E.K. JOHNSTON
YOUNG
O mie de nopți
KIRKUS BEST BOOK 2015
FICTION CONNECTION
TREI

Cuprins

1
2

3
4
5
6
7
8
9
10
11 12
13
14
15
16
17
18
19
20
21 22
23
24
25
26
27

i.

28
29
30
31
32
33
34 1.

Mulţumiri

Observaţii E.K. JOHNSTON O

mie de nopţi

Traducere din engleză de Mihaela Apetrei

Tre
iPentru dr. Daviau, care m-a dus în deşert, în trecut Şi în viitor, Şi m-a învăţat să-mi urmez curiozitatea; Pentru Jo, Amy Şi

Melissa,
care m-au
încurajat
pe când
învăţam
să scriu
John
Druitt;
Şi pentru
Tessa,
care n-a
încetat să
mă
îndemne
să scriu.

i.

Nu
Ştim de ce
am venit
dinspre
mare
către
acest
pământ
neprimitor
Şi prăfuit;
dar Ştim
că suntem
mai
puternici
decât el.

Făptur
ile care
trăiesc

aici se târăsc sub soarele necruţător, chinuindu-se să supravieţuiască a Şa cum pot din ce le oferă nisipurile, înainte de a se întoarce într-însele, ca hrană pentru corbi sau mai rău de-atât. Nouă nu ne face rău soarele, iar nisipul nu e pentru noi decât o mică neplăcere trecătoare. Suntem

mai puternici, mai aspri Şi mai bine croiţi pentru viaţă. Cu toate astea, când am ajuns pentru prima dată aici, a trebuit să ne luptăm.

Oamenii erau mulţi, noi eram puţini. Nu i-am înţeles, nici ei pe noi, Şi de aceea s-au temut. Ne-au întâmpinat cu arme primitive, cu bolovani Şi cu foc

*strălucitor
, Şi am
aflat
atunci că
sângele
nostru
poate
înroşi
pământul
la fel ca al
lor, până
când am
învăţat să
ne făurim
trupuri
care nu
sângerau.
Ne-am
retras în
deşert,
departe
de oaze,
în locuri
încinse de
soare
unde nu
ne puteau
urma, Şi
de acolo
am privit.
Şi am
aşteptat
să vină Şi
timpul
nostru.*

Ei au murit, dar noi nu. Pe măsură ce curgea timpul, am învăţat din ce în ce mai multe despre ei. I-am privit domestici nd vite, apoi cai. I-am văzut învăţând să tundă oile Şi să dărăceasc ă lâna. Când torc, simţim smucitura din fiecare răsucire a fusului, iar când ţes, simţim un

zbucium până-n măduva oaselor.

Am râvnit la lucrurile pe care le făureau, pentru care aveam timp, dar prea putină îndemâna re ca să le meşterim noi înşine. întotdeau na era mai simplu să le furăm. A Şa că le-am furat. Ţesători pe care i-am răpit Şi i-am dus în locuinţele noastre din

deşert. I-am hrănit cu nisip Şi ei au crezut că este un festin, iar înainte de a-Şi da duhul ne-au făurit lucruri minunate. Fierari pe care i-am smuls din paturile lor Şi i-am muncit atât de mult în faţa focului, încât pielea li s-a umplut de băşici. Au făurit bijuterii Şi pumnale înainte de a plăti cu viaţa lor pentru ele, iar

noi ne-am
împodobit
cu rodul
mâinilor
lor.
În timp ce
ei lucrau,
noi ne
simţeam
din ce în
ce mai
însufleţiţi
Şi, în
curând,
cei mai
tineri
dintre noi
s-au
aventurat
de
bunăvoie
în lume,
ca să
ucidă Şi
mai mulţi
artizani.
S-au
întors cu
forţe noi
Şi o
putere mai
mare,
purtând
coliere
făcute din

oasele de la degetele celor de care se folosiseră pentru a reuşi. Mie nu mi-a fost niciodată suficient. Am năzuit mai mult. Şi într-o zi, în deşert, am întâlnit un vânător care pierise din vederea străjerului i său. Şi l-am răpit.

L-am răpit .Lo-Melkhiin a ucis trei sute de fecioare

înainte de a veni şi în satul meu, căutându-şi soaţă.

Aceea dintre noi pe care o va alege va deveni eroină. Ne va dărui celorlalte viaţa. Lo-Melkhiin nu se va întoarce înainte de a se căsători cu câte o fecioară din fiecare cătun, din fiecare oraş, din fiecare mahala aflată între zidurile cetăţii, pentru că

astfel spune legea, aşa înspăimântătoare cum este ea. Fata aceasta ne va dărui nădejde pentru vremea ce va să vină şi pentru iubire, nouă, celor care rămânem în urmă.

După ce va trece în nefiinţă, ea va ajunge negreşit o mică zeiţă. Va pleca dintre noi, dar vom păstra o parte din sufletul ei,

xiv.

pe care o vom hrăni cu puterea amintirilor noastre. Numele ei va fi şoptit în cuviincioasă tăcere, în jurul altarelor proaspăt ridicate în cinstea ei. Celelalte fecioare îi vor cânta imnuri de mulţumire, iar vocile lor suave vor fi purtate de vânturile deşertului şi împrăştiate peste nisipul fin. Părinţii lor vor aduce flori de

apă dulce, în ciuda uscăciunii deşertului, şi rădăcini murate de prun, lăsate în semn de ofrandă. Aceea dintre noi pe care o va alege nu va fi niciodată uitată.

Şi, cu toate astea, ea va fi moartă.

De fiecare dată, aceeaşi poveste: Lo-Melkhiin alegea o fecioară şi o ducea în qasr[1], să-i

fie nevastă. Uneori dura o noapte, alteori mai multe, poate treizeci, însă, în cele din urmă, toate deveneau hrană pentru corbii deşertului. Mergea în fiecare colţ al ţinutului, în fiecare sat şi oraş. Fiecare trib, fiecare familie era în primejdie. Le devora la fel cum un copil

grijuliu mănâncă nişte curmale: una câte una, căutând-o mereu pe cea mai dulce şi negăsind, în schimb, niciuna care să-i fie pe plac.

Când a ajuns şi în satul meu, nu m-am temut pentru mine însămi. Mă mulţumeam, de multă vreme, să trăiesc în umbra surorii mele, mai mare decât

iii.

mine cu
zece luni,
dar
născută în
acelaşi an.
Dintre
noi, ea era
cea
frumoasă.
Eu eram
ce
prisosea.
înainte de
legea lui
Lo-
Melkhiin,
înainte de
teroarea
patului
conjugal
întins
dincolo de
nisipuri,
aşa cum
un prun
însetat se
întinde
după apă,
am ştiut
că mă voi
mărita
după sora
mea,
pesemne
cu vreun

xi
x.

frate sau
văr al
promisulu
i ei. Ea
era
giuvaierul
, însă cum
nu voia
nicidecum
să se
despartă
de mine,
lucru bine
ştiut în
sat, eram
privite ca
o pereche.
Nu putea
fi vorba să
devin
soţie de-a
doua în
casa ei -
tata era
un om
prea
puternic
ca să se
întâmple
una ca
asta, dar
urma să
capăt un
soţ de

rang mai mic.

— Nu eşti lipsită de frumuseţe, mi-a spus ea, în timp ce priveam deşertul ars de soarele celei de-a paispreze cea veri a vieţii noastre, şi ştiam că e adevărat ce spune.

Mamele noastre erau frumoase amândouă, iar tata trecea şi el drept un bărbat chipeş. Din ceea ce vedeam, eu şi soră-

xx
i.

mea
semănăm
foarte
mult.
Aveam
pielea de
culoarea
mierii,
mai
întunecat
ă atunci
când
stăteam în
soare şi
vânt,
părul lung
ne
ajungea la
călcâie,
negru
precum
aura din
jurul
stelelor, în
adâncime
a nopţii.
Trebuie să
fi fost
ceva
diferit
însă în
chipurile
noastre,
poate
conturul

ochilor sau rotunjime a buzelor. Ştiam că vederea surorii mele poate să-mi taie răsuflarea. Nu-mi văzusem niciodată propriul chip. Aveam puţin bronz sau cupru, iar singurul ochi de apă se afla în adâncul fântânii.

— Eu nu sunt tu, i-am spus, fără răutate.

Niciodată nu mă făcuse să mă simt

mai prejos decât ea şi nu avea decât dispreţ pentru cei care se purtau astfel.

—Aşa-i, a răspuns. Iar bărbaţilor le va lipsi imaginaţia de a ne vedea ca două fiinţe diferite, nu ca una singură. Ăsta-i un lucru pe care îl deplâng.

— Eu nu, i-am spus, şi aşa şi era. Pentru că te iubesc mai mult decât

iubesc ploaia.

— Ce minunat lucru, mi-a răspuns râzând. îmi vezi chipul în fiecare zi şi totuşi nu te-ai plictisit de el.

Şi alergam împreună, sigure pe picioarele noastre în nisipurile mişcătoare.

Eram puternice împreună, cărând găleata cu apă între noi, ca să împărţim povara. Marginile groase de

xx
v.

ceramică o îngreunau chiar şi când era goală, dar avea patru mânere, iar noi, patru mâini. învăţaserăm trucul ăsta de mici, când primeam ca răsplată smochine zaharisite, dacă reuşeam să nu risipim, în mers, decât un pic de apă. Chiar şi când am crescut destul de mari ca să

cărăm
fiecare
câte o
căldare,
duceam
corvoada
tot
împreună,
şi multe
altele în
plus. La
cele mai
multe
dintre
acestea,
fie că era
vorba
despre
ţesut sau
gătit, fie
să gonim
şerpii
veninoşi
care
veneau la
fântâna
noastră,
eram la
fel de
pricepute.
Eu
cântam şi
istoriseam
mai bine

cântecele şi poveştile moştenite din străbuni, dar sora mea îşi găsea propriile vorbe atunci când avea ceva de spus, fără să se bizuie pe ce fac ceilalţi pentru a se face înţeleasă. Poate patima aceea o făcea minunată, dar poate că o făcea, în acelaşi timp, diferită de mine la

chip. Poate că de asta nu m-am plictisit de ea.

Mă temeam că şi Lo-Melkhiin ar putea crede că înfaţişare a surorii mele era, în sfârşit, acel lucru de care nici el nu s-ar plictisi. La început se căsătorise numai cu fete frumoase, fiice ale nobililor cu rang înalt sau ale neguţători lor bogaţi. însă când

soaţele au
început să
moară,
acestor
oameni
puternici
nu le-a
plăcut şi
au început
să caute
în altă
parte
neveste
pentru Lo-
Melkhiin.
Au pornit
să
scotoceas
că satele
după
femei care
i s-ar
potrivi şi,
pentru o
vreme,
nimeni nu
a dat
atenţie
mulţimii
de fete
sărace
care se
îndreptau
către
moarte.

xx
x.

Curând totuşi, sătucurile au băgat de seamă pierderea fecioarelo r şi au încetat negoţul cu oraşele. Din clipa aceea, a fost împământ enită legea: câte o fată din fiecare sat şi din fiecare mahala dintre zidurile oraşului, apoi o lua de la capăt. Atât de multe fete au fost pierdute pe vecie, încât nu

voiam să-mi pierd şi eu sora. Poveştile spuneau limpede două lucruri: Lo-Melkhiin nu pleca fără o fecioară şi întotdeauna ea era sortită pieirii.

Când praful se ridica peste deşert, înţelegeam că vine. Ştia bine câţi suntem şi mai ştia că oamenii care au fete trebuie să i le aducă. Numărăto

area era întocmită prin lege, calea prin care bărbaţii puteau să-şi spună că aşa e corect.

— Dar nu este, şoptea sora mea, pe când stăteam lungite sub cerul liber, privind răsăritul stelelor, în cea de-a şaptespre zecea mea vară.

— Ei nu se căsătores c şi apoi mor.

— Nu, îi răspundea

xx
xii
i.

m. Ei nu fac asta.

Stătea m aşa, în umbra cortului tatei, şi aşteptam, înjur, aerul gemea de plânsete şi suspine; mamele îşi păzeau fiicele, iar taţii se plimbau neliniştiţi de colo-colo, neputincio şi, fiindcă nu voiau să încalce legea. Tata nu era aici. Trebuise să plece pentru negoţ. Nu ştiuserăm că Lo-Melkhiin

xx
xi
v.

urma să vină. Când se va întoarce, tata va afla că şi-a pierdut floarea cea mai frumoasă şi i-a rămas numai buruiana, să facă apoi ce vrea cu ea.

Părul îmi scăpase de sub văl şi ambele îmi fluturau sălbatic peste faţă. Sora mea îşi legase cosiţele şi stătea cu umerii drepţi, cu

xx
xv.

vălul împins spre spate şi cu pletele negre lucind în soare. Privea afară, spre vijelia care se apropia, dar în ochii ei mocnea o furtună care o făcea şi mai frumoasă. Nu puteam s-o pierd şi, negreşit, dacă Lo-Melkhiin apuca s-o vadă, era pierdută.

M-am gândit la toate

xx
xv
i.

poveştile auzite, cele şoptite în căminul mamei mele şi cele spuse cu vocea puternică a tatei, când bătrânii satului se întâlneau în cortul său, la sfat. Le ştiam pe toate: de unde am venit, cine au fost înaintaşii noştri, ce eroi s-au numărat printre strămunii mei, ce zeiţe a zămislit şi a iubit familia

xx
xv
ii.

mea. Am încercat să-mi dau seama dacă în toate acestea este ceva care mi-ar putea fi de folos, dar nu am găsit nimic. Lumea nu văzuse niciodată ceva asemănător lui Lo-Melkhiin şi nu aveam poveşti care să-l înfrunte.

Ceva totuşi era. O părticică dintr-o povestioară, despre un

xx
xv
iii.

războinic ce a asediat o cetate fortificată. Un fragment din alta, unde un tată cu două fiice a fost obligat să aleagă pe care dintre ele o va trimite în deşert, noaptea. O intrigă din povestea a doi îndrăgosti ţi ce s-au căsătorit împotriva dorinţei taţilor lor. Un fir dintr-o istorioară despre o

xx
xi
x.

bătrână ai
cărei fii
au fost
luaţi, fără
drept, să
lupte într-
un război
care nu
era al lor.
Existau
poveşti şi
poveşti.

Nici
măcar
una dintre
acestea
nu avea
să-mi
salveze
sora de la
un scurt şi
crud
măritiş,
dar aveam
din belşug
părticele
de
poveste.
Le ţineam
în mâini
ca pe
nişte fire
de nisip
şi-mi

alunecau printre degete, departe, pe măsură ce încercam să adun mai multe. însă cunoştea m nisipul. Am fost născută în nisip şi am învăţat să merg pe el. Mi-a zburat în faţă şi l-am cules din mâncare, bob cu bob. Ştiam că trebuie să-l ţin destul de mult în palme, să găsesc un

.

foc potrivit, şi nisipul se va întări, preschimbându-se în sticlă, în ceva ce-mi poate fi de folos.

Sora mea privea norul de praf gândindu-se la Lo-Melkhiin, eu îl priveam gândindu-mă la nisip. M-a îmbărbătat curajul ei în faţa furtunii, iar ea mi-a luat mâna şi a zâmbit, chiar dacă nu ştia ce aveam de gând să

fac. Se
împăcase
deja cu
gândul că
ea va fi
cea care
ne va
salva, cea
sortită să
devină o
zeitate,
venerată
odată ce
va fi
plecat.
Cea care
va muri.
Dar nu voi
îngădui
asta.
în timp
ce
străjerii
satului
zăreau
deja, prin
norul de
praf,
sclipirile
armurii
de bronz
şi auzeau
zgomotel
e de
copite

ale cailor gonind sub soare, în galop, în timp ce vântul zburătăc ea cosiţa surorii mele şi încerca să-i smulgă câteva şuviţe cu care să se joace, ca şi când s-ar fi temut şi el că o va pierde, în tot acest timp, mi-am făcut un plan .Când a venit Lo-Melkhiin, unele dintre fete şi-au

sfâşiat
vălul şi şi-
au tăiat
pletele cu
foarfecile
pentru oi.
Le-am
privit şi
le-am
simţit
teama.
Eram
singura cu
o soră la
vârsta
potrivită,
singura
de prisos.
Puteam să
stau lângă
ea şi să nu
mă vadă
nimeni.
Celelalte
nu aveau
pe nimeni
care să le
apere în
acest fel.
Trebuiau
să-l
înfrunte
singure
pe Lo-
Melkhiin

xl
v.

şi se urâţeau singure, în speranţa că vor trece neobservate.

Lo-Melkhiin nu mai băga asta de seamă. Acum nu le mai lua numai pe cele mai frumoase, ci părea că alege la întâmplare. Asta nu însemna că mireasa va avea o soartă mai bună. În drumurile sale alături de caravană, tata

xl
vi.

auzise că Lo-Melkhiin îşi ducea noua soaţă cu el, la qasr, în Oaza cea Mare, unde fecioara era înveşmântată în mătăsuri şi parfumată, ca să nu mai miroasă a deşert. Nu mai conta cum arăta în praful satului, pentru că praful poate fi spălat. Dar cât timp exista o fată ca sora mea, care lua

xl
vii.

ochii bărbaţilor şi zeilor deopotrivă când păşea cu găleţile pline cu apă, legănându-şi şoldurile, atunci era sigur că Lo-Melkhiin o va râvni.

Sora-mea s-a îmbrăcat în pânză albă, ca să i se vadă mai bine ochii sclipind în soare. înfaţişarea ei era simplă şi minunată, mai ales aşa, înconjurată de fete

xl
vii
i.

tot mai
înnebunit
e de
spaimă,
pe măsură
ce se
apropiau
caii.
Ştiam că
trebuie să
mă mişc
repede.
Am
mers la
cortul
mamei
sale, acolo
unde sora
mea s-a
întrupat,
s-a născut
şi a
învăţat să
danseze.
Maică-sa
era
prăbuşită
peste
pernele
din pat şi
plângea în
tăcere. M-
am
apropiat
şi am

îngenuncheat lângă ea, întinzând u-mi mătasea acoperăm ântului, ca să-i şterg lacrimile.

— Doamnă mamă, i-am spus, pentru că aşa erau numite mamele care nu te purtaseră în pântece. Doamnă mamă, trebuie să ne mişcăm iute dacă vrem să-ţi izbăvim fiica.

Mama surorii mele a ridicat

l.

privirea, luând mătasea pe care i-o întinsese m.

— Cu m? a întrebat ea, şi am văzut o speranţă arzându-i în ochi. îmbracă-mă în hainele ei, i-am cerut. împleteşt e-mi părul aşa cum i- 1 faci ei şi dă-mi talisman ele de dragul cărora nu ar suferi, dacă le-ar pierde

— .Va suferi dacă îşi va pierde sora, a spus maică-sa, dar mâinile ei începuseră deja să lucreze.
Ca şi mine, dorea nespus să-şi salveze fiica, fără să se gândească prea mult la preţul plătit.
— Una trebuie să fie aleasă, i-am spus.
încă nu-mi era teamă.
— Mama are fii.
— Poate, mi-a răspuns ea. Dar un fiu nu este o fiică.
Nu i-am spus că o fiică înseamnă mai puţin decât un fiu. Doar ştia asta, pentru că ea însăşi avea fraţi. Fiica ei, sora mea, era singurul copil al mamei sale, iar măritişul ei ar fi ţinut-o pe maică-sa în viaţă, dacă tata ar fi murit.
Mama ar fi supravieţuit şi fără mine, dar fără sora mea, mama ei n-ar fi avut nicio siguranţă. Salvam mai mult decât fiica, chiar dacă nu asta îmi era vrerea. Nu m-am gândit nicio clipă că poate mama ar fi suferit după mine fără altă pricină decât sentimentele pe care le purta în suflet.
Soră-mea a năvălit în cort chiar când mama ei îmi lega în jurul gâtului
2
ultima salbă aurită. Purtam dishdashah , veşmântul ei violet, prins la manşete şi în talie o cingătoare împletită. Făcuserăm noi însene broderia neagră de pe guler, piept şi braţe, prinzând în ea conturul tuturor şoaptelor spuse una alteia în timp ce lucram. Ne luase cea mai mare parte a celei de- a cinsprezecea noastre ierni ca s-o sfârşim, de la ţesătură neîncepută până la veşmânt desăvârşit. Trebuia să fie rochia ei de căsătorie, eu nu aveam nimic asemănător. îmi spusese, în timp ce coseam, că, atâta timp cât mâinile mele lucraseră alături de ale ei, ne aparţinea amândurora. Erau taine închise în rochia aceea - visuri şi mărturisiri, unele chiar de la mamele noastre -, în ţesătură şi urzeală, în ornamente şi în vopsele. Ar fi trebuit să fie a ei, însă din moment ce voia s-o împartă cu mine, arătam minunat înveşmântată în violet şi negru, iar această frumuseţe era tot ce- mi trebuia.

— Nu, spuse soră-mea, în timp ce ochii săi pierduseră licărirea soarelui deşertic şi mă priveau stând dreaptă în faţa ei.
înţelesese, pentru prima dată, că ochii ce urmau să ne cerceteze vor trece cu uşurinţă peste ea şi se vor opri la mine.
— Nu, sora mea, nu trebuie să faci asta.

— Este prea târziu, i-am răspuns. Oamenii lui Lo-Melkhiin vin să ne ia.

— îţi mulţumesc, fiică a inimii mele, a suspinat mama surorii mele.

Fusese întotdeauna dreaptă şi bună cu mine, încă de când eram copil.
Mă învăţase cum să gânguresc, alături de sora mea, dar atunci ştiam că mă şi iubea.

— Mă voi ruga la tine, atunci când nu vei mai fi.

Soră-mea m-a luat de mână şi m-a scos în lumina soarelui, astfel încât oamenii lui Lo-Melkhiin să nu ne târască afară din cort. Mă duceam să-mi găsesc pieirea, iar ea păşea alături de mine. Pentru prima dată, eu eram cea care atrăgea toate privirile. Ne-am întâlnit cu celelalte fete şi toate m- au ţintuit cu privirea când am trecut aşa împodobită pe lângă ele. M-am aşezat în primul rând, întunecată şi strălucitoare deopotrivă. Sora mea, care arătase mereu fermecător, părea acum mai degrabă simplă, neşlefuită. Minunată, dar pe locul al doilea. Auzeam şoaptele bărbaţilor.

— Păcat, şuierau ei. Păcat că n-am văzut până acum că e la fel de frumoasă precum sora ei.

Nu m-am uitat la ei. O ţineam pe sora mea de mână şi înaintam pe drumul pe care caii galopau şi asudau spre fântână. Trecuserăm de corturile altor familii, cele cu mai puţine oi şi mai puţini copii. Fetele ne urmau îndeaproape. Simţiseră că se pot ascunde în umbra mea, în oaza mea violet care le oferea un pic de siguranţă. Ne trăgeam vieţile

din izvor şi niciuna dintre noi n-ar fi trebuit să-şi găsească moartea la el.

Lo-Melkhiin nici n-a descălecat. Ne privea de la înălţime, aruncând o umbră deasupra nisipului pe care stăteam. Nu-i puteam zări chipul. Când am privit în sus, spre el, tot ce am zărit a fost negru şi soare, prea strălucitor ca să-l îndur. Am ales să mă uit la armăsarul lui, pentru că nu voiam să-mi plec ochii. în spatele meu stăteau celelalte fete, iar în urma lor bătrânii satului le ţineau mamele pe loc. Cu tata şi cu fraţii mei plecaţi, m-am întrebat cine o ţinea pe mama, dar n-am privit înapoi. Voiam să rămân de piatră, liniştită, cu toate că frica îmi şoptea în inimă. Dacă, în ciuda străduinţelor mele, va fi totuşi aleasă sora mea? Dacă voi fi aleasă eu şi voi muri? Am lăsat toate aceste gânduri deoparte şi am cugetat la poveştile puse laolaltă în alcătuirea planului meu. Eroii aceia nu şovăiseră. îşi urmaseră calea, orice se întâmplase, şi nu priviseră înapoi.

— Fă-mă zeiţă, i-am şoptit surorii mele. După ce plec.

— Te voi face zeiţă acum, îmi spuse ea, iar pintenii au zăngănit atunci când oamenii lui Lo-Melkhiin au descălecat, venind mai aproape. La ce bun să fii slăvită după ce vei muri? Vom începe din clipa în care te vor lua şi vei fi zeiţă înainte de a ajunge la qasr.

Toată viaţa m-am rugat zeităţilor. Tatăl tatălui tatălui meu a fost un păstor bogat, cu mai multe oi decât poate număra un om într-o zi. Făcea negoţ cu lână, în sate de aici şi de pretutindeni, şi ne rugam la el atunci când tata era plecat cu vreo caravană. El se întorcea întotdeauna acasă, în siguranţă, cu daruri pentru mamele noastre, cu treabă pentru fraţii mei şi cu belşug pentru noi toţi, dar mă întrebam, câteodată, dacă era într-adevăr meritul zeităţilor. Pentru prima dată în viaţă, aveam nevoie de tata. Ştiam că nu putea să mă izbăvească, dar aş fi putut să-l întreb măcar dacă a simţit vreodată că zeii cărora ne rugam l-au ajutat în călătoriile sale.

— îţi mulţumesc, surioară, am spus.

Nu ştiam dacă asta îmi va fi de folos, dar nu avea cum să-mi strice.

Străjerul lui Lo-Melkhiin şi-a încleştat mâna pe braţul meu, însă l-am urmat spre cai fără împotrivire. Faţa îi era acoperită cu o apărătoare de nisip, dar ochii îl trădau. Ca şi mine, nici el nu voia să se afle aici, totuşi îşi făcea datoria, aşa cum mi-o faceam şi eu. Când a înţeles că nu mă voi împotrivi, s-a liniştit, iar braţul său m-a îndrumat mai mult decât să mă silească. Am rămas dreaptă, fără să privesc înapoi, deşi puteam auzi bocetele din spatele meu, căci mama începuse să mă jelească. Poate că ar fi trebuit să mă duc la ea, şi nu la mama surorii mele. Dar nu m-ar fi ajutat. Ar fi făcut ceea ce tata n-ar fi putut face, ar fi încercat să mă scape. Asta m-ar fi costat o soră.

— Vă iubesc, am strigat.

Vorbele erau pentru toată lumea, pentru mamele mele, dar erau, în acelaşi timp, numai pentru sora mea.

Când m-au ridicat pe cal, ea se aşezase în genunchi, cu hainele albe îngălbenite de nisip şi cu pletele căzându-i pe faţă. îngâna în limba neamului nostru, cea în care vorbea tatăl tatălui tatălui meu pe când îşi păzea oile, cea pe care noi însene am auzit-o pe genunchii tatei când trăgeam cu urechea la învăţăturile lui către fraţii mei. Mama soră-mii îngenunchease alături şi cânta şi ea. Auzeam cuvintele, dar nu le desluşeam. Ştiam că sunt pentru mine, căci simţeam cum vântul îmi suflă vălul de pe faţă, curios să vadă chipul fetei pentru care se înalţă rugăciuni atât de fierbinţi.

Lo-Melkhiin stătea ţanţoş pe cal şi râdea, crezând că ea plânge pentru că mă pierduse. Dar eu ştiam mai bine. O simţeam, în sufletul meu.Caii lui Lo-Melkhiin erau rapizi precum rotocoalele de vânt dansând pe deasupra nisipului. Corturile tatei şi cele din jurul fântânii noastre au fost înghiţite de cer, fără să mai apuc să le văd când am privit înapoi. înainte ca soldaţii să mă ridice în şa ele fuseseră

întregul meu univers, acum erau pierdute pe veci. Nu-i voi mai spune niciodată surorii mele poveşti, făcând cu degetele umbre pe pânză, în lumina caldă a lămpii. Voi fi regină, pentru un timp foarte scurt, şi nu voi mai trăi niciodată într-un cort.

Lo-Melkhiin mergea în fruntea convoiului, iar gărzile lui m-au înconjurat, aliniate în formaţie de luptă. Nu aveau de ce să-şi facă griji. Acum călăream pentru prima dată şi mă străduiam din răsputeri să stau dreaptă. Chiar dacă aş fi fost în stare să fug, n-aveam încotro să mă duc. Dacă m-aş fi întors înapoi în sat, gărzile n-ar fi trebuit decât să mă urmărească într-acolo, iar dacă aş fi încercat să dispar în deşert, aş fi ajuns mai curând hrană pentru corbi. Aşa că m-am uitat la soldaţi, la felul în care stăteau în şa şi îşi ţineau picioarele în scări, de-o parte şi de alta a calului. M-am silit să le imit ţinuta şi, după o vreme, muşchii au început să mă doară. Eram bucuroasă că vălul îmi acoperea chipul. Nu voiam să- mi vadă cineva suferinţa.

Când soarele s-a înălţat pe cer, am oprit să adăpăm caii. Erau făpturi ale deşertului şi ar fi putut galopa o zi întreagă dacă ar fi fost nevoie, dar drumul le era mai lin când îi lăsau să se odihnească. Lo-Melkhiin n-avea pinteni. Bănuisem dintotdeauna că un cal trebuie să fie tare scump, din moment ce tata n-avea unul al său, iar acum ştiam că aşa e, văzându-l pe Lo-Melkhiin cât de blând se purta cu armăsarul lui. îi ţinea el însuşi capul, apropiindu-i de bot burduful de apă, ca să se adape, şi-şi trecea cu blândeţe palma peste faţa lui. Atunci am început să am îndoieli

.Ce fel de om are mâinile atât de mânjite de sânge încât să-şi aleagă o nevastă în primele clipe în care o zăreşte, ştiind că o va dărui curând litaniilor morţii, însă face un popas ca să-şi cruţe caii? în graba mea de a- mi salva sora, n-am stat prea mult pe gânduri. Mă gândisem numai la viaţa

ei, la fericirea mamei sale şi deloc la ceea ce avea să fie căsnicia mea. O noapte sau treizeci, îl voi cunoaşte pe Lo-Melkhiin, care răsese de lacrimile surorii mele şi îşi adăpase calul din propriile mâini.

Negreşit, vorbiserăm cu toatele despre căsnicie, sora mea, mamele noastre şi eu. Am cusut dishdashahul violet pe care îl port şi l-am împodobit cu speranţe şi visuri despre viitor. Ştiam că, într-o bună zi, tata ne va vesti despre sortitul surorii mele, apoi despre al meu, la scurtă vreme după aceea, iar noi ne vom muta în corturile neamurilor soţilor noştri. Am fi avut un ospăţ şi cântece, şi toate tradiţiile noastre străvechi. Apoi ar fi urmat noaptea nunţii. Dar acum nu voi avea parte de nimic din toate astea, în afară de aceasta din urmă.

Am privit în jos, din jilţul meu de pe spinarea calului. Nu venise nimeni să mă ajute să descalec şi eram hotărâtă să nu cad, în încercarea de a mă da jos. Soldatul care mă despărţise de sora mea era înalt şi purta veşminte de piele pentru călărie, mult mai potrivite în deşert decât rochia mea. A venit spre mine, cu un burduf de apă în mână. L-am luat şi am băut numai puţin înainte de a i-l da înapoi, iar ochii nu ni s-au întâlnit.

— Sare, a spus Lo-Melkhiin.

A fost primul cuvânt pe care l-am auzit din gura lui.

Soldatul mi-a dat solniţa lui, o cutiuţă împodobită pe care o purta la piept. Când am ţinut-o în palme, mi-am dat seama că era făcută din lemn şi valora mai mult decât hainele de pe mine. înăuntru se afla preţiosul mineral care ne ţinea în viaţă sub soarele deşertului. Mi-am lins degetul şi l-am îndesat în boabele albe, grunjoase. Ştiam că are un gust groaznic, însă mi-am strecurat degetul pe sub văl şi m-am forţat să înghit tot, apoi soldatul mi-a întins din nou apa. De data asta am băut mai mult, ca să-mi clătesc gura de la gustul rău, dar tot am apucat să-l văd dosind cu grijă solniţa, în siguranţă.

Aproape cu dragoste. Pentru el, valora mai mult decât lemnul.

— Mulţumesc, i-am spus.

Prea târziu m-am întrebat dacă aveam voie s-o fac. Unii bărbaţi nu le îngăduie nevestelor lor să le vorbească în afara zidurilor casei şi în niciun caz altor bărbaţi. Nu eram încă nevastă, dar eram ca şi măritată, iar Lo- Melkhiin părea felul acela de bărbat care-şi dorea o făptură sfioasă şi supusă.

— Cu plăcere, a răspuns soldatul, fără urmă de teamă în glas.

încă nu mă privea şi am ştiut că îi e milă. Milă faţă de moartea mea.

Lo-Melkhiin a sărit din nou în şa, cu pelerina largă fâlfâindu-i în spate şi cu ciubotele uşoare îndesate în burta armăsarului. La semnul lui au încălecat şi ceilalţi soldaţi. M-am sucit în şa, încercând să găsesc un loc care să nu-mi învineţească pielea, dar n-am izbutit. Am strâns din dinţi îndărătul vălului şi am pornit la drum.

Timpul este tare ciudat în deşert. Se spune că, în oraş, Scepticii au găsit o cale de a-l măsura, cu apă şi sticlă, dar în deşert nisipul trece de-a pururi şi ia timpul cu el. Nu poţi spune de unde vii sau cât de departe trebuie să mergi. Nisipul te ucide dacă mori în deşert, pentru că el este peste tot şi nu-i pasă dacă dispari. Aşa că am mers ceasuri întregi, lungi cât nişte zile. Nu ne aflam pe drumuri de caravană, aşa că n-am întâlnit sate sau călători. Dacă ar fi trebuit să ghicesc, aş fi spus că am călătorit în linie dreaptă, înapoi spre qasrul lui Lo-Melkhiin, în timp ce alţi pelerini urmau căile ocolite, păzite de oaze. însă drumul nostru, ca şi răstimpul călătoriei, erau amestecate în nisip.

Când soarele s-a topit la orizont, iar albastrul stins al cerului s-a preschimbat într-un purpuriu tot mai întunecat, am văzut în depărtare o imagine tremurată şi am ştiut că, în sfârşit, am ajuns. Tatăl tatălui tatălui lui Lo-Melkhiin ridicase acest qasr de piatră albă. Tatăl şi fraţii mei ne povestiseră

despre el, că îl văzuseră în drumurile lor alături de caravană, iar acum, când nu mai călătoreau, mama şi mama surorii mele se desfatau ascultând poveşti din lumea întreagă. Palatul strălucea în lumina zilei, adunând înlăuntrul său razele soarelui şi încălzindu-se uşor, pe măsură ce orele zilei treceau. La venirea nopţii, deşertul se răcea, iar căldura de peste zi ieşea din ziduri şi încerca să regăsească soarele, însă, pentru că acesta apunea, dogoarea se unduia, zărindu-se de la depărtare ca printr-un văl din cea mai fină mătase, nedesluşit şi tulbure. însă nu era vreo fantasmă a cuiva bătut de soare. Era chiar acolo, iar noi ne apropiam văzând cu ochii.

Cetatea avea trei părţi. în inima ei se găsea qasrul unde locuia Lo- Melkhiin, unde îi întâlnea pe cei care veneau cu jalbe, unde se înălţa templul. în jurul lui se încolăceau străduţe şi se înşirau case dărăpănate, corturi prăfuite şi murdare. Iar în jurul acestora se ridica zidul, înalt şi rezistent. De generaţii întregi nu mai existau cotropitori, dar zidul dăinuia din vremuri mai puţin paşnice. Domnia lui Lo-Melkhiin fusese prosperă şi pentru noi - sau bărbaţii o făcuseră aşa, căci ei ţineau socoteala tuturor lucrurilor, de la grâne şi oi până la viaţă şi moarte.

Porţile cetăţii rămăseseră deschise, căci era aşteptat Lo-Melkhiin. La început mi-am imaginat că lumea venise s-o vadă pe mireasa lui şi să-i ureze bun venit. în satul meu, când trecea mireasa, îi cântam, urându-i prosperitate şi viaţă lungă. Aici, în qasr, nu se auzeau astfel de cântece, în niciun caz pentru mine. Pe străzi ieşiseră oameni să-şi vadă trecătoarea regină mergând spre turnuri, dar erau tăcuţi şi nu cântau. Mulţi dintre ei nici nu prea m-au privit. Mamele îşi trăgeau copiii deoparte, ascunzându-i în pragul uşii, în loc să-i împingă îndărătul aripilor corturilor. Soldaţii călăreau acum aproape de mine, numai Lo-Melkhiin mergea singur.

Nu se temea de poporul lui; pe cei mai mulţi dintre supuşi nici măcar nu-i ocârmuia cu asprime.

Caii simţeau că se apropie de casă şi zoreau pe străduţe, cabrându-şi grumazul. Soldaţii se îndreptaseră în şa, încercând să pară impunători, deşi erau plini de praf. Eu ţineam zdravăn hăţurile şi mă rugam să nu cad. Oraşul mă trezise la viaţă, cu luminile lui lucind cald. Aveam sentimentul înşelător că mă aflu acasă. Ceasurile lungi petrecute în deşert mă amorţiseră şi uitasem de trupul care mă durea; acum, carnea mea striga de suferinţă. Când, în cele din urmă, am ajuns la grajduri, soldaţii au descălecat şi cel care îmi oferise sare a venit să mă ajute să cobor de pe cal. Aproape că m-am lăsat să cad în braţele lui, iar când m-a aşezat pe pământ a aşteptat o clipă înainte să-mi dea drumul. Mi-am îndreptat picioarele şi spatele, căci oasele mă ardeau. Mi-am muşcat buzele de durere, dar n-am vrut să mă sprijin de el.

— Aceasta are mai mult decât un chip ca s-o însufleţească, a spus Lo- Melkhiin.

Şi n-a râs când a spus-o. Mi s-a părut ciudat, mai ales că răsese, mai devreme, de supărarea surorii mele, dar atenţia lui deja se îndreptase asupra unui nou-venit, îmbrăcat într-o robă roşie, din ţesătură fină. Mi-am spus că ar putea fi slujitorul lui, iar vorbele sale mi-au întărit bănuiala.

— Camerele ei au fost pregătite, stăpâne, a spus el. Şi ale Domniei Tale, dacă vrei să intri.

— O să mă plimb pe zid, o vreme, a spus Lo-Melkhiin. Aş vrea să privesc stelele.

— Cum îţi este dorinţa, i-a răspuns slujitorul, cu o plecăciune.

Apoi i-a făcut semn soldatului care îmi dăduse sare, aflat alături de mine.

— Vmo.

Ceilalţi soldaţi se împrăştiaseră, iar cel cu sarea m-a prins iar de braţ, de data asta cu blândeţe. L-am urmat pe

slujitor înăuntru; şovăiala mea când am păşit pe scări i-a făcut pe cei doi însoţitori să se privească lung, dar n-au spus nimic, aşa că am mers înainte pe un coridor nesfârşit, printr-o grădină. Am auzit un sunet pe care nu-l mai auzisem până atunci, ca o şoaptă uşoară, dar era prea întuneric ca să-mi dau seama de unde vine. Mi-a amintit însă de ceva ce auzisem cu multă vreme în urmă, dar impresia lăsată de cetate, de palat îmi ştergea deşertul din amintiri.

De cealaltă parte a grădinii era o femeie. Era bătrână şi purta veşminte simple, dar dintr-o ţesătură bună. M-a primit cu spatele drept şi mi-a zâmbit. A fost primul surâs pe care l-am primit în ziua aceea. M-a condus într-o încăpere bine luminată, unde se afla baia, gonindu-i pe soldat şi pe slujitor cu o fluturare de mână, iar eu am urmat dâra de parfum greu şi zgomotul foşnitor al mătăsurilor. Alte femei ne aşteptau, cu perii, uleiuri şi haine atât de fine, încât străluceau în lumina lămpii.

Trebuiau să mă îmbăieze şi să mă împodobească pentru nuntă, dar ştiam că voi fi gătită pentru moarte. Totuşi, gândurile mele erau învolburate de un sunet, acel sunet. Atunci am decis că trebuie să supravieţuiesc acelei nopţi, ca să văd de unde vine. Am păşit pe scări, intrând în haremul lui Lo-Melkhiin

.Când soarele a pârjolit cea de-a cinsprezecea vară a noastră, am avut parte de ploi aşa cum nu mai văzuserăm până atunci. Totul a început în tăcere, cu o negură deasă aşternută la orizont, şi nu ştiam, pe atunci, că ăsta era un lucru de care ar fi trebuit să ne temem. Soră-mea şi cu mine stăteam alături de turma noastră, care nu hoinărea pe arşiţă, pentru că oile ştiau că, dacă ar face-o, ar muri. Primul semn a fost când berbecul s-a speriat atât de tare şi a început să behăie mai înspăimântat decât dacă voiam să-l înjunghiem pentru cină. Ne-a împuns şi pe noi, şi oile şi am început să plângem. Fusese animalul nostru de casă, tăcuserăm atât de

multe pentru el, îl hrăniserăm cu iarba cea mai grasă şi ne lungiserăm peste el ca să-i facem umbră în dogoarea soarelui.

M-a dărâmat din picioare şi era gata să mă calce cu copitele, când au sosit fraţii mei. N-au strigat la noi şi nici nu ne-au luat în râs, aşa cum le era obiceiul. Asta a fost al doilea semn, care ne-a speriat de-a binelea. Ne- au luat nuielele din mâini şi au mânat micuţa noastră turmă înapoi în sat, şi când am căzut din pricina picioarelor slăbite de loviturile berbecului, cel mai vârstnic dintre ei - singurul frate bun pe care îl avea sora mea - m-a ridicat în braţe, deşi ar fi putut să râdă de mine. Am fugit, dar nu spre corturi, ci spre peşterile-labirint în care ne veneram morţii. Cerul era acum tot mai întunecat, o înnegurare stranie. Nu era bezna pe care o ştiam; era cenuşiu şi tulbure, tivit pe margini cu un verde respingător.

Când am ajuns la peşteri, mamele noastre ne aşteptau la intrare. Erau îmbrăcate în robe albe, ca la înmormântări sau în zile de sărbătoare, iar la picioarele lor zăceau resturile împrăştiate ale unei ceremonii fugare. Nu aduseserăm provizii - nu fusese nevoie, în timpul vieţii mele - şi ştiam, de asemenea, din învăţăturile mamei că din moment ce nu am adus un suflet pentru sacrificiu, trebuia să ne rugăm să fim lăsaţi înăuntru.

în spatele nostru, restul celor din sat se căţărau pe culme, cărând cât puteau duce. Dar asta nu era totul. Mai jos, acolo unde corturile stăteau ciorchine, puteam zări multe lucruri dragi lăsate în urmă. M-a cuprins teama şi totuşi nu înţelegeam de ce - şi m-am prins de sora mea şi de vălul preoţesc al mamei

— .Putem intra? a întrebat tata, cu glasul acela potolit şi respectuos pe care îl avea când mama era îmbrăcată ca astăzi, nu pe tonul răstit pe care îl folosea în cortul nostru.

Mamele noastre s-au uitat una la cealaltă şi între ele s-a petrecut ceva. încă nu apucaseră să ne şoptească şi nouă unele lucruri despre această ceremonie - şi despre puterea mică, dar teribilă, pe care o aveau asupra morţii - dar am văzut-o în ochii lor, chiar dacă nu am reuşit s-o descifrez. Mama a dat din cap, iar mama surorii mele a ridicat mâinile.

— Am adus ofrandele şi am săvârşit ritualurile, a spus mama soră-mii. N-am auzit morţii vorbind împotriva noastră, aşa că vă îngăduim să intraţi, deşi s-ar putea să fie totuşi un preţ de plătit.

— Trebuie să ne încumetăm, le-a spus tata, pentru că norii se apropie şi nu avem încotro să mergem.

Nori. Simţeam pe limbă acest cuvânt straniu şi, pe măsură ce-l repetam, mă înspăimânta tot mai tare greutatea lui. Se apropiaseră, negri şi grei, coborâţi în cer. Ne aşteptau, dar nu voiau să mai aştepte mult.

—Atunci intraţi, a spus mama.

îi vorbea tatei, dar desfăcuse braţele în lături, ca să ne cuprindă pe toţi.

— Intraţi, dar fiţi cu grijă pe unde călcaţi. Morţii dorm uşor când prin aer plutesc vânturi ca acesta.

Am lăsat turmele afară, păzite de fratele mai mare al surorii mele. Apoi am intrat în peşteră, iar mamele noastre au aşternut mantii albe, pe care să stăm. Tata a mers la fiecare familie, sfatuindu-i pe toţi unde să se aşeze şi cum să-şi pună mai bine lucrurile, ca să nu tulbure morţii. Apoi s-a întors la noi.

— Veniţi, ne-a spus el, mie şi soră-mii. Trebuie să vedeţi asta, ca să ştiţi ce înseamnă.

înainte nu ne vorbise niciodată. Toate poruncile sale le aflam prin mamele noastre sau prin fratele surorii mele. Eram fiice, născute la atât de puţin timp una după alta, încât

puţini bărbaţi ne puteau deosebi, doar după faptul că cea mai mare dintre noi era deja mai graţioasă. Nu am ştiut ce să facem, şi atunci mama ne-a împins în faţă, iar mama surorii mele a răsucit poalele de la mantia tatei şi ne-a dat capetele să le prindem în mâini.

— Să nu-i daţi drumul, ne-a spus ea.

Mai devreme vorbise despre un preţ.

— Orice s-ar întâmpla, ţineţi-vă tare şi întoarceţi-vă la noi.

L-am urmat pe tata pe drumul spre gura peşterii, unde fratele soră-mii aştepta cu turma. Norii erau acum chiar deasupra noastră, întinzându-se cât vedeai cu ochii. Nu-mi plăcea mirosul din aer, iar tata a zâmbit când m-a văzut strâmbând din nas.

— Da, fiica mea, a spus el. Aminteşte-ţi mirosul ăsta. Aminteşte-ţi cerurile astea, aşa cum arată acum. Aminteşte-ţi cum s-au temut oile şi cum au încercat să te doboare. Aminteşte-ţi de toate astea şi aminteşte-ţi şi ce va urma de aici înainte.

A zâmbit. Era mai mult decât tot ce îmi spusese vreodată. Mi s-a făcut teamă, dar am simţit, totodată, cum nisipul din inima mea se preschimbă în sticlă. Orice ar fi urmat, tata voia ca eu şi sora mea să vedem, să ştim şi să ne păzim când va veni iar. Aşa am aflat că ne iubeşte.

în timp ce priveam, cerul s-a înnegrit şi, în sfârşit, norii nu s-au mai putut ţine. Au pornit o răpăială umedă, iar oile şi-au ridicat grumazurile şi s-au înghesuit la deal. Era apă, aşa cum am văzut într-o clipită. Şi era asurzitoare. Toată apa pe care o văzusem în viaţa mea venise de la fântâna noastră. Mă îmbăiasem în ea, băusem din ea şi o turnasem peste vrejurile pepenilor, dar niciodată nu mai văzusem aşa ceva.

— Se numeşte ploaie, a spus tata. Cade pe dealurile verzi aflate la mare depărtare de aici şi se varsă spre noi pe albiile uscate ale uedurilor. însă, când zeităţile îngăduie, norii alunecă liberi dinspre dealurile acelea verzi şi ajung la noi cu

mare iuţeală, cărând această apă, pe care o veţi vedea numai de câteva ori în viaţă. Avem nevoie de apă, dar este primejdioasă, în curând veţi vedea şi de ce.

Am privit. Ploaia cădea din cer ca dintr-un număr nesfârşit de carafe vărsate. îşi croia drum pe stâncile de deasupra, spălând nisipul şi trimiţându-l în grabă spre albia uedului. Oile erau ude leoarcă, aşa cum era şi lâna lor când o scufundam în vopsele, şi împrăştiau un miros care mă scârbea chiar mai tare decât mirosul ploii, dinainte să cadă.

Din spatele corturilor s-a auzit un răcnet, dar nu vedeam ce este. Tata a privit în jos, spre noi, spre mâinile noastre încleştate în tivul lui, şi a privit spre fratele surorii mele, care stătea chiar lângă zidul peşterii, la fel de ud ca oile, dar cu o vigoare arzându-i în ochi, care nu însemna teamă. Apoi s-a auzit un alt sunet şi, pentru un lung răstimp, n-am ştiut ce era. Sora mea urla. N-o auzisem niciodată până atunci strigând în felul acela şi m-am uitat ţintă la ea, gândind că poate a rănit-o ploaia. Tata mi-a luat faţa în palme şi m-a obligat să privesc îndărăt, spre corturi. în spatele acestora crescuse un zid uriaş, cenuşiu, acolo unde ar fi trebuit să fie uedul. Viitura a năvălit spre bătătura unde dormiserăm, mâncaserăm şi ne jucaserăm şi s-a prăvălit peste ea, măturând totul în cale, ca şi când nici n- ar fi existat.

Zidul a pornit spre noi, urcând grăbit dealul, spre peşteri. Am simţit cum îmi creşte în piept propriul strigăt. Apa luase corturile şi locurile unde dormeam. Dacă ajungea în peşteri, nu mai era scăpare. Tata stătea în faţa noastră şi ne-am prins de el când a venit viitura. Ne-a strâns lângă el şi pentru un lung moment am crezut că o să ne ia pe toţi. Dar apoi, ca şi când ar fi fost cârmit de o zeitate, talazul s-a tras îndărăt şi, chiar dacă a plescăit peste sandalele tatei, nu l-a luat.

Apoi berbecul s-a speriat din nou. Mioarele se foiau împrejurul lui, cu apa mustind pe laturi, iar neliniştea lor a

stârnit-o şi pe a lui. L-a ţintit pe fratele surorii mele, care privea apa curgând la vale în jurul nostru, şi l-a izbit cumplit. Cu un strigăt, el s-a prăbuşit, rostogolindu-se la vale, până când apa s-a închis deasupra capului său, luându-l cu ea.

Tata s-a încovoiat de durere, dar nu s-a clintit. Dacă ar fi încercat s-o facă, ar fi trebuit să ne împingă la o parte pe soră-mea şi pe mine, şi chiar dacă apa l-ar fi cruţat pe el, în mod sigur ne-ar fi luat pe noi. Aşa că nu i-a rămas decât să privească, neajutorat, cum silueta întunecată a fratelui meu era dusă tot mai departe şi mai departe, în josul uedului, până când a dispărut din ochii noştri.

— Veniţi, a spus atunci tata. Nu mai e nimic de văzut.

Preţul despre care vorbise mama fusese plătit, iar mama surorii mele a jelit atunci când tata i-a spus. A luat-o în braţe pe soră-mea şi a plâns. Moartea îşi luase tributul, iar fratele surorii mele nu se va mai odihni acolo niciodată. Oasele lui erau pierdute în deşert, iar sora mea şi cu mine aflaserăm preţul teribil al câmpurilor verzi şi al vieţii.

Sunetul din grădină, aşa cum mi-am dat seama pe când femeile lui Lo- Melkhiin mă îmbăiau şi mă parfumau, era cel pe care îl auziserăm la începutul viiturii. Era atât de uşor, încât nu l-am recunoscut prima dată, până când femeia nu m-a întins în albia încălzită şi m-a împins sub apă, ca să-mi ude părul. Apa mi-a inundat nasul şi urechile şi m-am ridicat tuşind. Le-a fost milă să mă vadă aşa, după cum le era milă de tot ce avea legătură cu mine. Eram o mireasă nătângă, o ţărăncuţă care nu avusese niciodată destulă apă pentru o baie cumsecade. însă, când ochii mi s-au limpezit, am ştiut ce sunet se aude.

Era sunetul morţii, al udului şi al verdelui. Era sunetul preţului şi al preţăluirii. Dar, dacă aş fi găsit ceva asemănător poalelor mantiei tatei, dacă aş fi găsit ceva de care să mă ţin, atunci ar fi fost sunetul speranţei.Iatacul mirosea a salvie, iasomie şi frică. Nu era nici urmă de oi sau

nisip, căci ne aflam în centrul qasrului, unde chiar şi deşertul ar fi trebuit să lupte ca să mă găsească. Stăteam între perne înfaţate în cea mai fină mătase şi peste tot în jurul meu atârnau draperii şi perdele dintr-un material vaporos, care-mi era necunoscut. Trebuie să fi curăţat totul de la moartea ultimei neveste, dar ceva încă plutea în încăpere. Aerul era liniştit şi dens şi nu simţeam nici cea mai mică adiere. Lămpile ardeau cu putere, iar flacăra se înălţa dreaptă, fără să clipească. Şi am aşteptat.

Mi-au tăiat scurt unghiile de la mâini şi de la picioare şi le-au pilit cu o piatră tare. N-aş fi putut smulge nici măcar un fir din vălul meu şi vor mai trece zile până când o să pot ţese iar fără să fiu neîndemânatică precum o începătoare. Când aveam să dau cu ochii de pielea dezgolită a lui Lo- Melkhiin, nu trebuia să-i las urme. S-au uitat şi la dinţii mei. Femeile din oraş îşi curăţau dinţii cu apă mentolată, dar noi îi frecam doar cu nisip fin, adunat din albia uedului. Craniile din catacombele noastre aveau şiruri întregi de dinţi, chiar şi aceia din ginta mea, care muriseră bătrâni. Femeile care m-au îmbăiat aveau dinţi lipsă sau zâmbete strâmbe. Mă întrebam dacă se temeau că l-aş putea muşca, dar bănuiesc că nu aveau ce face.

Dacă soră-mea ar fi luat parte la această nuntă, ar fi trebuit să aştepte aici, împreună cu mine; la fel şi mamele noastre. Mi-ar fi şoptit taine, lucruri pe care nu le-ar fi spus niciodată cu voce tare bărbaţilor, dar eu eram singură. Nu-mi dăduseră nimic să mănânc şi îmi părea bine. Mă stăpânisem bine până acum, dar un stomac plin cu mâncare de la oraş, nouă şi cu totul neobişnuită pentru mine, ar fi putut schimba lucrurile.

Nu-mi lăsaseră nicio lumânare şi nu puteam vedea cerul, nici citi ceasul cu apă aşezat într-un colţ. Dar nu cred că am aşteptat prea mult înainte ca el să sosească.

Purta veşminte de mătase, ca şi mine, dar ale lui erau de un albastru întunecat, în contrast cu pielea mai deschisă la culoare decât a mea. Lo- Melkhiin fusese odată mare vânător, dar acum nu mai petrecea mult timp în bătaia soarelui. Şalvarii îi erau legaţi în talie cu o cingătoare bătută c

upietre scumpe, ce-i înconjura mijlocul de trei ori şi se închidea într-o cataramă în formă de cap de şarpe, înfaţişat înghiţindu-şi coada. Lumina lămpilor scânteia pe metalul trudit al paftalei, lucrată mai delicat decât orice văzusem până atunci. Mânecile cămăşii îi atârnau, largi. Veşmintele mele aveau o legătură simplă care, odată desfăcută, mi-ar fi dezvelit întreg trupul ascuns dedesubt. N-aveam nicio idee cum ar fi trebuit să-i dau eu lui hainele jos.

S-a aşezat frumos, cu spatele drept, încrucişându-şi gleznele şi aşezându-şi palmele pe genunchi. Nu arăta ca un prădător, în afara ochilor săi, care sclipeau lacom. Am răsuflat uşor, aşa cum răsuflă antilopa când simte în aer mirosul leului.

— Soaţa mea cea simplă, a spus el în cele din urmă.

Avea vocea foarte blândă, ca atunci când îi vorbise armăsarului său, dar nu mă aşteptasem să-mi arate şi mie aceeaşi blândeţe.

— Nu-ţi este frică de mine. Spune-mi de ce.

— Pentru că n-am niciun motiv să-mi fie, i-am răspuns.

— Nu te temi că te voi ucide, chiar în odaia asta, dacă nu mă vei desfata? m-a întrebat.

— Ştiu că poţi şi s-ar putea s-o faci, am răspuns. Viitura va veni, iute şi fără veste, pentru că pământul nu este obişnuit cu ea. Şi de aceea nici nu are rost să se teamă.

—Asta e adevărat, a spus el şi a zâmbit.

Avea dinţii drepţi şi nu lipsea niciunul.

— Şi cred că vei reuşi mai mult decât o singură noapte.

— Porunceşte, soţul meu, i-am spus, ridicându-mi ochii spre el.

Când mama îi vorbea lui tata, îi spunea deseori aşa. Iar lui îi plăcea felul în care ea îşi punea viaţa în mâinile lui. Până astăzi n-am înţeles că, odată ce mama îngăduia lucrul ăsta, căpăta mai multă putere decât şi-ar fi putut da el seama vreodată. Lo-Melkhiin credea că sunt mai slabă decât el; dar nu era singurul care avea un atu în mânecă.

Lo-Melkhiin a zâmbit.

— Povesteşte-mi despre sora ta, mi-a cerut el. Bărbaţii vorbeau că este mai frumoasă şi s-au minunat că n-am ales-o pe ea. Ai facut-o înadins şi vreau să ştiu de ce.

Ceva din surâsul lui mi-a aprins o flacără în suflet. Frânturi din poveştile ştiute mi-au venit îndată în minte, cele care luau forma surorii mele şi cele pe care le spunea ea. Au zburat înspre mine şi le-am cules din aer.

— în sora mea sălăşluieşte o flacără, i-am spus, şi nu voiam ca tu s-o
ai.

— Aş putea s-o am, a răspuns el. S-ar putea să mori repede, aşa cum ai spus.

— Legea îţi interzice, i-am întors eu vorba. Bărbaţii din oraş şi de la turme nu vor încuviinţa una ca asta. Dacă încâlci legea o dată şi furi o fecioară, ce te-ar opri să o faci din nou?

— Sunt răbdător, a spus Lo-Melkhiin. Poate că nu trebuie decât să aştept.

— Va fi prea bătrână, i-am spus. Suntem născute în acelaşi an şi se va mărita până la reîntoarcerea ta.

— Cele mândre nu se mărită tinere, a răspuns el. Aşteaptă o flacără potrivită cu a lor. N-am văzut nimic de felul ăsta în satul tău.

— Soră-mea stârneşte focul din ceilalţi, i-am spus. Soţul ei poate să fie bărbatul cel mai liniştit din lume, până când o întâlneşte. Atunci va arde în flăcări ca să i se potrivească.

— Eşti sigură de ea, mi-a spus el.

— Ca de sufletul meu, am răspuns.

El a râs dându-şi capul pe spate, iar dinţii i-au strălucit în lumină. Am simţit din nou freamătul acela, şi propria mea flacără ardea tot mai tare. Ştiam sentimentul. îl simţisem când călăream, îndepărtându-mă de satul meu, iar soră-mea îngenunchease, în rugăciune. Poate chiar acum purta hainele albe, preoţeşti, ale maică-sii şi le adunase la ea pe celelalte femei. M-am aplecat spre el.

— în deşert, când soarele arde cel mai aprig, adie un vânt care poate să cureţe carnea de pe oase, i-am spus. Când vine vremea, lăsăm cămilele bătrâne afară, ca să-şi găsească sfârşitul. Ne ascundem la adăpostul corturilor noastre cu destulă mâncare şi apă ca să rezistăm până când vor trece vânturile. Şi aşteptăm. Mai întâi, când se stârneşte vijelia, cămilele pornesc să ragă. Ele ştiu ce urmează. Miros primejdia. Dar noi le legăm strâns şi nu pot rupe legăturile care le ţin la pământ. Totuşi, încearcă.
încearcă să se salveze. Când asupra lor se năpusteşte prima rafală de vânt fierbinte, cămilele ţipă. Aşa ştim că nu-i încă vremea să ieşim, şi de aceea nu le ucidem înainte de venirea vântului. Ele sunt ultima noastră apărare în faţa lui. Strigă şi strigă. Dacă vântul este destul de fierbinte, se termină repede, însă, câteodată, lucrurile se lungesc. Odată, soră-mea n-a mai putut îndura. A şterpelit arcul fratelui meu şi a îndepărtat pânza de la intrare, ţinând-o în afară, ca să se apere de vânt. Acesta era de partea ei, aşa că a reuşit să tragă în cămilă, ca să-i oprească mugetul. Tata a fost atât de surprins, că nici măcar n-a mai dojenit-o.

— Deci soră-ta e o nebună, a spus Lo-Melkhiin. Şi, pe deasupra, şi slabă de înger, dacă nu poate îndura să audă o cămilă suferind.

— Nu, soţ al meu, am spus. Sora mea este isteaţă. A sprijinit cu arcul pânza cortului, ca să nu o mistuie vântul. Şi a ucis cămila înainte ca aceasta să se sperie şi să încerce să se elibereze. Ar fi rămas legată, dar şi- ar fi rupt oasele. Şi avem nevoie ca oasele ei să rămână tari şi întregi, i- am spus.

Furia creştea în mine cu fiecare cuvânt pe care îl rosteam.

— Folosim oasele de cămilă ca prăjini pentru cort, ca să ne sprijinim acoperişul deasupra capetelor. Le folosim ca să proptim pânza care ne foloseşte drept uşă, astfel încât să poată ieşi fumul. Vântul fierbinte nu vine mereu. Câteodată moare câte o cămilă bătrână şi atunci trebuie jupuită şi

curăţată ca o antilopă, iar oasele îi sunt fără de folos, căci nu au fost călite de vânt. Nu le putem folosi ca să construim ceva. Abia dacă le putem folosi ca să înteţim focul. Soră-mea nu-i nebună şi nici slabă de inimă, i-am spus. Soră-mea luptă pentru căminul ei şi e curajoasă atât cât e nevoie. De aceea am ocrotit-o astăzi - de aceea nu voiam s-o ai. Sora mea arde şi n-o să ardă pentru tine.

Lo-Melkhiin s-a repezit şi mi-a prins mâinile înainte să mă îndepărtez de el. Era dreptul lui să mă atingă oricum ar fi dorit, desigur, aşa că a fost mai bine că n-am apucat să mă clintesc. Când pielea noastră s-a atins, am simţit un altfel de foc. Mi s-a părut că l-am zărit, fire de auriu şi albastru, nisipul deşertului şi cerul deşertului, sângerând din trupul meu într-al său, dar stătusem multă vreme în soare în acea zi şi nu-mi puteam crede ochilor. M-a ţinut aşa preţ de o respiraţie, apoi cinci, apoi zece. O frânghie de flăcări arămii şerpuia din degetele lui spre ale mele, atât de stinsă, încât m-am întrebat dacă nu cumva doar mi-o imaginez, apoi el mi-a dat drumul.

— Bună treabă, nevastă, mi-a spus şi s-a ridicat. O să-ţi meargă bine în casa mea.

Şi apoi a dispărut în noapte, cu aerul greu vibrând în urma lui.

M-am prăbuşit pe spate, în perne, deopotrivă obosită şi euforică. M-am întrebat dacă sora mea simţise ceva din focul ăsta pe care îl împărţisem cu ea în seara aceasta. M-am întrebat dacă arsese şi ea şi dacă ştia de ce. Trebuie să se fi rugat întreaga zi, fie la o zeitate a familiei, fie la altarul pe care promisese că o să mi-l ridice. Căci îmi simţeam sufletul fremătând, iar când Lo-Melkhiin m-a prins de mână am văzut strălucirea flăcărilor. Nu ştiam ce înseamnă asta şi nici măcar ce se întâmplase, dar nici nu-mi păsa. Auzeam dincolo de zid păsările din grădină şi, deşi nu puteam citi ceasul cu

apă, ştiam că zorile sunt aproape. Petrecusem noaptea ca soaţă a lui Lo-Melkhiin.

Şi supravieţuisem.ÎL

Lo-Melkhiin a venit în desert călare, ca un bărbat, Şi s-a preschimbat în altceva când a părăsit nisipurile.

Plecase să vâneze lei, pentru că mamei sale îi era drag să toarcă fire din coama lor de smoală Şi pentru că prădaseră deja satele care tiveau mantia deşertului. Călărea singur, cum îi sade bine unui vânător priceput ca el, dar Nadarqwi Atotvăzătorul îi veghea izbânda, stând pe stâncile roŞietice; iar Sareeyah Talpăiute stătea în apropiere, gata să se avânte spre Lo-Melkhiin, dacă acesta ar fi avut nevoie de ajutor.

Unii au spus că, în ziua aceea, Lo-Melkhiin a întâlnit între dune o zeitate plină de cruzime. Alţii au spus că s-a târguit acolo cu un diavol. Scepticii Şi-au cercetat inscripţiile de pe lespezile de marmură Şi au spus că stătuse prea mult sub soarele deşertului. Zeitate, demon sau altceva, nu mai contează. Eu am fost cel care a adus diferenţa.

Când l-am zărit, am Ştiut că trebuie să fie al meu. Era mai înalt decât alţii, cu umerii drepţi; niciodată nu-Şi semănase el însuşi grânele. Hainele îi stăteau strânse pe trup Şi avea ceva în privire care vorbea despre putere. Voiam asta, a Şa cum voiam multe alte lucruri. A Şa că mi-am luat ce doream.

Mintea îi era mai puternică decât m-am aşteptat Şi mi-a cerut ceva iscusinţă ca să alunec în crăpăturile ei. îşi iubea mult oamenii - Şi erau numeroşi. Avea un puternic simţ al îndatoririlor sale. Putea să dreagă armurile Şi să coacă pâine, cu toate că rangul lui îl scutea cel mai adesea de muncile acestea. Dar, până la urmă, dincolo de mândria pe care o avea faţă de munca Şi casa lui, păstra o îngrijorare ce săpa genuni în gândurile sale.

Era atât de tânăr. Iar tatăl lui era un cârmuitor atât de nătâng, în timp ce mama lui era atât de suferindă.

Aici mi-am înfipt ghearele Şi dinţii. Am tras de îndoielile lui, întinzându-le, dezgolite, sub soarele fierbinte. Iar el a capitulat, iar eu mi- am preluat cucerirea.

A luptai - cei mai buni simt nevoia să lupte - dar era prea târziu. L-am luat Şi a devenit al meu. I-am călcat în picioare îndatoririle Şi i-am îngropat iubirile. Am păstrat din el doar părţile pe care le-am dorit. Puterea. Cunoaşterea. Priceperea de a cârmui.

Când i-am deschis ochii pentru prima dată, lumea era mai mică, dar el îmi aparţinea. Aerul i-a umplut plămânii, pentru că eu i-am îngăduit. Aş fi putut, la fel de bine, să-l scuip afară din el. Dacă voiam, aŞ fi putut să-i scot încălţările din picioare Şi să las nisipul să-i ardă tălpile.

L-am păstrat într-un colţ al propriei lui minţi, ceea ce nu mai făcusem până atunci. De obicei, când iau pe cineva, arde repede Şi mă lasă flămând. Dar Lo-Melkhiin a fost diferit. El a fost mai puternic. Şi m-am desfătat să-l aud urlând.

Apoi s-a auzit un răget Şi m-am ridicat, sprijinindu-mă în lancea lui. În lancea mea. O ţineam în mâinile lui - mâinile mele - pe când leul se apropia. Lo-Melkhiin Ştia cum să-l ucidă fără să strice blana. Putea să-l ucidă repede Şi fără suferinţă Şi să ia coama acasă, pentru maică-sa, care îl iubea dincolo de suferinţa ei.

Dar erau Şi hiene pe aproape Şi, când i-am aruncat suliţa - suliţa mea - am înfipt-o în laba leului. Prada mea a urlat din nou, de data aceasta din cauza durerii. Hienele i-au auzit chemarea Şi au răspuns, cu râsul lor rostogolindu-se de-a lungul dunelor, pe când ele înconjurau fiara rănită.

Leul a încercat să se lupte cu ele, dar hienele erau prea multe, iar colţii lor prea puternici. Au sfâşiat în bucăţi fiara aurie Şi, de jur-împrejur, pe nisip, s-au împrăştiat blană, sânge Şi oase. Apoi l-au mâncat, pentru că au putut s-o facă.

Iar eu l-am obligat pe Lo-Melkhiin să privească

.M-a trezit o adiere de vânt, mirosind a aer umed, neatins de parfumuri grele. Şi, pentru o clipă am uitat unde

dormisem, însă o slujnică tânără a lăsat o tavă lângă perna pe care îmi culcasem capul şi atunci mi-am amintit. Am tras în piept aerul curat ce pătrunsese prin uşa deschisă pe care nici măcar n-o zărisem noaptea trecută, când lumânările îmi înceţoşau privirea, şi m-am ridicat în capul oaselor.

— Slăvită stăpână, a spus slujnica cea tânără, trebuie să îţi bei ceaiul.

M-am întrebat dacă tot ea venise să le aducă şi celorlalte fete masa de
dimineaţă şi găsise doar leşurile lor învăluite în mătase. Nu se arătase uimită să mă găsească în viaţă, dar nici uşurată. Ţinea ceaşca la îndemână, iar cochilia din ceramică părea atât de subţire, încât m-am minunat să văd că poate ţine licoarea înăuntru. Am luat-o cu mâinile amândouă. Avea un gust îngrozitor şi am recunoscut aroma ierburilor din descrierea pe care le-o făcuse mama. Era ceaiul care împiedica un prunc să se nască. Lo-Melkhiin nu-mi atinsese decât mâinile, dar l-am dat oricum peste cap.

Noaptea trecută, alături de noi, în încăpere, fuseseră puteri pe care nu le înţelegeam. în lumina blândă a zilei era greu să îmi amintesc, dar era uşor să cred. încă simţeam tulburarea stinsă din pieptul meu şi ştiam că nu mă pot îndoi de ea. Lumina care umblase între noi, mai întâi de la mine spre el şi apoi îndărăt, în culori felurite, nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem sau auzisem. Şi nu ştiam pe cine, din acest loc, aş putea să întreb.

— Slăvită stăpână, ai vrea să mănânci?

M-am întrebat dacă se aştepta să mă vadă în lacrimi sau văicărindu-mă. în schimb, mi-am încrucişat gleznele şi am întins mâna după castronul cu hrană. A făcut o plecăciune şi am simţit între degete bronzul rece. Mâncarea era simplă, ca şi când bucătarul care o pregătise ştia că mă născusem în deşert şi se temea ca noile mele obiceiuri să nu mă îmbolnăvească. Am

împăturit humusul în pâine şi l-am mâncat fără grabă,
în timp ce slujnica cea tânără mă privea

.Mi-am spus că avea acelaşi număr de veri ca şi mine, dar pielea ei era mai deschisă la culoare, sub vălurile care o acopereau. Nu simţise soarele şi vântul, aşa cum o făcusem eu. Avea unghiile tăiate scurt, la fel ca ale mele, iar părul era încolăcit cu grijă în jurul capului. Era pieptănată mai măiestrit decât as fi izbutit eu vreodată şi mă întrebam cum aş putea să-i imit împletitura, fără să pot vedea măcar felul în care părul îi era strâns sub mătăsuri. Apoi mi-am amintit odaia de îmbăiere din seara dinainte şi mi-am dat seama că s-ar putea ca niciodată să nu mai fie nevoie să-mi pieptăn singură pletele. Cosiţa unei regine ar trebui să fie dichisită şi împodobită de altcineva.

Când am terminat de mâncat, ea a aşezat castronul pe tavă şi a tras de un cordon aflat la picioarele patului. S-a auzit un clinchet uşor, chemându- le pe celelalte servitoare, care au început să deschidă obloanele şi ferestrele, lăsând aerul şi lumina să năvălească înăuntru. Una dintre ele a dus vasele afară. Prima fată şi-a întins braţele spre mine şi am lăsat-o să mă tragă din pat. Am urmat-o, mergând înapoi de-a lungul potecii pe care venisem, unde am auzit din nou apa şopotitoare. M-am oprit ca să văd dacă mă lasă s-o fac, iar când a încetat să mă împingă m-am uitat după izvorul sunetului. Supravieţuisem acelei nopţi doar ca să văd asta şi nu am fost dezamăgită.

Era statuia unei femei, semeaţă şi înaltă, cu fiecare picior aşezat pe spinarea unui leu. Ţinea în mâini un urcior, aplecat, din care curgea un firicel subţire de apă, căzând pe jos în stropi multicolori. Era superbă, dar în ochii ei zăream ceva ce nu-mi plăcea, ceva care nu se potrivea chipului ei.

— Slăvită stăpână, a spus slujnica cea tânără, aceasta este mama lui Lo- Melkhiin, sculptată de Firh Atingepiatră, pentru a-i sărbători însănătoşirea.

Mama lui Lo-Melkhiin suferise mult timp, din greu; sănătatea se scurgea din ea ca de pe oasele lăsate în soare, albe, sfărâmicioase şi lipsite de orice urmă de viaţă. Când

Lo-Melkhiin se întorsese din deşert, posedat de nu se ştie ce demon întâlnit acolo, o vindecase, dar acum ea nu mai putea ieşi în soare. Mă întrebam dacă le întâlnise vreodată pe soaţele fiului său sau dacă nu cumva nici nu le băgase în seamă.

— Slăvită stăpână, a spus slujnica cea tânără, iar eu am urmat-o în hammam.

Astăzi m-au îmbrăcat cu ceva mai simplu şi m-au parfumat mai puţin. Mi-au pieptănat părul, l-au buclat şi mi l-au prins sub văl. Nu ştiam ce se petrecuse cu acel dishdashah violet al surorii mele, pe care îl purtasem la sosire. Părea atât de fin atunci când l-am îmbrăcat şi nici măcar nu-mi amintesc când mi l-au dat jos. Mă întrebam dacă îl aruncaseră, pur şi simplu, sau dacă îl dăduseră altcuiva să-l poarte. Mă întrebam dacă îl păstraseră ca să mă îngroape în el.

Rochia pe care o purtam acum era mult mai delicată, mătasea mai subţire şi cusăturile atât de fine, încât trebuia să mijesc ochii ca să le văd. Mi-au pictat faţa, aşa cum nu făcuseră în noaptea dinainte, tivindu-mi ochii cu negru şi apoi cu albastru, ca să se îmbine cu nuanţa rochiei. Cu ochii închişi, i-am văzut pe cei din satul meu trezindu-se în dimineaţa aceasta şi pregătindu-se să întâmpine ziua.

Tata, întorcându-se, nu şi-ar mai găsi fata cea mică. Poate că m-ar jeli, amintindu-şi de fetiţa care se ţinuse de mantia lui atunci când a venit viitura şi de femeia pe care ar fi trebuit s-o târguiască alături de sora mea, pentru un măritiş potrivit. Fraţii mei n-ar şti ce să spună. După ce soră- mea şi cu mine ajunseserăm la a zecea noastră vară şi ne întorseserăm de la turme, ca să deprindem meşteşugul ridicării corturilor, lucru trebuincios pentru căsătorie, nu prea ne mai văzuserăm unii cu ceilalţi. Am privit înapoi, cu ochii minţii, spre cortul unde mama, sora mea şi mama ei dormeau, acum, laolaltă.

Am ridicat pânza de la intrare şi, aplecându-mă, am privit înăuntru. Se zărea altarul soră-mii, mai mic decât cel pe care mi-l făcuse în peşteri, dar minunat alcătuit. Era durat din pietre negre, tivit cu un cerc de ţesătură violet care, după cum mi-am dat seama, fusese luat din rochia pe care o facuserăm împreună, cea pe care i-o luasem atunci când i-am salvat viaţa. Deasupra, în loc de lampă, stătea o lumânare de seu. Lumânările acestea ardeau mai repede şi erau mai scumpe, dar lumina era limpede şi se spunea că zeităţilor le plăcea mai mult lumina dacă aceasta semăna mai tare cu cea a soarelui.

Soră-mea a îngenuncheat în faţa altarului, murmurând în limba neamului nostru. Mama a îngenuncheat lângă ea, dar nu a rostit niciun cuvânt. Avea chipul brăzdat de lacrimi şi ştiam că nu se va ruga pentru mine până când rugăciunile ei nu vor fi zămislite din furie şi nădejde. Rugăciunile-bocet erau pentru morţi, de felul celor pe care le rostiserăm când fratele surorii mele fusese luat de puhoaie, sau pentru pruncii pierduţi de mama. Pe deasupra mătăsii violet, pentru a închide legătura, mama surorii mele înnodase fâşii negre. Speram ca ele să-şi aducă aminte că sora mea avea nevoie de o rochie nouă. Altarul ăsta nu trebuia să devină viaţa lor.

— Slăvită stăpână, am auzit-o pe slujnica cea tânără şi am deschis ochii.

— Noaptea trecută purtam un dishdashah violet, am spus.

Cuvintele au fost slobozite fără să le pot opri, primele pe care le-am rostit în ceasuri întregi. Slujnicele au sărit, dar apoi şi-au îmblânzit chipurile.

— Da, stăpână binecuvântată, a spus cea care îmi adusese masa de dimineaţă.

— L-aş vrea înapoi, i-am spus. L-am făcut împreună cu sora mea şi nu vreau să-l pierd.

— Desigur, slăvită stăpână, mi-a răspuns ea.

Nu eram obişnuită să lâncezesc, aşa că ziua s-a târât greoaie. în iatacul meu nu se aflau unelte de meşterit, iar slujnicele care stăteau cu mine nu vorbeau deloc. Am îndurat întreaga dimineaţă, apoi a venit prânzul, cu ardei copţi, iar când s-a lăsat seara, m-au dus din nou la îmbăiat. Mi-au spălat faţa şi mi-au desfăcut pletele, apoi le-au pieptănat şi le-au parfumat. Din nou m-au învăluit în mătăsuri fine, cu cingători atât de delicate, încât aş fi putut rămâne goală în orice moment, şi din nou m-au adus în odaia mea, să aştept.

Lo-Melkhiin a sosit, ca noaptea trecută şi s-a aşezat, de data asta pe pat.

— Tot nu-ţi este frică de mine, mi-a spus el.

— N-are de ce să-mi fie, i-am răspuns.

— Mai povesteşte-mi despre sora ta, mi-a zis el atunci. Dacă tot o să mori pentru ea, ar trebui să fie vrednică de poveşti.

— Este, am spus. împreună, am cusut o rochie destul de frumoasă încât să păcălească un rege şi să-l facă să aleagă coţofana în loc de pitulice.

— Rochia aia e pierdută pe veci pentru ea, a spus Lo-Melkhiin. Dacă voiam, aş fi putut s-o arunc. Ştiu că ai cerut-o înapoi.

— Soră-mea o să facă alte rochii, i-am spus. Tata o iubeşte mult pe mama ei, aşa că îi va aduce cele mai fine mătăsuri. Maică-sa nu e atât de nebună încât să le irosească pentru sine şi a învăţat-o pe soră-mea să facă cele mai delicate cămăşi şi văluri, aşa încât, atunci când merge la târg, toţi ochii sunt aţintiţi asupra ei. Acum o să-şi ţească propriile taine şi vor fi cu atât mai puternice, cu cât nu vor mai fi împărtăşite cu nimeni, nici măcar cu mine.

— Poate c-o s-o zăresc la târg şi o să încalc legea, a spus Lo-Melkhiin.

— Ba n-o s-o faci, i-am zis.

Nu-mi era teamă de el, de aceea îmi venea uşor să-i spun adevărul.

— Ai nevoie de neguţători. Dacă o să calci legea în târg, cu toţii se vor întreba ce alte legi ai putea să nesocoteşti.

Lo-Melkhiin a zâmbit ca un leu şi mi-a prins iar mâinile. L-am lăsat iar să mi le ia, fără să mă împotrivesc, chiar dacă acum degetele i se încleştaseră mai strâns în jurul încheieturilor mele. Am văzut cum flăcări violet şi negre, mătase şi taine, s-au întins dinspre mâinile mele spre ale lui. Sângele îmi pulsa zgomotos în urechi şi văpaia lămpilor a strălucit şi mai tare, iar focul arămiu a trecut din degetele lui în ale mele. Nu era chip să-ţi imaginezi luminile acestea. Lucirea rece era puterea lui, eram sigură de asta, şi, cumva, focul arămiu era puterea mea; în seara asta sclipise chiar mai tare. Vederea şi auzul mi s-au limpezit şi l-am lăsat pe Lo- Melkhiin să vadă că nu-mi va fi teamă. S-a aplecat în faţă şi şi-a lipit buzele de fruntea mea, chiar în mijloc. N-aş spune că a fost chiar un sărut, dar n-a dorit nimic altceva.

— Am încropit-o în timpul nopţilor din deşert şi am ţesut în ea taine, cu legături care nu pot fi destrămate.

I-am spus aceste cuvinte cu vocea mea de povestitoare. Degetele lui nu- şi slăbiseră strânsoarea. Simţeam că vrea să ştie mai mult, că urma să smulgă povestea de la mine, şi totuşi îmi simţeam focul, iar acesta nu putea fi smuls.

De cele mai multe ori, tainele stăteau în lucruri mici. Care dintre oile pe care le păzeam erau parte din zestrea ei, ce vase va lua cu ea când se va mărita şi va pleca din corturile tatei; ce mâncare n-o să facă niciodată, odată ce va fi la casa ei. Erau nimicuri şi erau totul; erau sora mea şi lui nu i-aş fi mărturisit niciodată ce a pierdut.

în dimineaţa următoare, am găsit aşternut la picioarele mele un dishdashah frumos împăturit, făcut din mătase violet şi cusut cu fir negru. Şi eram în viaţă ca să-l văd.în zilele care au urmat, am învăţat câteva lucruri despre orânduiala din qasr. Fetele care îmi aduceau în fiecare dimineaţă ceaiul şi hainele curate, pesemne aceleaşi care mi-ar înveli trupul în giulgiu şi mi-ar cânta ultimele cântece

când Lo-Melkhiin se va fi plictisit de mine, în cele din urmă, erau toate foarte frumoase. Purtau rochii albe, simple, cu o cămaşă pe dedesubt, de culoarea celei pe care mama o purta atunci când oficia ca preoteasă, dar cu o croială mult mai severă. Aveau părul negru ca al meu, dar mai scurt, împletit într-o singură coadă răsucită în jurul capului. Tare aş fi voit să fiu şi eu pieptănată la fel, dar în fiecare zi când eram îmbrăcată, femeia care îmi aranja cosiţa făcea tot felul de alte încercări, împletiturile anevoioase pe care le născocea îmi îngreunau capul în feluri dintre cele mai ciudate şi deseori căpătăm câte o migrenă până la amiază. Şi mă mai şi mâncau îngrozitor.

Servitoarele de la baie erau în mare parte cam la fel îmbrăcate, deşi ele nu purtau decât cămăşile atunci când erau la muncă. Mă îmbăiau în fiecare dimineaţă şi trebuie să recunosc că n-aveam nicio bucurie să văd câtă apă se irosea prosteşte pentru mine. Era atât de fierbinte şi aburindă, încât părea că trag în piept apă când respiram stând în albie. însă, dacă tot trebuia să mă aflu aici, măcar să mă bucur din plin de locul acesta.

După-amiezile mă inspirau mai puţin. Puteam să mă plimb prin grădină, înainte ca soarele să devină prea puternic, sau să ies iar când începea să apună şi florile nopţii îşi deschideau cupele, dar curând am obosit de aceleaşi şi aceleaşi statui, cu ochii lor care mă bântuiau, şi de aceleaşi fântâni, deşi mă desfatau cu cântecele lor. în a patra zi am prins-o de poale pe slujnica cea tânără chiar când voia să plece.

— Te rog, i-am spus, de parcă aş fi vorbit mamei mele, pot să lucrez şi eu ceva pe aici? Ceasurile trec greu şi nu sunt învăţată să lâncezesc

.A şovăit puţin, ştiam de ce. Ca soaţă a lui Lo-Melkhiin, trebuia să mă ocup de atelierele de lucru din qasr, să veghez broderia şi ţesătoria. în acelaşi timp, nu li se îngăduia să-mi dea nimic ascuţit, nici fire de urzeală prea puternice, de

teamă să nu-mi fac rău, folosindu-mă de ele. Aşa că mai rămânea torsul. Bănuiam că m-aş fi putut pune în primejdie cu un fus de tors, însă odată ce furca s-ar fi rupt, nu mi-ar mai fi rămas altceva decât o roată de lut. M-am ridicat, amintindu-mi că aici nu eram fiica nimănui. Aici eram regină, doar că nu ştiam pentru câtă vreme.

— Aş putea toarce, am spus, luând hotărârea în locul ei. Este pe placul meu şi nu o să întrerup lucrul, o să rămână aşa cum l-au hotărât stăpânele atelierelor.

— Da, slăvită stăpână, a spus fata şi m-a însoţit pe coridor.

Când am intrat în atelierul de ţesut, toate capetele s-au întors spre mine şi vorbele au încetat. Erau cam două duzini de femei, adunate în grupuri pentru felurite treburi şi totuşi, dacă una ar fi scăpat un ac pe jos, zgomotul ar fi avut ecou. Fata privea de parcă şi-ar fi dorit s-o înghită pământul, dar eu am păşit mândră. Am urmat-o spre vălătucii de lână abia dărăcită, iar ea mi-a întins un fus, apoi s-a întors la locul ei, alături de cele care brodau.

Degetelor mele le-a luat un timp ca să-şi recapete îndemânarea. Nu torsesem prea mult acasă, fiindcă mă trimiseseră la brodat îndată ce am izbutit să-i înţeleg valoarea. Mai mult, lâna noastră era bună pentru troc. Dacă ar fi dorit, mama ar fi putut toarce firele mai subţire, dar din acestea îi aducea tata. Nu le faceam noi. Aveam degetele crăpate de la vântul deşertului şi bătătorite din primii ani petrecuţi cu toiagul păstorului în mână. Mi-au agăţat firul, l-au scămoşat şi a trebuit să-mi destram lucrul la nesfârşit.

Celelalte nu spuneau nimic, dar puteam să le simt privirile aţintite asupra mea. Cu câteva clipe mai devreme, voiam ca ele să mă cinstească, să-şi amintească cine şi ce eram. Acum se uitau la mine ca mai înainte, dar vedeau o biată fată din deşert care nici măcar nu era în stare să toarcă aşa cum se cuvine şi aş fi dorit să nu mă mai privească.

— Slăvită stăpână.

O voce a răsunat lângă braţul meu. M-am întors şi am văzut o bătrână cu degete noduroase şi zâmbet blând. Ţinea în mână o pereche de mănuşi albe, moi, pe care le-am luat, mulţumindu-i cu o aplecare a capului.

— Deşertul te face puternic, a spus ea.

Era o zicere veche pe care tatei îi plăcea s-o repete fraţilor mei, atunci când se plângeau de vânt, de nisip şi de turmele lor.

— Şi trebuie să supravieţuim în cortul taţilor noştri, am continuat eu vorbele, iar zâmbetul ei s-a lăţit.

S-a întors la loc, iar eu am luat din nou furca în mâini. Acum, fuiorul îmi curgea printre degete, încolăcindu-se în fir neted în coşul pe care-l ţineam la picioare. Simţeam cum ochii tovarăşelor mele se întorceau la munca lor şi, când nu m-au mai privit, au uitat că eram printre ele şi le puteam auzi vorbele.

Mama îmi povestise că, atunci când s-a măritat cu tata, la început, nu aveau încă destulă avuţie ca să-şi facă propriul cort în tabăra socrului şi ea, împreună cu mama surorii mele, au plecat alături de el, în caravană. Au dus o viaţă grea. Pe lângă faptul că erau mereu pe drum, se aflau în fiecare noapte la mila nevestelor sau mamelor unor negustori străini. Bărbaţii îl respectau pe tata ca pe un neguţător care se pusese singur pe picioare, dar femeile, nu prea. De ce se însurase, dacă nu era destul de avut să-şi ţină nevestele acasă? Şi de ce avea două, şi nu una?

Cu toate astea, în fiecare seară, mama mea şi mama surorii mele merseseră în corturile femeilor şi-şi scoseseră coşurile cu lucrul de mână. Mereu era ceva de cârpit, ba chiar câteodată aveau pânze fine pentru cusut, când tatei îi mergea bine negoţul. Celelalte au văzut cum lucrau, au văzut lucrul pe care-l săvârşeau împreună, şi au înţeles că tata nu era nebun, şi nici nevestele lui. Apoi, celelalte femei

au început să vorbească între ele. Astfel, mamele mele au aflat despre obiceiurile bărbaţilor cu care tata făcea comerţ mai multe lucruri decât ar fi visat el vreodată să afle.

—Cu ochii la lucrul tău, îmi spunea mama, gândindu-se că mă pregăteşte pentru o viaţă de negustor, este mai uşor să uiţi cine e de faţă, să-ţi caute la vorbe. Tu şi soră-ta trebuie să luaţi aminte la asta când veţi fi măritate.

Faceţi treabă bună, iar cei alături de care lucraţi o să vă spună şi ce n- aţi gândit vreodată.

Sfaturi pentru o soţie de neguţător, poate, dar îmi vor servi la fel de bine şi în qasr. în timp ce torceam, femeile au început să vorbească în jurul meu. La început în linişte, precum şoaptele din păpurişul însetat al uedului. în ziua aceea n-au spus nimic despre Lo-Melkhiin sau despre qasr, dar nici nu şi-au ţinut limbile legate cât am fost de faţă; ştiam că, dacă voi trăi, voi auzi curând ceva de care mă voi putea folosi.

Mi-am adunat toate gândurile asupra fusului meu. Şi ăsta era un şiretlic învăţat de la mama. Torsul nu cerea prea mare băgare de seamă şi, când te obişnuiai cu greutatea furcii şi începeai să simţi lâna între degete, nici măcar ochii nu-ţi mai făceau trebuinţă. în ultimii zece ani de viaţă, mama mamei mele torsese oarbă şi totuşi firele pe care mama le întrebuinţase pentru broderia de pe dishdashahul ei de nuntă erau la fel de fine ca cele pe care tata i le cumpărase, mai târziu. Torsul este o muncă a visătorilor, iar eu îmi doream să visez la soră-mea şi la un tărâm care să nu fie atât de pecetluit şi copleşit de teamă.

Răsuflarea mi s-a domolit, ca să se potrivească ritmului fusului, iar ochii se plimbau încolo şi încoace, ţintă la rotiţa din vârf. Firul tors era natural - aveau să-l vopsească mai târziu -, dar destul de curând am zărit în albul murdar al lânii focul negru din părul întunecat al surorii mele.

Era la peşteri, pe dealul în care ne îngropam morţii şi unde văzuserăm pentru prima dată ploaia. Mama şi mama

soră-mii stăteau lângă ea, toate înveşmântate în hainele preoţeşti albe, pe care femeile din familia mea le purtau în locul acela. Le vedeam buzele mişcându-se, deşi nu le auzeam cuvintele, şi atunci am ştiut că nu murise nimeni. Sora mea doar repeta cântecele, dar nu îngropau pe nimeni, iar mamele noastre o învăţau cum să le urmeze calea.

Am fost uluită. Soră-mea urma să se mărite, neîndoielnic, şi să părăsească tabăra tatălui meu. Dacă tot trebuia să înveţe cântecele morţilor, acestea ar fi fost cele ale familiei soţului ei. Dar dacă învăţa cântecele noastre, dacă era legată de peşterile noastre, era posibil ca morţii să n-o lase să plece. Era posibil să n-o lase să-i părăsească. Ştiam însă bine că vedenia dinainte-mi nu minte. Soră-mea învăţa cântecele de moarte ale familiei noastre, iar asta însemna că va rămâne pe vecie în corturile tatei - întotdeauna în preajma altarului meu.

Mă întrebam dacă tata ştie ce fac ele. Nu-mi puteam închipui că ar fi îngăduit una ca asta. îi respecta pe cei morţi, negreşit, nu în ultimul rând pentru că tatăl tatălui tatălui său era zeitatea căreia îi datoram negoţul. Acel altar era cel mai des vizitat în catacombele noastre. Chiar şi în anotimpul uscat era împodobit cu flori de apă-dulce şi rădăcini murate. Dar nu acesta era altarul în faţa căruia stătea acum sora mea.

Acest altar era nou, cu pietrele încă albite de soarele deşertului, fără pete aşternute pe ele de timpul petrecut sub pământ. Era împodobit cu bucăţi de pânză violet, pe care le-am recunoscut îndată. Când am croit dishdashahul pentru sora mea, mama ei a păstrat peticele rămase, ca să le prefacă în talismane norocoase pentru alte haine. Pe care însă n- apucaserăm să le coasem, aşa că bucăţile de pânză rămăseseră uitate în coşul cu lucru de mână. Acum însă zăceau împrăştiate pe altar, ca să fie văzute de zeităţi. întinse ca *eu* să le pot vedea.

O învăţau cum să-mi îngrijească altarul. Acela care m-ar fi prefăcut într-o zeitate, după moarte, acelaşi pe care ea îmi promisese că-l va construi încă din timpul vieţii mele. O văzusem rugându-se şi la un altul, mai mic, aflat în cort, şi l-am luat drept întreaga măsură a jurământului ei. Trebuie să-i fi mărturisit mamei mele, poate ca să-i domolească suferinţa, şi apoi trebuie ca ele să fi decis, împreună, să strămute chivotul de rugăciune în locurile noastre sfinte. Nu-l va mai părăsi niciodată, nu acum. Va rămâne tot timpul cu mine.

— Slăvită stăpână? a rostit aceeaşi femeie blândă de adineauri. Slăvită stăpână, e timpul să pleci.

M-am smuls din visare. Eram înconjurată de fire alb-murdar, toarse uniform şi încolăcite pe jos, iar lămpile erau stinse. Trecuseră ceasuri întregi.

— Mulţumesc, i-am spus, le-am spus tuturor. Ne revedem mâine.

Au dat din cap. Era o dorinţă înduioşătoare.

în noaptea aceea, Lo-Melkhiin a venit în iatacul meu şi mi-a cerut să-i povestesc despre sora mea.

— De-acum, caravana tatei trebuie să se întoarcă acasă, i-am spus.

încă nu-mi luase mâinile într-ale lui, şi totuşi mi-am simţit pielea

arzând. Pârjolindu-mă, focul se învârtea precum fusul de tors.

—A adus cu el veşti proaspete despre măritişul surorii mele.

— Despre măritişul ei? Minţi.

— Nu mint, i-am spus, deşi minţeam. în ultimele anotimpuri tata a tot căutat un soţ pentru ea şi a găsit unul pe placul lui şi al ei.

— îi pasă atât de mult să-i placă şi ei?

— Soră-mea trebuie să-l iubească pe cel căruia îi va fi soaţă, am spus, iar în mine s-a ridicat un val de

fierbinţeală. Şi ea va vărsa în el toate focurile creaţiei. Minţeam, dar am prins iar dimineaţa, ca şi altădată

.în cea de-a şaptea dimineaţă, ceaiul mi-a fost adus de o femeie bătrână. Nu era bătrână ca maestrele ţesătoare, cu degetele lor noduroase şi umerii lor încovoiaţi, cu părul alb împletit peste cap în felul acela simplu, încolăcit, pe care eram atât de invidioasă. Aceasta era bătrână precum pietrele deşertului, albită şi dură, fără pată. Iar părul ei, răvăşit pe chip, avea o culoare de smoală, cum nu mai văzusem vreodată.

Părul o dăduse de gol. Era mama lui Lo-Melkhiin, cea atât de bolnavă, cea pe care el o vindecase în zilele de după întoarcerea din deşert. Părul nu i se înzdrăvenise însă, odată ce boala plecase, şi fiindcă nu îi mai crescuse niciodată la loc, ea îşi făcuse o perucă dintr-o coamă de leu, animal pe care-l iubea atât de mult. Nu putea fi împletit sau uns cu uleiuri şi nici nu putea fi supus, la fel ca leii înşişi. Arăta atât de nepământean, dimineaţa devreme, cu toată lumina aurie a soarelui înconjurând-o ca o aură, dar era nespus de frumoasă.

M-am ridicat în capul oaselor şi i-am luat ceaşca din mâini. Mă întrebam dacă se cuvenea să mă ridic în picioare şi să fac o plecăciune, dar înainte să apuc să fac vreo mişcare, ea s-a aşezat printre pernele de la picioarele patului meu şi şi-a tras picioarele dedesubt, de parcă ea ar fi fost fata de păstor.

— Şapte nopţi, mi-a spus ea. Cred că nu voi fi în stare să te mai ocolesc multă vreme.

Mă întrebam dacă îi păsa vreun strop de soaţele fiului său, dar învăţase să nu le ia în seamă, aşa cum păreau să facă restul oamenilor din qasr. Femeile din încăperea ţesătoarelor încă nu-mi adresau niciun cuvânt, deşi începuseră să-şi vorbească între ele ceva mai tare şi cu mai puţină fereală. Cel puţin nu se mai arătau la fel de uimite când mă iveam, în fiecare dimineaţă, şi nu-mi mai evitau

privirea când le spuneam că ne vom revedea în dimineaţa următoare.

— Cinstea de a te întâlni este de partea mea, i-am spus.

Nu ştiam ce să fac, nici măcar cum să o numesc, aşa că mi-am băut ceaiul şi m-am rugat să nu-i aduc nicio jignire.

Fiul meu spune că nu te temi de el, mi-a spus

.Nu ştiam că erau atât de apropiaţi. Nu ştiam dacă ea încuviinţa sau nu aceste căsătorii. Nu ştiam dacă ei îi era teamă de el.

— Mă tem, am spus, şi eram destul de aproape de adevăr. Mă tem de el aşa cum mă tem de soarele deşertului şi de şerpii cei veninoşi. Sunt parte din viaţa pe care o trăiesc. Dar soarele ne dă lumină, iar şerpii hrănesc caravana, dacă îi prindem şi-i gătim.

— Iar sub domnia fiului meu, avem pace şi bunăstare, a spus ea, cu voce amară.

Bărbatul ei nu cârmuise bine.

— Iar eu nu am scăpare, am încuviinţat eu.

M-a privit timp îndelungat, în timp ce mi-am terminat ceaiul.

— O să-ţi povestesc despre fiul meu, mi-a spus ea. Nu despre bărbatul care este acum, despre care ştii la fel de multe ca mine. Ci despre cum era băietan şi despre ce era când a învăţat să vâneze.

M-am întrebat dacă voia să-mi stârnească mila pentru el, însă mi-am amintit de celelalte care trăiseră în odaia asta înainte de mine şi inima mi- a rămas împietrită. Totuşi, nu aveam nicio treabă astăzi, iar tata le spunea mereu fraţilor mei că drumurile cele mai bune sunt cele pe care le ştii cel mai bine.

— O să te ascult, i-am spus.

— Vino în grădină după ce te îmbraci şi o să stăm de vorbă, a răspuns ea, iar paravanul din lemn a alunecat uşor, închizându-se în urmă-i.

Slujitoarele au intrat răsuflând agitate, deşi se străduiau să nu-şi arate neliniştea. Astăzi, măcar, mi-au aranjat simplu părul, încolăcit în jurul capului, răsucindu-l fără să-l împletească, ceea ce-l făcea să arate mai bine, dar nu atât de trainic. M-am gândit că s-ar putea să am în plete mai multe beţe decât corturile tatălui meu, proptite să ţină piept nisipului, la vremea când le ridicam. Apoi m-au lăsat în

grădina cu fântână pe care o văzusem în prima mea noapte aici şi m-am aşezat lângă mama lui Lo- Melkhiin. Lângă noi era un coş cu smochine şi un urcior cu apă dulce.

— Sunt de la miazăzi, mi-a spus ea. Acolo unde deşertul nostru este albastru şi arată ca apa, dar te ucide dacă îl bei.

Tata îmi povestise despre asta şi fraţii mei îl văzuseră, şi ei. Era povestea lor preferată, pe care ne-o istoriseau mie şi soră-mii. Un deşert uriaş, albastru, nemărginit, care sălta sub bătaia vântului şi creştea sau scădea odată cu luna. în el, sub luciul lui, trăiau creaturi precum şerpii şi insectele noastre, care îşi sapă găuri în pământ; însă, dacă cineva bea din el, înnebunea şi murea, ca şi când ar fi încercat să bea nisip.

— Acolo avem tot soiul de animale, a continuat ea şi mi-am dat seama că trebuie să iau aminte. Când stăpânul meu a venit să mă ia de soaţă şi mi-a adus prima piele de leu, am ştiut că trebuie să-l urmez de unde a venit, ca să văd creatura care purta măreţia aceea de blană.

Mă întrebam cum e când nu ţi-e teamă de lei. Când soră-mea şi cu mine îngrijiserăm pentru prima dată turmele, ni se spusese cum să ucidem Şacali şi hiene; *dar,* stăruiseră fraţii mei, *dacă vă atacă vreo leoaică, lăsaţi-o să ia ce oaie doreşte.* După cum am învăţat când am mai crescut, masculii erau diferiţi, dar la fel de periculoşi, mai ales când erau singuri.

— L-am iubit, cu toate că uneori se purta ca un nebun, a spus ea. Era blând şi drept. în vremuri mai bune, ar fi trecut drept un cârmuitor priceput. Dar n-a fost să fie. Am căzut bolnavă şi orice meşteşug de a aduce apa la noi, din depărtare, a dat greş. Căpeteniile în care s-a încrezut l-au trădat şi s-au îngrijit de propriile buzunare, în loc să-şi păzească oamenii din oraşe şi sate. Şi atunci s-a născut şi fiul meu.

Lo-Melkhiin avea, cred, zece veri mai mult ca mine. Atunci când am venit eu pe lume, oamenii erau deja obişnuiţi

cu vremurile grele. Tata călătorea tot mai departe şi stătea acasă tot mai puţin. Mama şi mama surorii mele învăţaseră să întindă de fiecare fir, de fiecare pâine, de fiecare bucată de carne, cât de mult puteau. Nu sufeream de foame, nici noi, nici altcineva din corturile tatei; dar în oraşe oamenii nu se descurcau la fel de bine.

— Fiul meu a crescut greu, la fel cum au fost şi vremurile, dar a avut parte de zâmbetul tatălui lui, a spus ea. Ştiam că va fi un stăpân mai bun ca el, iar soţul meu ştia şi el. A petrecut ceasuri întregi încredinţându-se că Lo-Melkhiin are cei mai buni dascăli şi cei mai buni maeştri de arme. Dacă era vreun meşteşug pe care fiul meu voia să-l încerce cu mâinile lui, tatăl său găsea un maestru pentru asta. Dar ce-i plăcea cel mai mult era vânătoarea, a continuat ea. A învăţat tainele deşertului cu uşurinţa cu care un şoim învaţă să zboare. Când a împlinit douăsprezece veri, deja aducea acasă mai multă carne decât vânătorii din qasr, deşi prada era săracă în vremurile alea. Călătorea tot mai departe, acoperind ţinuturi tot mai întinse, văzând din pământurile astea şi din deşert mai mult decât apucase tatăl lui să vadă, ocrotit peste tot de gărzile lui credincioase.

Auzisem de gărzile despre care îmi vorbea. Numele lor erau acum legende, aşa cum era şi al lui. Talpăiute şi Atotvăzătorul nu-l putuseră salva de orice-ar-fi-fost, în ultima zi pe care a petrecut-o în deşert. Totuşi, maică-sa vorbea despre ei cu duioşie, aşa că mi-am înfrânat cât am putut de bine emoţiile care, altminteri, mi s-ar fi citit pe chip.

— A prins primul leu în cea de-a şaisprezecea primăvară, a spus ea. Fiara atacase turmele dintr-un sat aflat aproape de oraş şi oamenii se temeau că i se va face poftă curând să simtă gust de copil. Bărbatul meu l- a oprit cu străşnicie pe Lo-Melkhiin să se ducă după el, dar fiul meu a stăruit pe lângă gărzi să-l ia şi pe el şi, trei zile mai târziu, s-a întors cu o blană minunată. După asta, a fost ca şi cum fiarele îl chemau, îl aţâţau. Deşi cred că nu aveau mai multă hrană

decât noi şi erau silite să găsească turmele cel mai uşor de prădat. Şi, de fiecare dată când pleca, se mai întorcea cu câte o blană. Erau moi şi miroseau a sălbăticiune. Pe atunci mă stingeam încet, toropită de soare, iar pieile de leu aduse de fiul meu erau singura bucurie pe care o mai aveam.

în timp ce vorbea, îşi trecea degetele prin perucă, zâmbind acelor amintiri.

—Apoi a plecat după ultima blană.

Zâmbetul i-a dispărut de pe faţă.

— Şi ştii ce s-a întâmplat după asta.

A rămas pe gânduri, ascultând susurul fântânii, în timp ce soarele urca deasupra noastră.

— Doamna mea mamă, i-am spus în cele din urmă, fără să mă gândesc că e ciudat să o numesc la fel ca pe mama surorii mele. De ce îmi spui toate lucrurile astea?

— M-am gândit că trebuie să-ţi cunoşti soţul. N-ar fi drept să te gândeşti la el doar ca la un monstru. Bărbaţii de la curte îţi vor spune că ne-a făcut tuturor mult bine şi că moartea ta şi a celorlalte este preţul pe care trebuie să-l plătim. Eu aş vrea să-ţi spun că înainte a fost bun şi că tatăl lui şi cu mine voiam să fie un om şi mai bun. Nu este acel bărbat. Dar, cu fiecare zi în care tu rămâi în viaţă, mă rog la zeii casei mele să devină din nou omul acela.

Apoi m-a părăsit şi am rămas în grădină până când dogoarea soarelui a devenit atât de puternică, încât m-a silit să caut umbră. Pentru mine tot nu conta că Lo-Melkhiin îşi iubise cândva mama şi poporul. Vărsase sânge şi păstrase pace, dar numai pacea era însemnată. Nu eram mulţumită cu asta, deşi nu voiam ca, în schimb, o altă fată să plătească preţul cu viaţa ei. După şapte zile în qasr eram hotărâtă să mai câştig şapte, şi chiar mai multe după ele. Căci acum aveam o hartă pentru negoţ, una mai bună decât cea de dinainte ca mama lui Lo-Melkhiin să-mi povestească despre fiul ei. Poate că exista o slăbiciune, o greşeală, ceva din el de care m-aş fi putut folosi.

însă m-am gândit, deopotrivă, la ceea ce-mi spusese la sfârşit, la ceea ce spuneau toate poveştile: nu mai este acel om.în acea după-amiază n-am mai mers în atelierul de ţesătorie. în schimb, m-am plimbat prin grădină, ca să văd statuile uriaşe făurite de artiştii lui Lo-Melkhiin. Când am zărit, din nou, statuia mamei lui, stând dreaptă şi puternică pe spinările unor lei pereche, m-am oprit. Prima dată când am zărit-o mi s-a părut uimitoare şi frumoasă. Acum, după ce o întâlnisem pe această femeie în carne şi oase, nu mai eram atât de sigură. Statuia părea mai dură, şi nu doar pentru că era făurită din piatră. Faţa îi era mai ascuţită, gura avea colţurile lăsate, iar umerii erau mai laţi decât în realitate.

Cu toate astea, cei mai răi erau ochii, îi văzusem la fel şi la alte statui din grădinile de la qasr. Părea să n-aibă nicio importanţă dacă înfaţişau bărbaţi, femei sau animale. Toţi arătau ca sculptaţi într-o frumuseţe stânjenitoare, pe care nicio creatură vie n-o avea. Şi toate statuile aveau ochi nefireşti, holbându-se prin unghere ca şi când s-ar fi aşteptat să afle acolo orori nemaivăzute.

Dacă le priveai prea mult, puteai să înnebuneşti.

— îţi place statuia asta? a rostit o voce în spatele meu.

M-am întors şi l-am zărit pe soldatul care îmi dăduse sare în deşert. Nu purta uniforma, acea armură de piele care îl apăra de spadă şi săgeţi - şi care trebuie să fi fost ucigătoare în bătaia soarelui -, ci era îmbrăcat în şalvari de pânză şi o tunică încinsă în brâu. Cutia din lemn sculptat atârna tot acolo, chiar lângă cuţitul pentru bucăţit mâncarea.

— Este uimitoare, i-am spus. Dar pentru că am întâlnit şi modelul, nu cred că-mi place.

— Nici mie, a mărturisit el, venind să se aşeze alături de mine. Şi simt că îmi este îngăduit să spun atât de multe, din moment ce eu am faurit-o.

Am rămas fără grai. Nu întâlnisem până acum un cioplitor în piatră, nicidecum unul faimos, precum Firh Atingepiatră.

— Domnul meu, iertare, am spus. Nu voiam să-ţi aduc vreo supărare.
Nu sunt domn, a răspuns el, şi spun adevărul când îţi mărturisesc că nu-mi place. Multe dintre statuile pe care le-am făcut pentru Lo-Melkhii

nnu-mi sunt pe plac, deşi mi-a făcut o mare cinste să le aşeze la vedere într-un loc atât de minunat precum propriile sale grădini.
—Am crezut că eşti un soldat din gardă, am spus.
— Pentru prima dată în viaţă mi-aş fi dorit să am darul surorii mele de a mânui cuvintele. Puteam spune frumos poveştile dacă învăţam şi exersam cum s-o fac, dar nu eram deloc dăruită când venea vorba să le scornesc pe loc.
— Sunt, mi-a răspuns el. Am venit aici ca să-l slujesc pe tatăl lui Lo- Melkhiin, chiar înainte de moartea lui, apoi am intrat în slujba fiului.
—Atunci sculptura este doar o distracţie pentru tine? l-am întrebat.
Mama nu încuviinţa trândăveala şi, din moment ce fraţii mei nu se coborau să coasă alături de noi, mulţi dintre ei meştereau unelte din oase, în timp ce stăteau noaptea în jurul focului.
— A fost, cândva, a spus el. Puteam să meşteresc vârfuri de săgeţi sau beţe pentru cort - dar nu obiecte mai răsărite. îmi ţineam mâinile ocupate, vezi bine, în ceasurile lungi de veghe din nopţile reci.
Am privit spre statuie. Era drum lung de la săgeţi şi beţe meşterite în preajma focului de seară până la stânca cioplită din grădinile lui Lo- Melkhiin.
— Ce te-a adus la piatră? l-am întrebat.
Chipul i s-a întunecat.
— Călătoream cu Lo-Melkhiin în căutarea unei mirese, mi-a răspuns el.
Uitase cui vorbeşte şi, când şi-a amintit, l-am văzut ridicându-şi ochii
spre mine cu o tresărire.
— Nu-i nimic, i-am zis. Te rog, spune mai departe.
— Prea bine, a răspuns. în călătoriile astea nu mergeam prea mulţi, iar Lo-Melkhiin îşi făcea rândul la stat de veghe şi înşeuat caii, ca un oştean obişnuit. Ne vorbea, şi noi lui, şi se uita la mine cum cioplesc. Mi-a spus că am mâini bune

pentru piatră, că ar trebui să încerc; când ne-am întors, am aflat că bucata asta uriaşă de stâncă îmi fusese hărăzită mie. Multă vreme n-am băgat-o în seamă. Preţ de şase soaţe, cred. Sau poate opt. Iartă-mă, stăpână, dar câteodată nu-mi place să ţin şirul.
Nu puteam învinovăţi poporul din qasr. Soţiile lui Lo-Melkhiin erau în sute la număr, iar unele dintre ele abia supravieţuiseră cât să lase un semn în traiul zilnic din qasr. Nu mă aşteptam să le plângă cineva.

— De fiecare dată când plecam, Lo-Melkhiin mă privea cum cioplesc şi îmi spunea că am mâinile făcute pentru piatră. Şi, de fiecare dată, nu-l ascultam, a spus el. Apoi, într-o noapte, am visat, mai viu ca niciodată, o statuie care era închisă într-un bloc de piatră - o statuie a mamei lui Lo-Melkhiin, călare pe o pereche de lei. Când m-am trezit, aveam deja uneltele în mâini şi mă ridicasem deja pe jumătate, înainte de a apuca măcar să mă gândesc la asta. Nu mai cioplisem niciodată în piatră, dar statuia pe care o văzusem în vis era minunată. Era o nebunie să cred că aş putea să fac ceva atât de măreţ chiar din prima încercare. Chiar şi pentru vârfurile de săgeţi ai nevoie de multe încercări. Nu m-am oprit nici ca să mănânc, nici ca să beau, nici măcar când soarele era sus, chiar deasupra locului în care lucram. Mâinile mi se crăpaseră şi sângerau, iar gâtlejul îmi striga după o înghiţitură de apă, dar nu m-am oprit. M-am copt la soare şi nu mi-a păsat. Mă gândeam numai la statuie, cea pe care urma să o mântuiesc din piatră.

Dacă separi berbecii de mioare, atunci când sunt în călduri, vor înnebuni încercând să ajungă la ele. Nu contează că îi legi. Dacă le pot adulmeca, îşi vor rupe toate oasele, şi pe ale tale, încercând să le găsească. Părea că şi nebunia care pusese stăpânire pe cioplitor era la fel.

— în cele din urmă, am terminat. Mi-am revenit din nebunie şi l-am văzut acolo pe Lo-Melkhiin. Mi-a zis că mă privea de ceva timp, dar eu eram cufundat în munca mea şi

nu-l văzusem venind, zicea el. A privit statuia de sus până jos şi a declarat-o perfectă. Mi-a mulţumit, în numele mamei sale, pentru aşa o lucrare minunată şi m-a numit Firh Atingepiatră, pentru că, atunci când piatra şi cu mine lucram împreună, desăvârşeam frumuseţea. M-a întrebat ce răsplată vreau de la el şi i-am spus că m-ar face fericit o slujbă de gardian. Nu-mi place piatra, vezi bine, îmi plac nisipul şi soarele. Nu voiam să le părăsesc.

— Dar celelalte statui? l-am întrebat. Cu ele care e treaba?

— Pe astea le-am sculptat în crize ca de nebunie, mi-a spus el. Câteodată, Lo-Melkhiin călărea alături de mine şi apoi îmi dădea pietre. Pe care le ciopleam întotdeauna, chiar dacă nu-mi plăcea, iar rodul acestor clipe mă bântuie în fiecare grădină din locul ăsta.

I-am privit mâinile. Erau brun-închis, de la soare şi vânt, şi bătătorite de la frâiele calului şi de la mânerul suliţei pe care o căra când îi venea rândul să vegheze zidul cetăţii. N-am văzut tăieturi sau alte răni. Se făcuseră şapte zile de când venisem aici şi acest răstimp n-ar fi fost îndeajuns pentru ca palmele să i se vindece dacă nebunia cioplitului le-ar fi luat în stăpânire.

— N-ai sculptat nimic de când am venit eu aici? l-am întrebat.

A zâmbit, primul zâmbet adevărat de când începuse să-mi vorbească.

—Am cioplit vârfuri de săgeţi, stăpână, mi-a răspuns, în tradiţia tatălui tatălui tatălui meu. Eu nu le negustoresc în schimbul aurului şi al turmelor, aşa cum făcea el. Ci, le folosesc ca să-mi cumpăr dreptul de a nu face în cazarmă anumite corvezi, care nu-mi plac. Aşa am timp să vin aici, în grădină.

— Mă minunez, i-am spus. M-aş fi gândit, din cele ce mi-ai spus, că ai vrea să stai cât de departe cu putinţă de statuile astea.

— Ai dreptate, slăvită stăpână, mi-a răspuns. Dar florile sunt nespus de frumoase, în ciuda pietrelor, iar fântânile încă mă farmecă, la fel ca în prima zi în care le-am văzut. Pentru aceste două minunăţii, las deoparte dezgustul faţă de statui şi faţă de ochii lor. Nici măcar nu le pot privi în ochii aceia.

— Fântânile sunt magnifice, am încuviinţat eu, însă m-am simţit dintr- odată stingheră.

Se pare că întotdeauna bărbaţii trec peste lucrurile neplăcute de dragul celor la care ţin. Ochii statuilor, la schimb cu sunetele melodioase ale fântânilor. Moartea fiicelor lor, la schimb cu binecuvântarea negoţului.

Era multă frumuseţe în qasr, dar şi multă urâţenie şi frică. Nu voi fi ca aceşti oameni, care întorc faţa de la una pentru a o vedea pe cealaltă. îmi voi aminti care este preţul lucrurilor. Fie că el îşi dădea sau nu seama, mâinile cioplitorului se mişcau deasupra trupurilor de leu de parcă le-ar fi sculptat din nou. Dacă ar fi avut uneltele, n-am nicio îndoială că ar fi găsit vreo bucată de piatră pe care să o prefacă într-o înfricoşătoare asemănare cu viaţa. Chiar şi aşa, nu-l puteam urî. îmi dăduse sare în deşert şi se uitase în ochii mei pe când ceilalţi oşteni îmi ocoliseră privirea. Era posibil ca şi el, care venise aici ca să-i slujească unui om pe care-l iubise, să fie tot atât de înrobit ca şi mine, chiar dacă era ţinut de altă fagăduială. Eu nu puteam fi izbăvită de la moartea care mă aştepta între aceste ziduri de piatră, dar el mai putea încă să-şi găsească libertatea, în nisip şi în cer. L-am privit cum se pierdea în muzica liniştită a cascadei şi în mereu schimbătoarele ei feţe.

— Fie ca mâinile tale să găsească ceea ce iubeşti, am şoptit, prea încet să mă audă cineva, în afara zeităţilor mele. Fie ca munca ta să nu te mai sperie, ci să-ţi aducă bucurie în loc, şi fie ca ea să aducă bucurie si altora. Fie ca tu să ciopleşti pentru tine, nu pentru Lo-Melkhiin.

L-am lăsat acolo, cu mâinile pe crupa leilor care-l dezgustau şi cu ochii pierduţi în cascadă. Pe când mă apropiam de arcada grădinii, am auzit un foşnet în tufişurile scunde şi mi-am dat seama că una dintre slujitoare ne pândise în timp ce stăteam de vorbă. Poate că măritişul meu era mai neobişnuit şi încă neîmplinit, dar părea că însoţitoarele mele îl luau în serios. Nu trebuia să fiu lăsată singură cu un alt bărbat, nici măcar cu unul atât de respectat precum Firh Atingepiatră.

Spusese că Lo-Melkhiin i-a dat numele ăsta. Mă întrebam care fusese numele său înainte, dacă avusese vreunul - sau dacă soarele i-l topise din minte în ziua în care o sculptase pe mama lui Lo-Melkhiin.în cea de-a zecea dimineaţă, când m-am trezit singură în camera mea confortabilă şi mi-am dat seama că trăiam încă, n-am mai fost surprinsă. Un fior mi-a trecut prin trup, iar pereţii s-au închis înjur. Văzusem strania şi puternica energie şi descărcarea dintre mâinile mele şi ale lui Lo- Melkhiin. începusem să bănuiesc că ursita mea moarte urma să fie pricinuită nu de otravă, nu de cuţit şi nici de degetele lui strivindu-mi grumazul. Aici era o lucrătură pe care n-o înţelegeam; vreo zeitate blestemată din familia lui Lo-Melkhiin sau poate demonul din povestiri, jucându-se pe deasupra degetelor noastre unite. Asta urma să-mi aducă sfârşitul. Nu puteam să mă rog zeităţii pe care soră-mea o făcuse din mine. Cuvintele îmi rămâneau înţepenite în gâtlej. Dar puteam să mă rog, aşa cum o făcusem întotdeauna, oaselor tatălui tatălui tatălui meu, chiar dacă acestea se aflau atât de departe.

Am tras adânc aer în piept, aşa cum mă povăţuise mama, şi mi-am chemat în minte icoana cerului albastru şi a nisipului cafeniu. înainte, când soră-mea şi cu mine faceam asta, îi ţineam mâinile în palme şi ne ciupeam una pe alta ca să nu ne pufnească râsul. Nu ne lipsea evlavia cu tot ce însemna ea, dar eram copii şi copiii găsesc oriunde lucruri

de care să se amuze. Mama se încrunta, dar mama surorii mele zâmbea alături de noi.

— Zeii aud atât de multe lucruri triste, atât de multe vreri fără speranţă şi dorinţe, spunea ea. Lasă-i să mai audă şi câte un hohot de râs, din când în când.

Acum n-am râs şi norii s-au rostogolit peste deşertul din mintea mea. Zadarnic am încercat să chem la mine cerul albastru, el nu a venit, iar nisipul moale era împuns adeseori de stânci ascuţite şi de tufişuri cu ţepi atât de lungi, că ar fi putut străpunge inima unui miel, dacă biata creatură s-ar fi încurcat în ele. Am deschis ochii şi mi-am deplâns soarta. Poate că eram totuşi prea departe de locurile morţilor mei, ca să mă pot ruga lor

.Pe cufărul de lemn din colţul camerei stătea împăturit acel dishdashah făcut de mine şi de soră-mea, cel pe care cineva mi-l adusese, după ce l- am cerut. M-am ridicat şi am străbătut odaia ca să-l iau, cu picioarele goale obişnuite, în cele din urmă, cu podeaua tare de marmură. Cu el în mâini, m-am întors la culcuşul meu din pat şi am închis încă o dată ochii.

De data asta, n-am mai chemat deşertul, ci mâinile surorii mele în timp ce ne lucram broderia pe ţesătura delicată. I-am auzit vocea şoptind în urechea mea. Şi mai era acolo încă ceva, altceva adânc ascuns în vedenie. Răsuflarea mi-a luat-o razna şi m-am cufundat în abis.

Era un sunet uniform, ritmic şi liniştitor. Era războiul în care se ţeseau pânzeturile. Nu ştiam cine le făcuse - tata ni le adusese după un drum cu caravana - dar puteam să-i simt aceluia mâinile pe suveică, felul în care degetele alegeau firele urzelii de-o parte şi de alta, ca să creeze modelul firului de bătătură. Pânza pentru dishdashahul meu fusese de un violet intens, semn al bogăţiei tatei. De data asta, ţesătura era portocaliu- strălucitor, cu fire subţiri de aur adăugate ca accent la fiecare lungime de palmă sau pe-

acolo. Deşi culoarea era mai puţin nobilă, modelul şi greutatea ţesăturii o făceau nepreţuită. Aceasta ar fi putut îmbrăca o regină.

Am simţit puterea pânzei şi am chemat-o spre mine. Am văzut focul naramziu alergând din ţesătură spre palmele mele şi, deşi culoarea nu a curs din urzeală, m-am simţit mai puternică, mai liniştită. M-am gândit că puteam chema acum şi azuriul cerului, dar mi-am dat seama că nu mai aveam nevoie de el.

Când am deschis ochii, una dintre slujnice stătea îngenuncheată la picioarele patului meu. N-o mai văzusem înainte şi mi-aş fi dorit ca femeile care tot intrau în odăile mele să nu se schimbe atât de des. Am fost bucuroasă că nu mă deranjase. Ochii îi erau larg deschişi a mirare, dar n-am ştiut de ce până când n-am privit în jos, spre mâinile mele care încă ţineau dishdashahul. Culoarea îi pălise în lumina soarelui din odaie, dar o neîndoielnică strălucire arămiu-aurie stăruia, învăluindu-mi mâinile şi mătasea violet-întunecat. Speriată, am desprins degetele şi dishdashahul a căzut, luând cu el acea lumină stranie.

— Slăvită stăpână, a răsuflat fata şi mi s-a părut că a îngenuncheat până la pământ în faţa mea.

Cel puţin nu a fugit de frică.

— Nu băga în seamă, i-am spus. Zeii ne arată milostivirea lor în moduri pe care nu le înţelegem întotdeauna.

— Da, slăvită stăpână, a spus ea, dar era limpede că nu credea că lumina venise de la vreo zeitate.

A tras aer în piept şi s-a ridicat:

— Stăpânul va da un mare ospăţ în această seară, a spus ea, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Va fi o ploaie de stele căzătoare şi a trimis după Sceptici şi Preoţi ca să chibzuiască asupra misterului. A poruncit să vii şi Domnia Ta, altminteri nu va apuca să te vadă.

M-am întrebat dacă asta însemna oare că eram în siguranţă în noaptea asta. Dacă nu mă duceam, Lo-Melkhiin nu m-ar fi întâlnit şi n-ar fi putut să mă ucidă. Dacă mă duceam, negreşit nu m-ar fi ucis în văzul celorlalţi. Am simţit iar acel fior, ca în clipa în care mă trezisem, dar era prea puţin din cauza focului arămiu pe care îl invocasem. Lo-Melkhiin nu m-ar fi ucis cu mâinile lui, eram sigură de asta. Era stăpânit de o putere stranie, chiar şi eu eram stăpânită de una la fel de ciudată, şi nu voi afla mai multe despre lucrurile astea ascunzându-mă în camera mea sau de la femeile care ţeseau.

— O să vin, i-am spus slujnicei, iar ea mi-a zâmbit.

Apoi m-a ajutat să mă îmbrac în haine uşoare pentru dimineaţă, căci în curând aveam să încep pregătirea pentru ce urma să fie. Am luat un mic dejun cu lipie şi ulei, apoi am fost dusă la hammam. Pregătirile erau chiar mai laborioase decât cele pentru noaptea nunţii, probabil pentru că această ocazie cerea ca părul să fie aranjat mult mai migălos decât în acea seară. Ore întregi m-au curăţat, m-au frecat, vopsit, încreţit, buclat. Era cald şi aş fi putut fi târâtă în vraja unduitoare, sau aş fi putut chema cerul albastru al deşertului, dar mi-era teamă ca nu cumva să reapară acea lumină stranie. Nu voiam să-mi sperii însoţitoarele. în schimb, am rămas tăcută şi le-am ascultat vorbind.

— Anul trecut, stăpânul a trimis numai după Sceptici, a spus maestra vopsitoare cu henna, desenându-mi modele pe faţă cu mâinile ei cafeniu- închis. Preoţii s-au înfuriat, dar n-au putut spune nimic, desigur.

— Scepticii au spus că stelele nu sunt zeităţi, ci doar piatră şi foc, a spus fata al cărei rost era să aleagă sărurile de baie.

— Atunci cine poate aprinde un foc destul de puternic ca să ardă pietrele? a întrebat maestra vopsitoare. Şi cum rămâne piatra aprinsă în cer, fără să fie vegheată?

— Sunt sigură că Scepticii au un răspuns, a spus fata.

— Sigur că au.

Maestra vopsitoare cu henna a terminat cu braţele mele şi a început să- mi pieptene vopseaua în păr - pentru aromă, nu pentru culoare.

—Dar ascultând răspunsurile lor şi ale Preoţilor poţi vedea mai limpede cerul.

Au continuat să se sfadească în timp ce-mi aranjau cosiţa, iar eu m-am cufundat în gânduri, deşi nu voiam asta. în corturile tatei nu existau Sceptici. Aceştia trăiau numai la oraş şi în unele sate mai mari. Spre deosebire de Preoţi, care puteau lucra de unii singuri, Scepticii aveau nevoie de tovarăşi ca să poată despica în patru marile întrebări pe care ei înşişi le ridicaseră. Satele mai mici sau taberele se puteau lipsi de oameni ca să-i trimită să îngrijească de oasele morţilor, dar nu puteau întotdeauna să se lipsească de un om care să nu facă altceva decât să gândească, oricât de sclipitoare i-ar fi fost gândurile. Nu întâlnisem niciodată un Sceptic, dar urma să se întâmple chiar în seara asta.

Nu-mi dădeam seama care anume, mai exact, era rangul meu. Deşi slujnicele îmi erau supuse, iar Firh Atingepiatră fusese respectuos, nu ştiam dacă aş putea porunci cuiva. Dacă aş vorbi unui Sceptic, acesta mai degrabă m-ar dispreţui, ca pe o simplă fată născută în cort, venită aici ca să moară de mâna lui Lo-Melkhiin, precum celelalte dinaintea ei. Poate că viaţa mea încă necurmată ar fi totuşi destul de interesantă ca să-mi ofere discuţia dorită. Aş fi vrut să întreb despre puterea zeilor, în caz că ştia cineva cât de mult se întindea aceasta. Ştiam deja răspunsul Preoţilor, pentru că mi-l spusese mama, dar acum voiam şi o altă părere.

Când părul mi-a fost aranjat, în fine, pe măsura ifoselor, femeile mi-au adus nişte fructe şi s-au odihnit câteva clipe înainte de a trece la ultimii paşi ai împodobirii mele. Am învăţat cum să mă aşez cu acea grămadă de cozi împletite, încolăcite în vârful capului, şi cum să ţin o cupă fără să-mi

distrug tatuajele de pe degete şi încheieturi. Maestra vopsitoare cu henna mă supraveghea îndeaproape, apoi şi-a dat încuviinţarea.

— Slăvită stăpână, nu te îngrijora prea tare pentru obiceiurile de la curte în seara aceasta, a spus ea, cu voce joasă, aproape de urechea mea. Vor fi lumini de torţe şi nu se va sta la masă. Cu puţin noroc, toţi ochii se vor îndrepta spre cer.

— Cu noroc, i-am răspuns, zâmbind.

Mi-a surâs şi ea, şovăielnic la început, dar apoi surâsul i s-a preschimbat într-un zâmbet sincer, când a văzut că nu mă tem.

în cele din urmă, afară s-a întunecat şi a venit timpul să mă gătesc pentru ospăţ. Maestra veşmintelor mi-a tăiat hainele pe care le purtam, pentru că nu le-ar fi putut îndepărta fără să strice măiestria cosiţelor. A fost adus un port nou, cu şireturi, pe care mi le-au legat la spate.

— Acesta este un dishdashah numai pentru stat în picioare, mi-a spus maestra veşmintelor. Nu trebuie să te aşezi decât dacă ai în preajmă pe vreuna dintre slujnice, care să te ajute să te ridici mai apoi. Nu se va desprinde cât timp rămâi în picioare, dar dacă te apleci, chingile lui vor slăbi şi nu vor mai tine când te vei mişca.

Au adus veşmântul. Nu mi-am putut ascunde uimirea. Lumina împrăştiată de lămpi a pâlpâit, dar, cu toate astea, rămânea mult mai strălucitoare decât cea aruncată de candelele de seu pe care le foloseam în corturi. Nu era nici tulbure, nici înceţoşată, pentru că plăcile de faianţă din baie oglindeau razele azvârlite din lămpi şi le sporeau până când deveneau la fel de strălucitoare ca lumina zilei. Nu era cu putinţă ca vederea să mă înşele, deşi am clipit de câteva ori să mă asigur că nu sunt încă pradă vedeniilor mele.

Ţesătura era naramzie ca flacăra, străbătută de fire aurii care, precum bucăţelele de faianţă, sclipeau în lumina

lămpilor. Mătasea grea şoptea, în timp ce maestra veşmintelor mi-o înfăşură împrejurul trupului, oprindu-se ici şi colo ca să strângă şireturile, pe când ajutoarele ei ţineau haina să nu cadă. Chiar şi modelul urzelii era acelaşi cu cel pe care îl văzusem în reverie.

— A fost făcut special pentru culoarea pielii tale, slăvită stăpână, mi-a spus maestra veşmintelor.

Negreşit, nu tălmăcise bine uimirea mea.

— Totuşi, nu ştiam despre firele de aur. A fost cu totul neaşteptat.

— într-adevăr, i-am răspuns, trecându-mi grijulie un deget peste ţesătură.

Se unduia, vălurind în culori care curgeau deasupra pânzei precum norii subţirei prin cerul fierbinte de vară, dar mult mai strălucitoare la privit

i.

.— Conturul făpturii tale se va vedea mai bine în întuneric, a spus maestra vopsitoare cu henna. Poate că unii îşi vor lua ochii, în cele din urmă, de la stele.

Am rămas tăcută până ce ele şi-au săvârşit treaba, iar admiraţia faţă de dishdashah le-a alungat, în fine, şi ultimele temeri legate de moartea mea, chiar în acea noapte. Nici eu nu mă mai temeam de asta, dar o nouă spaimă creştea în loc. încă îmi doream să vorbesc unui Sceptic, dar acum trebuia să fiu mult mai atentă la ceea ce aveam să spun. Nu auzisem niciodată de vreun om care să-şi viseze viitorul în timpul vieţii sale. Câteodată, zeii îţi ofereau îndrumare, dar aceasta rămânea tulbure. Nălucirea mea fusese izbitor de limpede. Am închis ochii încercând, încă o dată, să invoc cerul albastru al deşertului, aşa cum făcusem de multe ori înainte de a veni aici. S-a întrupat imediat ce i-am poruncit, dar acum a fost cu totul altfel decât în alte dăţi.

Cerul era de un azuriu la fel de strălucitor, iar nisipul de un cafeniu potolit, însă fără ascuţişurile de dinainte, îmi dădeam seama, ca niciodată până acum, cum cerurile se ţeseau laolaltă, cum nisipul făcea parte din acest tipar şi cum cele două piese se înlănţuiau, tivind orizontul îndepărtat. Inima mi-a luat-o la goană şi la început am crezut că sunt înfricoşată; însă apoi am deschis ochii şi le-am văzut pe femei cum mă priveau: ca şi când aş fi fost cu adevărat o regină. Am ştiut atunci că nu era frică ceea ce simţeam alergându-mi prin vene, odată cu sângele.Lo-Melkhiin o Ştia bine pe prima dintre ele. Ştia cum arată. Ii Ştia mirosul. Conturul zâmbetului. Şi-a amintit-o pentru mult timp, pentru că a iubit-o. Eu am ţinut-o minte pentru că am furat-o.

Era mai scundă decât Lo-Melkhiin Şi chipul i-a strălucit de bucurie în timpul nunţii Şi al petrecerii care a urmat. Oamenii nu Ştiau ce avea să se întâmple, nu încă. Nici măcar nu bănuiau. Tot ce Ştiau era că Lo-Melkhiin se bucura să se însoare, în sfârşit, Şi că pământurile lor îşi reveneau, încet, din ocârmuirea nefastă, încă nu înţelegeau că va exista un

preţ. Dar Lo-Melkhiin Ştia, desigur, Şi striga Şi urla, dar nu putea face nimic ca să mă oprească.

După ce bucatele au fost mâncate Şi muzica a amuţit, i-au aşezat pe Lo- Melkhiin Şi pe mireasa lui în pat, într-o odaie căptuşită cu mătase, cu ferestre mari prin care să pătrundă lumina lunii. Lo-Melkhiin stătea în picioare în mijlocul odăii, iar ea s-a apropiat, cu pletele de smoală răvăşite sub strălucirea de argint. Aerul nopţii era încărcat de răcoarea deşertului, dar buzele ei ardeau, apăsate pe buzele lui. Pentru o clipă, Lo- Melkhiin a fost copleşit. Urletele lui mute au încetat la atingerea ei, încălzite de sărut. Când i-am pus braţele în jurul trupului fecioarei, Şi-a amintit Şi a început din nou să strige.

Acea primă noapte a fost plină de stângăcii. Lumina rece a lucrat prea repede, iar ea era prea îndrăgostită de bărbatul cu care îşi închipuia că se măritase. Avea să-mi ia mult timp Şi alte câteva neveste până să-mi rafinez metodele. Cred că, dacă aŞ fi reuşit să mă stăpânesc, ea ar fi trăit să vadă lumina zilei următoare. Ar fi trăit, poate, să vadă chiar lumina următoarelor zece zile. Aveam să învăţ, în nopţile care au urmat, că frica arde iute, dar iubirea arde în profunzime. Amândouă îmi erau de folos, ceea ce a fost un noroc, fiindcă, în curând, nimeni nu-l mai îndrăgea pe Lo-Melkhiin.

Nimic din toate astea n-au contat în acea noapte. Am luat de la ea ce mi-a trebuit Şi l-am silit pe Lo-Melkhiin să o privească încovoindu-se Şi chircindu-se sub mâinile lui. Părul ei negru s-a făcut cenuşiu, apoi argintiu Şi, în cele din urmă, alb. Ochii Şi-au pierdut strălucirea însufleţită Şi s-au preschimbat în două găvane serbede, adâncite în fundul capului. Pielea i se strânsese pe oase Şi apoi s-a scofâlcit, pe măsură ce oasele s-au fărâmiţat înlăuntrul ei. Singura mea nemulţumire adevărată a fost că nu a strigat nici măcar o

iii.

dată, dar a făcut-o Lo-Melkhiin cu prisosinţă, pentru amândoi.

Dimineaţă, când servitoarele l-au trezit pe Lo-Melkhiin, au fost ţipete de groază Şi suferinţă la vederea ororii pe care o făcusem în patul lui conjugal. M-am prefăcut Şi eu că sufăr Şi mi-a ieşit atât de bine, încât m- au crezut. Ea a fost îngropată Şi m-am prefăcut că o jelesc chiar Şi atunci când ţara prospera. Dar un domn nu poate rămâne neînsurat Şi, înainte de a trece prea mult timp, divanul l-a implorat pe Lo-Melkhiin să-Şi lase la o parte presupusa durere Şi să se recăsătorească. Şi n-a fost nevoie să-l roage prea mult.

A doua nuntă a semănat cu prima, la fel Şi cele care au urmat. Dacă au existat vorbe că Lo-Melkhiin n-ar trebui să se mai însoare, acestea au fost atât de tăcute, precum urmele paşilor de câine sălbatic care vânează în deşert. Timpul a trecut Şi fecioarele mureau, una câte una, iar în cele din urmă au devenit prea numeroase chiar Şi pentru ca Scepticii să poată da o explicaţie. Dar ţara prospera Şi era pace, iar lui

Lo-Melkhiin i s-a cerut din nou să se însoare. Bărbaţii din divan au hotărât, apoi, care dintre fecioare să fie sacrificate Şi aŞa a fost instaurată legea.

Nu-mi păsa de legi *Şi* de regulile divanului lui Lo-Melkhiin. *îmi* păsa numai de puterea pe care o puteam lua din nevestele lui, atunci când veneau în patul său, *Şi* de suferinţa pe care o pricinuiam trupurilor pe care le răpeam. În timp, se schimbase *Şi* el; agonia îi slăbise *Şi* devenise de-a dreptul plicticos, abia de mai reuşeam să-l provoc. Oricum, forţa mea nu pălea *Şi* mi-am dat seama că încă îmi mai puteam râde de el pe seama fragilităţii victimelor noastre. A *Şa* că am continuat, împreună

1

.Când maestra vopsitoare cu henna şi celelalte femei au terminat cu dichiseala, unul dintre slujitori a venit şi m-a condus într-o grădină în care nu mai fusesem până atunci. Se afla la piciorul zidului de la qasr, iar intrarea era ascunsă de o uşă săpată în aşa fel încât să pară totuna cu peretele. O privisem, dar nu bănuisem niciodată ce ascunde. Mama lui Lo- Melkhiin mă aştepta lângă o statuie tocită de vreme. Aceasta nu avea ochii tulburi cu care mă obişnuisem în grădinile din qasr. Cumva, mă făcea să mă simt mai în largul meu, chiar dacă nu aveam habar ce mă aştepta în noaptea asta.

Mama lui Lo-Melkhiin era şi mai palidă în întuneric şi nu purta henna pe obraz, ca mine. Ca de obicei, avea capul încoronat cu peruca ei din coamă de leu, iar blana de culoarea nisipului albea sub lumina stelelor, la fel cum deşertul pălea sub cerul nopţii. Dishdashahul ei era mai întunecat decât al meu - albastru, poate violet - nu puteam spune, văzându-l în penumbră. Avea o croială simplă şi cusătura era la fel, fără broderii şi fără fire aurii, ca cele care îl luminau pe al meu. Mă întrebam dacă nu cumva sunt prea gătită, dar atunci m-a zărit şi doar a dat din cap, apoi a ridicat mâna, ca să aranjeze o buclă ce îmi alunecase în mers.

— Maestra ta a scăpat un ac de păr, mi-a spus ea.

I-am simţit degetele subţiri atingându-mi capul, în timp ce prindea bucla alături de alta, în acelaşi ac. Apoi mi-a tras vălul puţin în faţă, ca să acopere improvizaţia.

— Trebuie să-ţi ţii capul cât mai drept.

—Aşa voi face, doamnă mamă, i-am răspuns.

A dat din nou din cap şi mi-a luat mâinile într-ale sale. Am plecat de lângă statuia cu privire blândă spre uşa tainică din zidul qasrului. Mi-am dat seama că de asta era ascunsă grădina. Uşa secretă era ascunsă la fel de bine şi din afară, ca duşmanii să nu-şi dea seama unde se află. Mă întrebam câţi dintre cei aflaţi înăuntru ştiau taina. Mă întrebam şi dacă mama lui Lo-Melkhiin mi-o arătase acum pentru că ştia că s-ar putea să mor. Chiar dacă aş fi trăit, erau prea puţini cei cărora le-aş fi putut spune despre existenţa ei.Zidurile qasrului erau destul de groase pentru ca uşa tainică să fie mai mult un tunel decât o simplă trecere. Mama lui Lo-Melkhiin n-a avut nevoie de lampă în întunericul de sub stâncă, iar eu am urmat-o, pentru că n-aveam de ales. Nu am parcurs tot drumul spre ieşire, ca să ajungem în partea cealaltă, ci, la un moment dat, am cotit într-o parte. Spre surprinderea mea, am dat peste o altă uşă, în spatele căreia se afla o scară îngustă. Aceasta ne-a dus pe acoperişul zidului şi, pentru prima dată de când fusesem luată în locul surorii mele, am tras în piept aerul rece al nopţii, golit de miresmele palatului.

— Vmo, mi-a spus mama lui Lo-Melkhiin, după ce mi-am umplut plămânii cu aer pentru a treia oară.

Am mers de-a lungul acoperişului. Am văzut, de o parte, grădinile cu care eram obişnuită, iar de cealaltă, un oraş necunoscut. Grădinile erau întunecate; chiar şi lămpile aprinse de obicei acum erau stinse, pentru petrecerea stelelor căzătoare. Oraşul, întins spre deşert, departe de siguranţa zidurilor qasrului, era împânzit de sute de luminiţe. Lo- Melkhiin nu părea un tiran; cel puţin, nu unul care să ceară întregului oraş să se cufunde în beznă pentru un capriciu de-al său.

Mi-am dat silinţa să nu privesc deşertul şi să nu mă gândesc la soră- mea. Oare ştia că în noaptea asta urmau să cadă stele? Un astfel de lucru nu se mai întâmplase în timpul vieţii noastre. Dacă unui Sceptic i se cerea să prevadă ploaia de stele, sora mea habar n-avea despre asta. Nu ştiam dacă

meşteşugurile preoţeşti ale mamei mele sau ale mamei ei erau destul de profunde încât să prevestească un aşa eveniment. Oare oile se vor nelinişti? Nu credeam că o vor face. Vor dormi fără să ia aminte - doar dacă nu va cădea vreo stea chiar lângă ele - şi niciuna nu va şti ce se petrece. Oare paznicul de noapte va vedea stelele căzând şi, fără să ştie ce înseamnă asta, va da alarma?

Cu toate pregătirile, nu mă gândisem prea mult la întâmplare în sine. Nu ştiam dacă stele vor cădea cu adevărat pe nisip. Mama lui nu părea speriată, ceea ce mi-a dat curaj, dar nu-mi plăcea ideea că o parte din cer nu va rămâne aşa. Mi-am înfrânat teama. Am hotărât că, dacă nu mă speria stăpânul qasrului, n-aveam să mă tem de altceva.

în cele din urmă am ajuns într-un loc larg, pe cea mai înaltă parte a coamei de stâncă, unde pietre turtite formau un balcon întins între o uşă cu ornamente migăloase şi muchia zidului. Era de mărimea bătăturii dintre corturile tatei, locul unde femeile stăteau împreună, torcând şi dărăcind, şi unde focul nopţii frigea carnea de oaie şi lumina poveştile de seară. Aici nu era însă niciun foc. Iar oamenii care şedeau în balcon erau nişte străini împopoţonaţi.

Mama lui Lo-Melkhiin mi-a pus o mână pe braţ şi m-a îndrumat spre cealaltă latură a balconului, lângă uşă. Am rămas acolo, aşteptând, în timp ce soseau tot mai mulţi oameni. Erau Preoţi în robe albe şi alţii, pe care i- am luat drept Sceptici, în robe de diferite nuanţe. Era şi Firh Atingepiatră, în şalvari şi o tunică tivită cu nişte ornamente pe care nu le puteam distinge în lumina tulbure. Mai erau şi alţii, oameni de la curtea lui Lo- Melkhiin şi nevestele acestora, cu toţii îmbrăcaţi în haine scumpe, de o frumuseţe zadarnică atâta timp cât nu erau torţe şi lămpi în lumina cărora să le înfăţişeze. Numai dishdashahul meu, cu firele lui de aur, îşi arăta desăvârşirea. Niciunul nu mă privea ţintă pentru prea mult timp, dar nu-şi puteau opri ochii să nu alunece spre mine, în întuneric.

Caravana tatei nu duceau lipsă de petreceri pline de bucurie. Sărbătoream Ziua Cea Mai Lungă şi Noaptea Cea Mai Lungă şi cele două zile în care întunericul şi lumina din cer stăteau în cumpănă. Dansam pentru naşterea mieilor şi apoi pentru tunsul oilor. Când tata şi fraţii mei se întorceau din călătorie, aducând mărfuri târguite în schimbul lânii dărăcite şi al firelor toarse, îi întâmpinam cu focuri, cântece şi bucate. Mama mea şi cea a surorii mele dansau pentru morţi şi pentru ploaie, singure în peşterile sacre. Chiar şi după ce a murit fratele surorii mele, am cântat pentru bucuriile vieţii lui şi i-am dorit numai de bine, oriunde ar fi ajuns să i se odihnească oasele.

Petrecerea lui Lo-Melkhiin nu semăna cu nimic din toate acestea.

Era rece şi întunecoasă, şi nu doar pentru că era noapte. în corturile tatei, ziua era pentru muncă şi noaptea pentru cântece şi poveşti, dar avuseserăm mereu focul şi lumina din sărmanele noastre lămpi. După cum văzusem în drumul meu împrejurul zidului, toate luminile din qasr fuseseră stinse. Cerul nu era la fel de strălucitor ca în deşert, pentru că luminile oraşului încă licăreau, dar nici departe nu era.

S-a iscat o mică vânzoleală şi am privit spre uşa sculptată. L-am văzut pe Lo-Melkhiin stând în cadrul ei, alături de un bătrân. Ştiam că trebuie să fie un Sceptic, căci avea o robă întunecată, căreia noaptea îi furase culoarea. M-am întrebat dacă acesta fusese cel care prezisese ploaia de stele şi dacă prorocirea lui îi hărăzise cinstea de a sta lângă Lo-Melkhiin, care ne privea pe toţi cu aerul unui cioban care îşi numără mioarele, înainte de a pleca spre o altă păşune. Avea privirea licăritoare, chiar dacă nu era nicio lumină aprinsă, şi puţini se încumetau să-l privească în ochi. Maică-sa l-a privit însă, iar el i-a zâmbit. Era aproape blând.

— Vă sunt recunoscător tuturor că mi-aţi făcut cinstea de a veni aici, în această seară, ne-a spus el.

Avea vocea unui om care îşi adăpa singur calul, dar nu aveam încredere în el.

— Ştiu că zilnic trudiţi ca să mă slujiţi şi să slujiţi regatul. Vă mulţumesc că v-aţi amânat odihna pentru o vreme, astfel încât să priviţi alături de mine acest miracol.

Ei au murmurat cum că n-ar fi nicio osteneală, bineînţeles. Ce altceva puteau face?

— înainte ca cerul să ne arate spectacolul său, a continuat Lo-Melkhiin, să-l ascultăm pe Scepticul Sokath, Ochi Descoperit, căci şi-a câştigat dreptul ca în această seară să vorbească înaintea noastră.

Până să păşească spre mijlocul balconului, Scepticul de lângă Lo- Melkhiin a făcut o plecăciune spre acesta, apoi spre ceilalţi Sceptici şi Preoţi.

— Cum şi-a câştigat dreptul de a vorbi? am întrebat-o pe mama lui Lo- Melkhiin, cât de încet am putut.

Era glasul pe care-l întrebuinţam ca să-i vorbesc surorii mele când nu voiam să ne audă celelalte femei, îl foloseam şi acum pentru că nu voiam să-mi arăt necunoaşterea în treburile curţii.

— Au dat cu zarul, mi-a spus ea, cu aceeaşi voce, pe care mă întrebam de la cine a învăţat-o. Pentru că asta îi convine deopotrivă şi sorţii, şi zeilor.

Scepticul s-a ridicat, aşezându-se într-un fel pe care l-am recunoscut. Aşa cum se aşeza tata când avea de oficiat o căsătorie în sat sau când vestea drumul neguţătorilor în acel anotimp. Aşa cum stăteau fraţii mei când îl imitau şi ne dădeau, mie şi soră-mii, porunci neghioabe pe care noi nu le urmam niciodată. După cum am băgat de seamă, Lo-Melkhiin nu stătea aşa. Nu avea nevoie să se ridice în picioare pentru a căpăta respectul şi atenţia celorlalţi. Când dădea porunci, nimeni nu avea îndrăzneala să-l refuze.

—Apropiaţi-vă, apropiaţi-vă, a rostit Scepticul.

M-am aplecat, instinctiv. La fel au făcut şi ceilalţi.

Apoi Sokath, Ochi Descoperit m-a privit direct în faţă.

—Ascultaţi la mine şi o să vă spun tainele cerului.

Dacă aş fi rămas în corturile tatei, n-aş fi aflat nicio taină în afara celor despre cum trebuie să îngrijesc de gospodărie împreună cu sora mea, atunci când ne vom căsători. Bărbaţii cu care ne-am fi luat de soţi aveau mame cu veşminte albe preoţeşti, iar ele îşi dăscăleau propriii învăţăcei. Aş fi aflat tainele grânelor şi ale turmelor, ale vetrei şi ale patului, ale bucatelor şi ale gherghefului, dar nimic mai mult. Dar nu rămăsesem în corturile tatei. Sora mea învăţase de la mama ei cântecele morţilor noştri, iar acum s-ar putea ca eu să aflu tainele cerului. Dacă voi muri, înseamnă că nu le voi şti pentru multă vreme, dar le voi afla, oricum. Lui Sokath, Ochi Descoperit nu părea să-i pese că fata căreia îi vorbea s-ar putea să nu aibă vreme să-şi chibzuiască învăţătura. L-am privit şi eu, deşi aveam îndoieli că, din cauza întunericului şi a vălului ce mă acoperea, şi-ar putea da seama încotro mi se îndreaptă ochii.

— Există un călător în ceruri, ne-a spus, mi-a dezvăluit Sokath, Ochi Descoperit. Ne dă ocol aşa cum şi noi dăm ocol soarelui, dar călătoria sa e mult mai lungă decât a noastră. în hoinăreala lui, adună o mulţime de stele în drum şi când trece pe deasupra capetelor noastre, vedem pe cer această caravană strălucitoare.

— Cât timp călătoreşte, cinstit Sceptic? a întrebat Lo-Melkhiin.

— Pentru fiecare noapte în care se află pe cerul nostru, va fi plecat zece ani, a spus Scepticul. Şi ne va lumina văzduhul pentru şapte nopţi, începând de acum.

Mi-am dat seama că în această viaţă nu voi mai vedea caravana de stele. Nu conta câte nopţi supravieţuisem căsătoriei cu Lo-Melkhiin. Chiar dacă aş fi adus pe lume un copil, el nu va vedea ploaia de stele decât dacă va trăi mai mult decât trăiesc de obicei aceia născuţi în deşert, înainte, gândul m-ar fi înspăimântat, dar acum pericolele lumii mi se înfaţişau cu mai multă limpezime decât atunci când trăiam în

corturile tatei. S-ar putea să mor în noaptea asta sau mâine - curând, în orice caz.

— Domnii mei, domniţelor, a spus Sokath, Ochi Descoperit. Rogu-vă, priviţi spre ceruri şi spre minunile lor.

A început puţin câte puţin. O scânteie trecătoare în cerul plin de lumini neclintite, căzând într-o spirală de albastru şi auriu, apoi topindu-se în văzduhul de smoală. Nu toţi au văzut-o, căci a ars prea repede, dar curând înaltul s-a umplut de luminiţe la care să te minunezi.

Speram că şi sora mea se uită. Speram că nu-şi fereşte privirea şi că stă dreaptă, pe nisip, cu inima ei puternică, uitându-se la această frumuseţe. Tata şi fraţii mei trebuie să se fi întors acasă de acum, privind cu mama şi mama surorii mele cum cerul dansează deasupra lor.

Apoi am uitat de stele, căci Lo-Melkhiin s-a mişcat din locul în care şedea şi privea cerul. Toţi ceilalţi, Preoţii şi Scepticii, domnii şi domniţele stăteau cu ochii pironiţi în cerurile dănţuind, dar eu l-am văzut. A păşit cu măreţie de-a curmezişul balconului, cu pasul lui de vânător, călcând uşor ca un leu pe nisip, şi s-a oprit lângă mine. Mama lui ne privea, dar n-a spus nimic. Nu-i puteam vedea chipul, nici pe al lui, şi m- am simţit mai bine la adăpostul vălului care îmi acoperea faţa. Apoi, el şi-a apropiat o mână de umărul meu, strivind ţesătura fină a rochiei, şi m- a tras în întuneric, acolo unde lumina stelelor nu putea ajunge.Ne aflam într-o odăiţă, măcar de asta îmi puteam da seama. Eram cu spatele proptit în stânca tare. Se simţea o adiere - intrase pe uşă, după noi -, dar nu stârnise în drumul ei nicio fâşie de mătase, niciun parfum. Nu era o încăpere des folosită. Lo-Melkhiin tăbărâse asupra mea, îi simţeam respiraţia grea de mirosul condimentelor de la cină. îşi ţinea una dintre mâini pe mijlocul meu, iar cu celălalt braţ îmi apăsa coşul pieptului. Dacă voia, n-ar fi trebuit decât să-l răsucească în sus şi mi-ar fi strivit gâtlejul.

— Mă bucur că ni te-ai alăturat în seara asta, nevastă, mi-a spus el.
Vocea nu-i suna ameninţător, ci mai degrabă era nepăsătoare şi aspră.
Vocea unui om care are multe lucruri scumpe şi nu-i pasă de truda prin care alţii le-au făurit.
— Nu prea am avut încotro, i-am răspuns.
Negreşit nu m-ar fi ucis aici, nu cu toţi cei din balcon în apropiere. Poate că încă priveau cerul, dar mă văzuseră cu toţii. Cât de departe, m- am întrebat, ajunsese îngăduinţa lor faţă de nelegiuirile lui Lo-Melkhiin? Nu, ne vom întoarce împreună pe balcon, după ce va obţine ce doreşte. M- am temut că şireturile rochiei mele nu vor ţine.
— Gândesc că şi soră-ta se uită la ceruri în noaptea asta? a spus el, de parcă m-ar fi întrebat de vorbă.
Braţul pe care mi-l ţinea peste piept nu şi-a slăbit strânsoarea. Mâine o să am pielea învineţită. Voiam să trăiesc ca să văd asta.
— Crezi că se va ghemui de spaimă, gândindu-se că o să-i cadă cerul pe cap?
— Poporul meu cunoaşte căile preoţeşti la fel de mult ca cei din cetate, i-am spus.
Tata bate deşertul, iar sora mea n-a fost niciodată nesăbuită sau ruşinoasă. Valora de zece ori mai mult decât Lo-Melkhiin.
— Mama mea şi mama soră-mii ştiu cântecele. Cred că ştiau despre seara asta tot atâtea lucruri ca şi Preoţii, chiar dacă n-aveau de spus înainte, precum Scepticii, o povestioară drăguţă.
Presupun că până şi o fată obişnuită din deşert, ca tine, e mai bună decât lucrurile astea, a spus el

.S-a tras înapoi, dar eu am rămas încordată. Dacă ar fi plecat de lângă mine, nu l-aş fi urmat.

— Ai o rochie uimitoare. Materialul era portocaliu atunci când l-am cumpărat. Cum ai făcut să-l împodobeşti cu auriu?

Nu i-am răspuns. Nu aveam de gând să-i mărturisesc cum îl ţesusem în visele mele, dacă asta se întâmplase. Nu-mi plăcea strălucirea subită din ochii lui; pâlpâia ca o torţă în bătaia vântului. S-ar fi putut aprinde oricând şi ar mistui totul înjur, fără veste.

— Nu are importanţă, a urmat el. Tu şi cu mine avem un ritual de urmat, ca în fiecare noapte.

Nu l-am considerat un ritual până ce nu l-a numit el astfel. Nu erau vorbe sau cântece anume. Nu aprindeam lumânări şi nu sunt sigură că vreunul dintre noi îşi găsea liniştea în urma lui. Şi totuşi, îl urmam amândoi, în fiecare zi, în fiecare noapte. Nu era o căsătorie aşa cum fusesem învăţată că trebuie să fie, dar era ceva, iar el îmi dăduse numele său.

— Soră-mea are şi ea propriile ritualuri; cele care se cad, departe de zidurile oraşului, i-am spus, deşi nu puteam spune cum de ştiam asta. Se pregăteşte de nuntă şi aduce ofrande morţilor noştri.

Ştiam că altarul îmi înfloreşte în locurile unde dorm străbunii, dar nu puteam să-i mărturisesc lui Lo-Melkhiin că eram pomenită astfel. Celelalte fete aduceau ofrande şi la fel făceau şi mamele lor. în intimitatea corturilor lor aveau mici altare cu amintiri despre mine, în faţa cărora şopteau fără solemnitatea cântecelor. îmi încredinţau tainele lor, iubirile şi visurile, şi când voi fi o zeiţă voi putea să le şoptesc şi eu lor. Când va pleca iar la drum cu negoţul, tata va purta în chimir un suvenir de la mine, şi fraţii mei la fel. Fâşiile de dishdashah violet vor ajunge în deşert, iar acolo soarele le va da putere.

în răcoarea acelei odăiţe, am simţit cum mă loveşte în faţă vântul care mătura deşertul. Am întins mâinile spre Lo-Melkhiin şi el mi le-a luat într-ale sale. Acum, când ochii mi se

obişnuiseră cu întunericul, i-am zărit izbânda întipărită pe chip. M-am întrebat dacă la fel arătam şi eu, pentru că mă simţeam de parcă aş fi învins, însă nu-mi dădeam seama cum puteam fi amândoi victorioşi. Nu ştiam cum aş putea câştiga.

Degetele lui s-au încolăcit într-ale mele şi lumina cea stranie a început să se înfiripe între noi. Până acum tăcuserăm asta numai în lumina lămpilor, în camera mea. Acum, în întuneric, n-am putut să nu văd că razele acelea reci nu luminau camera. Erau destul de strălucitoare, dar nu puteai să vezi ceva la lumina lor. Nu mai văzusem până acum lumini care să se comporte astfel; de parcă ar fi fost numai ideea de lumină, şi nu lumina în sine. Când focul de cupru a ieşit din el spre mine, ca un răspuns, s-a întâmplat acelaşi lucru: o flacără arzând fără fum, strălucire sau căldură, dar care mă făcea să mă simt crescând.

Mi-a dat drumul brusc şi m-am clătinat. Şi-a întins braţul ca să mă susţină, ca o caricatură a soţului desăvârşit, dar m-am sprijinit de zid şi nu l-am băgat în seamă. în schimb, am simţit imediat fiecare dintre nodurile care îmi ţineau rochia pe mine. Cumva, printr-un noroc, nu se rupseseră. Când ne vom întoarce, voi fi acoperită cum se cuvine. Lo- Melkhiin a râs, apoi s-a întors spre uşă. L-am urmat, pentru că nu aveam ce face. Mă simţeam uşoară, de parcă tot sângele îmi cânta. Nu ca atunci când eram bolnavă. Rareori am căzut la pat, copil fiind, dar ştiam cum este. Nu aveam acel sentiment de secătuire, de parcă aş fi fost un prun iar vântul mi-ar sorbi apa din oase. De obicei, când urmam ritualul, eram aşezată şi nu trebuia să plec nicăieri.

— Mamă, a spus Lo-Melkhiin, odată ce ne-am întors în balcon.

Ea şi-a întors faţa de la cer şi şi-a privit fiul, apoi pe mine.

— Trebuie să plec, să stau de vorbă cu vizirii. Ai tu grijă de soaţa mea? Mă tem că orele târzii au secătuit-o de puteri. Poate că nişte suc de fructe ar pune-o pe picioare?

Lumina stelelor părea mai strălucitoare după întunericul din cămăruţa de piatră. Puteam să văd pe chipul mamei lui Lo-Melkhiin că nu-i dădea cu totul crezare fiului ei, dar, oricum, a făcut semn unei slujnice şi a adus două cupe. Lo-Melkhiin ne-a părăsit fără să privească înapoi nicio clipă, tăgăduind grija lui de mai devreme.

Am băut sucul. Nu mă costa nimic să fiu ascultătoare şi, oricum, îmi era sete. Cumva, sucul era rece, mai rece decât briza pe care o aducea aerul nopţii, şi am simţit că mă întremez puţin. Era dintr-un fruct pe care îl ştiam, chiar dacă îl vedeam altfel decât atunci când, împreună cu sora mea, împărţeam câte o rodie în corturile tatei. Nu era nimic neobişnuit în asta. Mama lui Lo-Melkhiin nu m-a întrebat ce am făcut cu fiul ei cu câteva clipe înainte. Poate că nici nu voia să ştie. Totuşi, i-am simţit privirea trecând peste legăturile rochiei mele şi, când le-a văzut neatinse, s-a încruntat. Poate că nu-i plăceau tainele.

în loc să mă uit spre cer, l-am căutat din priviri pe Lo-Melkhiin. Trecea de la un grup de oameni la altul, vorbind cu vizirii şi ascultându-i deopotrivă pe Preoţi şi pe Sceptici, plesnindu-i peste braţ ca şi când i-ar fi fost camarazi, nu curteni. De fiecare dată când mergea de la unii la alţii, grupul de bărbaţi pe care îl lăsa în urmă începea să vorbească în şoaptă, fluturându-şi mâinile unul spre celălalt de parcă ar fi fost impresionaţi de ceea ce discutaseră. N-a trecut mult şi m-am simţit ca într-una dintre grădinile nopţii, ascultând vântul care bate printre frunze.

Firh Atingepiatră stătea deoparte, cu ochii pironiţi încă pe cer. Când Lo- Melkhiin a ajuns lângă el s-a clătinat, dar şi-a revenit destul de repede. Au schimbat doar câteva vorbe, apoi Lo-Melkhiin şi-a pus mâna pe umărul cioplitorului. Am văzut, aşa cum nu văzusem când a vorbit cu ceilalţi, scânteia unei lumini care nu era lumină sărind din palma soţului meu spre trupul lui Firh. Apoi, Lo-Melkhiin s-a îndepărtat.

M-am îndreptat spre locul unde se afla cioplitorul. Mama lui Lo- Melkhiin n-a încercat să mă oprească, nici să mă urmeze. Mai mult decât orice, aş fi vrut să zăresc deşertul, să-mi imaginez că, dacă aş privi în direcţia potrivită, aş putea vedea focurile aprinse în jurul corturilor tatei. Să-mi imaginez că aş putea găsi drumul înapoi spre sora mea. Dar Firh Atingepiatră stătea acolo şi i-am văzut mâinile tremurând, înainte ca el să apuce să-şi încleşteze strâns degetele pe crenelurile care decorau vârful zidului şi să le strângă atât de tare, încât, pentru o clipă, am crezut că le face fărâme.

— îţi lipsesc corturile tatălui tău, slăvită stăpână? m-a întrebat el.

— Da, i-am răspuns.

Nu mă aşteptasem să treacă prea mult timp până să mi se facă dor. Mă gândisem că o să mor şi o să mă reîntorc în locul unde odihnesc în pace osemintele tatălui tatălui tatălui meu.

— Şi mie îmi lipsesc ale mele, mi-a spus el. îmi lipsesc mai ales în nopţi ca aceasta.

— Scepticul a spus că nu au mai fost asemenea nopţi de când eu sau tu suntem pe lume, i-am amintit cu blândeţe.

— Nu, mi-a răspuns el. Eu vorbeam despre nopţile în care ne adunăm cu toţii ca oameni ai curţii. Când...

Vocea i s-a topit, dar i-am auzit restul gândului, de parcă mi l-ar fi rostit limpede la ureche. Nu-i plăceau nopţile când Lo-Melkhiin venea spre el şi-şi lăsa mâna pe umărul lui.

—Acum o să ai ceva de sculptat? l-am întrebat.

— Aşa cred, mi-a răspuns. încă nu pot spune ce, dar ştiu că trebuie să sculptez ceva.

Mi-am pus mâinile peste ale lui, acolo unde strângea încă muchia zidului. Pentru o clipă cât o bătaie de inimă, acestea au luminat cu un foc de aramă, dar el n-a văzut.

— O să le spun slujnicelor să-ţi aducă nişte apă, i-am zis.

Şi-a tras palmele de sub ale mele, aruncând priviri neliniştite, ca să vadă dacă ne-a zărit cineva, dar nu era nimeni.

— N-o să mă opresc din lucru ca s-o beau, slăvită stăpână, mi-a răspuns.
— Atunci o să-i spun valetului să te silească s-o bei, am zis. Cât timp nu-ţi va face prea mult rău.
Firh Atingepiatră a râs, dar nu de fericire. Am ştiut că va suferi, fie că va bea sau nu.
— Iartă-mă, i-am spus. Nu ştiu cum altfel aş putea să fiu de ajutor.
— înţeleg, slăvită stăpână, mi-a răspuns el.
A făcut o plecăciune, de ochii lumii, apoi s-a întors lângă mama lui Lo- Melkhiin şi a rămas acolo până când am fost cu toţii trimişi la culcare.
în dimineaţa următoare, nebunia cioplitului s-a năpustit asupra lui Firh Atingepiatră şi nimic nu l-ar fi putut opri din munca lui. Toată ziua a rămas în soarele fierbinte, înfigând dălţile în piatră. Totuşi, ori de câte ori o slujnică intra în grădină, cu o carafa în braţe, îi ieşea în întâmpinare şi îşi ostoia setea. Statuia prindea formă sub mâinile lui. Gărzile şi valeţii erau siguri că sculptează un leu, dar maestra vopsitoare cu henna spunea că forma feţei nu era bună. Avea dreptate: la apusul soarelui, o leoaică şedea semeaţă în curte.
Seara, când a sosit Lo-Melkhiin, înainte de a ieşi să privească a doua noapte cu stele căzătoare, s-a uitat îndelung la mine şi mi-a luat mâinile
într-ale lui. De data asta, nu ca un leu care hăituieşte o gazelă, ci ca un berbec ce îşi veghează mioarele.
— Le-am poruncit să mute statuia, mi-a spus el, odată ce focul din degetele noastre şi-a pierdut puterea. N-o să distrug ceva făcut prin aşa o muncă, dar nu este asemenea celorlalte.
— Oh? am rostit eu.
Nu mă prefaceam că-mi pasă; chiar îmi păsa, cu adevărat.
— Da, mi-a răspuns el. Era ceva nelalocul lui cu ochii ei.
Apoi m-a lăsat să visez la nisipul deşertului.Cele şapte nopţi de stele căzătoare s-au sfârşit şi eu eram încă în viaţă. Mă aflam de aproape trei săptămâni petrecute în qasrul lui Lo-

Melkhiin. De-acum, puţini mai erau cei care nu se uitau în ochii mei atunci când îi chemam, deşi întotdeauna încercau, în cele din urmă, să-şi ferească privirea. Aşa se cuvenea, căci eram regina lor, astfel că nu m-am necăjit pentru asta. îmi era dor de soră-mea în fiecare zi pentru că, deşi puteam vorbi cu femeile din atelierul de tors sau cu oricare dintre gardieni, niciunul dintre ei nu-mi era prieten. Pe Firh Atingepiatră nu-l mai văzusem din noaptea sărbătoririi stelelor căzătoare. Fata care îmi aducea ceaiul îmi spusese că a fost trimis în patrulare. N-am găsit nici leoaica pe care o cioplise. Lo-Melkhiin o ascunsese bine de tot.

în dimineaţa celei de-a optsprezecea zile de când fusesem luată de lângă soră-mea, din corturile tatei, m-am dus să-l văd pe Sokath, Ochi Descoperit. Nu-l căutasem cât durase ploaia de stele. în fiecare noapte stătea sus, pe zid, privind cerurile alături de ceilalţi Sceptici şi alături de Preoţi şi chibzuind cu ei. Lo-Melkhiin îmi spusese lucrul ăsta dintr-un motiv pe care nu-l înţelegeam, dar nu mi-a mai cerut să mă alătur lor. Lo-Melkhiin îmi plăcea destul de puţin chiar şi la lumina lămpilor din odaia mea. Pe întuneric, nu-mi plăcea deloc.
în schimb, am folosit aceste zile ale stelelor căzătoare ca să găsesc în qasr cât mai multe grădini cu putinţă. Pe când eram pe coama zidului, alături de mama lui Lo-Melkhiin, am înţeles că acea parte din qasr în care îmi duceam viaţa era, de fapt, foarte mică şi separată de restul palatului. Nu ştiam cât timp aveam să mai locuiesc aici, dar eram hotărâtă să aflu mai multe despre el, în felul meu. De altfel, mă şi plictiseam îngrozitor

.Nimeni n-a încercat vreodată să mă oprească din hoinăreala mea, aşa că nu m-am aşteptat să fiu oprită nici în dimineaţa în care am pornit să-l caut pe Sokath, Ochi Descoperit. Am întâlnit aceleaşi servitoare şi aceiaşi valeţi ca de obicei. Şi-au plecat capetele când am trecut pe lângă ei şi, când ne-am întâlnit în locuri mai strâmte, s-au dat deoparte ca să mă lase să trec. M-am străduit să ocolesc astfel de

împrejurări: nu mă simţeam în largul meu să-i privesc dându-se la o parte din calea mea, mai ales dacă lucrau din greu, însă ştiam că nu m-ar fi ascultat dacă le-aş fi cerut să-şi vadă de ale lor. Acum mă priveau pentru că se gândeau că aş putea supravieţui. Şi, ca urmare, mă tratau ca pe regina lor. Dacă uşoara mea stinghereală era preţul pe care trebuia să-l plătesc pentru viaţă, atunci îl voi plăti. Singurătatea nu era uşor de îndurat, însă mă străduiam din răsputeri.

Am traversat grădina cu apă, unde statuia mamei lui Lo-Melkhiin stătea călare pe lei. Apoi am trecut într-un pasaj îngust, folosit de femeile care aduceau sus lămpile cu ulei din cămările de sub qasr. învăţasem puţin căile urmărindu-le pe furiş şi ascultându-le vorbele. Ele intraseră în cele mai multe camere şi grădini din qasr, umplând lămpile şi curăţând fitilele, aşa încât la lăsarea serii să fie gata să alunge întunericul. Era aproape ca atunci când ne urmam caprele la păscut; noi nu ştiam întotdeauna unde va fi locul de păşunat, dar ele ştiau şi ne duceau într- acolo - împreună cu oile, care nu erau atât de înţelepte.

Eram mulţumită să mă comport ca o oaie, deocamdată, urmându-le pe femeile-lampagii în timp ce erau prea ocupate cu treburile lor ca să mă observe şi, dacă ar fi facut-o, să pretind că mă vrăjise vreo tapiserie sau vreo sculptură din lăstari de viţă. în felul ăsta aflasem care sunt odăile cele mai apropiate de iatacul meu şi, ascultându-le, am înţeles cine şi când s-ar putea afla într-un loc sau altul.

Dimineaţa, după cum spuneau femeile-lampagiu, era cel mai bun moment pentru schimbatul uleiului în camerele de lucru ale Scepticilor. Aceştia ieşeau în fiecare zi să privească răsăritul şi să ia masa; deseori nu se întorceau decât peste câteva ore, mai ales dacă aveau vreo sfadă despre vreun lucru pe care-l considerau însemnat. Când au rostit aceste ultime cuvinte, femeile au râs. Scepticii erau utili: ne dăduseră ceasul cu apă şi felul de-a forma cuvinte pe hârtie, dar câteodată se încurcau în propriile hăţişuri şi, ca berbecul nostru, încercau

să-şi facă loc înainte, în loc să se întoarcă pe drumul pe care au venit.

Ştiam că Scepticii ar trebui să fie în partea de răsărit a zidului. Nu era cea mai înaltă, dar era îndeajuns de mare încât să se vadă de acolo venirea soarelui, şi exista şi un mic balcon, nici pe jumătate cât cel din care priviserăm stelele, dar îndeajuns de larg pentru toţi cei veniţi să vadă soarele şi cu o copertină care să oprească razele să le mistuie gândurile înainte ca acestea să apuce să se coacă. Sokath, Ochi Descoperit nu li se alătura mereu. Era obosit de pălăvrăgeala lor, după cum spuneau femeile- lampagiu, şi voia să-şi depene gândurile în linişte, înainte ca ziua să înceapă. Mergea de unul singur până la zidul de miazăzi, unde priveliştea nu era la fel de măreaţă, dar era linişte.

Am urcat treptele pe tăcute, căci nu voiam să-i tulbur meditaţia. Era uşor să vorbesc cu mama sau cu mama surorii mele, chiar şi atunci când purtau veşmintele albe, preoţeşti. Nu avusesem însă niciodată prilejul să-i vorbesc unui Preot, darămite unui Sceptic, şi mă simţeam oarecum ca atunci când îi vorbeam tatei. Am tras adânc aer în piept înainte de a păşi pe îngusta potecă de pe coama zidului şi m-am trezit deodată în spatele lui, respirând cât de uşor puteam, în timp ce soarele limpezise întreg orizontul şi îşi începuse călătoria zilnică de-a latul cerului.

— Ştii, mi-a spus după o vreme Sokath, Ochi Descoperit, eu cred că pământul este rotund. Şi mai cred că noi suntem aproape de marginea lui, nu în vârf.

Nu mă gândisem niciodată la forma pe care o are pământul. Până de curând, avusese forma corturilor tatei. Forma turmelor tatei. Forma surorii mele.

— De ce? l-am întrebat.

Nu plănuisem să-l pisălogesc cu întrebări, dar părea că m-a poftit s-o fac.

—Am privit de aici umbrele timp de mulţi ani, mi-a spus el. Vezi cât de înalte sunt?

Am privit dalele de la picioarele lui. Umbrele erau cât două dale dinspre partea mai înaltă a zidului, dar erau zgârieturi în piatră şi alte semne, unele mai depărtate, altele mai apropiate.

— Le văd, i-am răspuns.

— Nu s-au mişcat prea mult, mi-a spus el, arătându-mi cu degetul. Aici este Ziua Cea Mai Lungă, aici Noaptea Cea Mai Lungă.

Amândouă semnele se aflau la o distanţă pe care aş fi putut-o acoperi cu două mâini. Nu părea o călătorie prea lungă, mai ales pentru ceva atât de mare precum soarele, şi i-am spus-o şi lui.

— Dacă am fi fost mai aproape de vârful lumii, distanţa ar fi fost mai mare, mi-a spus el. Se poate ca, la capătul capătului pământului, să fie zile
în care soarele să nu răsară deloc.

Am privit la semnele de pe podea şi m-am gândit la felul în care faceam animale din umbre, pe pereţii cortului tatei.

— N-ai putea să afli? l-am întrebat. Dacă ai folosi un glob şi o lampă, n-ai putea să-ţi dai seama, cinstite Sceptic?

El a râs şi mi-a făcut cu ochiul.

— Aş putea, mi-a răspuns. Şi am facut-o. Dar să nu cumva să le spui celorlalţi Sceptici, căci o vor lua drept blasfemie. Mai degrabă se vor certa la nesfârşit pentru asta.

— Dar atunci cum vor şti? am întrebat eu.

— Ştiu, mi-a replicat el, mai mult sau mai puţin. Dar, certându-se, îşi vor pune zeci de alte întrebări şi vor răspunde la ele.

—Atunci gândesc că este util, am zis.

Nu-i de mirare că venea aici ca să evite pălăvrăgeala. Eu aş fi voit mai degrabă să aflu lucruri, decât să vorbesc.

S-a întors şi a făcut o plecăciune, eu m-am plecat la rându-mi, uitând cine eram pentru el.

— Regina mea, mi-a spus, mă căutai cu un motiv anume?

— Da, i-am răspuns. Am câteva întrebări despre zeităţi.

—Astfel de întrebări sunt pentru Preoţi, mi-a spus el.

— Poate că da, am zis. Dar m-am gândit să întreb mai întâi un Sceptic.
— Sunt cel puţin uimit de asta, mi-a spus el. Vino, să ne ferim din calea soarelui.
Am coborât treptele şi am ajuns în grădină. Era o grădină de apă, ca aceea de lângă iatacul meu. Fântâna cânta liniştit într-un colţ şi viţa creştea pe unul dintre pereţii zidului. Am văzut şi un baldachin sub care se aflau două perne, alături de o tavă cu uleiuri şi lipii. Cine m-a urmărit când îmi părăsisem odaia pregătise destulă mâncare pentru amândoi ca să ne luăm micul dejun şi, cum stomacul începuse să mi se frământe la vederea tăvii, i-am fost recunoscătoare.
— O să-mi dau silinţa să-ţi răspund la întrebări, a spus Sokath, Ochi Descoperit. în schimb, mi-ar plăcea să aud o poveste din satul tău.
— E cinstit, i-am spus şi m-am întrebat ce poveste aş putea să-i istorisesc. Nu sunt sigură că am avea vreo învăţătură destul de înţeleaptă pentru tine.
— înţelepciunea este comoara oamenilor tineri, mi-a spus el. Ei o caută, este ceva ce găsesc. Tu eşti tânără, pe deasupra femeie, şi totuşi ai fost suficient de isteaţă ca să mă găseşti în dimineaţa asta. Asta este înţelepciunea pe care puţini dintre învăţăceii mei o au.
S-a aşezat şi a luat o măslină din bol. Şi-a dus-o la gură, eu m-am aşezat alături, apoi el a scuipat sâmburele în grădină. Am izbucnit în râs, fără să vreau.
— Nu mi-a ieşit prea bine, a spus el. Când eram tânăr, puteam să lovesc zidul.
Am privit în sus şi mi-am dat seama că glumea, dar trecuse mult timp de când cineva îmi spusese ceva ca să mă înveselească. Apoi mi-am dat seama: nu trecuse chiar atât de mult. Era vorba doar despre timpul de când venisem în qasr, iar acesta se putea număra în zile.
Am luat o măslină şi am îndepărtat sâmburele cu degetul mare, aşa cum fusesem învăţată. Sokath, Ochi Descoperit m-a

privit aproape dezamăgit, aSa că, după ce am mâncat măslina, am băgat sâmburele în gură şi l-am scuipat cât de departe am putut. Abia dacă a atins perna, iar el a râs din nou.

— O să înveţi şmecheria dacă exersezi. Viaţa este prea scurtă ca să scoţi sâmburii măslinelor când scuipatul lor e atât de distractiv.

A spus-o pe un ton prietenos, dar i-am văzut ochii plini de tristeţe. Era mai bătrân decât tata, iar eu eram norocoasă dacă trăiam încă o zi. Am luat altă măslină, de data asta învelită în lipie. Aproape că mi s-a înţepenit în gât, dar m-am silit să o înghit, apoi am scuipat sâmburele. Nu a ajuns mai departe decât primul, dar cred că am înţeles de ce; avea de-a face cu felul în care îmi ţineam limba.

Acum, a spus Sokath, Ochi Descoperit, întreabă-mă ce vrei să ştii şi vom vedea dacă putem găsi răspunsurile pe care le cauţi

.în cea de-a douăsprezecea vară a noastră, înainte să fim destul de pricepute la lucrul de mână ca să coasem veşmântul violet, dar după ce veniserăm de la turme, mama şi mama surorii mele ne-au spus povestea tatălui tatălui tatălui nostru şi felul în care devenise el o zeitate. Auziserăm povestea şi mai înainte, cântată în jurul vetrei sau şoptită osemintelor lui când tata era plecat departe, cu caravana. De data asta, ne fagăduiseră că ne vor spune istoria tăinuită. Tata o ştia, căci era dreptul lui, dar fraţii mei nu, ceea ce ne făcuse să rămânem la locul nostru în loc să ne fugărim una pe cealaltă prin deşert, la joacă, aşa cum am fi voit, de fapt. Tatăl tatălui tatălui nostru se născuse într-un alt ued, mai aproape de oraş decât locuiam astăzi. Calea uedului prin deşert nu era dreaptă ca zborul corbilor de nisip, dar era mai sigură. Cămilele puteau găsi aici apă şi destulă iarbă ca să se hrănească. Un vânător bun îşi putea găsi prada care venea să se adape, iar leii veneau numai noaptea şi răgeau teribil ca să-şi anunţe sosirea. Tatăl tatălui tatălui nostru nu era vânător decât la

nevoie şi, deşi ţintea destul de bine ca să ţină departe de turmele lui hienele şi câinii sălbatici, nu era destul de bun ca să aducă hrană pentru întreaga tabără. Era totuşi mulţumit de munca lui de păstor; şi, când a ajuns la douăzeci de veri, s-a trezit deja stăpân de turme.
Era treaba lui de stăpân să aleagă animalele de sacrificat pentru hrană şi pentru împerechere şi să hotărască cărarea pe care s-o apuce turmele. Se spunea că un om înţelept îşi urmează caprele. Un nebun este condus de oile sale. Un stăpân totuşi îşi alege propriul său drum şi aşa a făcut şi tatăl tatălui tatălui nostru. Nu avea niciun Sceptic să-i spună cum se mişcă apa legată de soare şi niciun Preot să-i spună cărui zeu să se roage pentru a cere îndrumare şi ce ofrande să aducă pentru a le câştiga bunăvoinţa. Nu se avea decât pe sine şi meşteşugul pe care îl învăţase în verile petrecute sub soarele deşertului
.Uedul era aglomerat. Multe familii îşi ridicau tabăra de-a lungul lui şi îi foloseau apa pentru grădiniţe sau pentru băut. Satul tatăl tatălui tatălui nostru era mic, iar turmele sale sufereau pentru că nu prea aveau loc la izvoare. Se mai înghesuiau acolo mulţi negustori, care cumpărau şi vindeau la nesfârşit aceleaşi mărfuri, până când preţurile au ajuns atât de mari, încât tatăl tatălui tatălui nostru nu le-a mai putut plăti. Unul dintre negustori, care avea cele mai scumpe mărfuri, avea, de asemenea, o cămilă. Un animal bătrân, care ştia bine deşertul. Negustorul îşi lăsa mereu cămila legată de un stâlp din mijlocul pieţei, cât stătea de vorbă cu ceilalţi bărbaţi. Chiar şi când soarele ardea cel mai tare, cămila stătea liniştită în arşiţa zilei şi îşi aştepta stăpânul.
într-o zi, când ceilalţi îşi luaseră oile şi caprele, a sosit la piaţă şi tatăl tatălui tatălui nostru. Căuta lapte de capră, pentru că niciuna dintre caprele sale nu dădea lapte; una dintre femeile din sat murise dând naştere unei fetiţe pe care nu avea cine s-o alăpteze. Singurul negustor de lapte de capră era bărbatul

cu cămila, iar când şi-a dat seama de asta, pe tatăl tatălui tatălui nostru l-a cuprins disperarea; era sigur că nu va putea plăti preţul şi că va pierde un alt locuitor al satului său şi aşa mic.
Tatăl tatălui tatălui nostru a mers la cămila care stătea, ca de obicei, în soarele fierbinte, şi a mângâiat-o uşor peste nasul cafeniu.
— Unde ţi-e stăpânul? a întrebat-o el.
— A plecat la corturile din ued, unde este mai răcoare, i-a răspuns cămila.
Acum, tatăl tatălui tatălui nostru era de-a dreptul uimit. Nu se aşteptase ca sălbăticiunea să-i răspundă. Dar şi-a dat seama că uimirea lui nu trebuia să fie motiv de necuviinţă, aşa încât a continuat, vorbindu-i cămilei la fel cum ar fi facut-o cu bătrânul ce juca table la umbră.
— îţi mulţumesc, cinstite bătrân, a spus el.
— De ce-l cauţi pe stăpânul meu? a întrebat cămila.
— Am nevoie de lapte de capră pentru o pruncă din satul meu, a spus tatăl tatălui tatălui nostru. Iar stăpânul tău este singurul din ued care are acum laptele ăsta.
— Cumpără-mă pe mine în loc, i-a spus cămila. Sunt bătrână, iar stăpânul o să mă dea pentru mai puţin decât ţi-ar lua pe laptele de capră.
— Dar tu nu poţi hrăni un copil, a replicat tatăl tatălui tatălui nostru.
— Cumpără-mă, a spus iar cămila. Cumpără-mă şi n-o să-ţi pară rău.
Tatăl tatălui tatălui nostru s-a simţit de-a dreptul neghiob să primească
sfaturi de la o cămilă. în cele din urmă, nici măcar nu urmase caprele, aşa cum făceau păstorii. Pe de altă parte, caprele nu vorbeau cu adevărat, aşa cum făcea cămila asta. Aşa că a oftat şi a mers la corturile din ued. S-a târguit cu negustorul, care a fost surprins că îi oferea un preţ pentru cămilă, şi a plecat cu o târguială bună şi cu o cămilă bătrână.

Au mers înapoi de-a lungul uedului, împreună. Tatăl tatălui tatălui nostru era trist. Copilul nu fusese hrănit de aproape o zi decât cu un terci subţire, iar femeile îl încredinţaseră că nu-i destul. Şi acum, în ciuda strădaniilor sale, nu avea decât o cămilă bătrână. Era atât de abătut, încât nu a observat că sălbăticiunea s-a oprit din mers decât atunci când sfoara de care o ţinea l-a tras înapoi.

— Stăpâne, a spus cămila cea bătrână, trebuie să mergem în deşert.

— Cămilă, a spus tatăl tatălui tatălui nostru, dacă mergem în deşert, o să murim.

— Stăpâne, a spus iar cămila. N-o să murim.

Şi s-a întors spre ieşirea din ued, trăgându-l după ea pe tatăl tatălui tatălui nostru. Deşi ar fi putut să biciuiască animalul şi să-l facă să se întoarcă, el nu a facut-o. Una peste alta, cămila vorbea. Lucrul ăsta trebuie să fi avut vreo însemnătate.

Au plecat împreună în deşert. Aşa cum fusese învăţat, tatăl tatălui tatălui nostru îşi număra paşii, ca să se asigure că nu va merge mai departe decât le ajungea jumătate din apa de băut. Când a atins numărul de paşi care îi spunea că trebuie să se întoarcă, a tras uşor de frânghia cămilei.

— Cămilă, a spus el, trebuie să ne întoarcem, altfel vom rămâne fără apă.

— Stăpâne, a spus cămila, priveşte înaintea ta.

Tatăl tatălui tatălui nostru a făcut precum i-a spus şi acolo, în depărtare, unde abia putea ajunge cu privirea, a văzut o privelişte ce-i era cunoscută. O abia simţită dungă verde, unde tufele de leandri creşteau îngrămădite. Când s-a apropiat mai mult, a văzut florile lor roz. Leandrii creşteau numai acolo unde era apă. Creşteau numai unde era un ued.

— Cămilă! a spus tatăl tatălui tatălui nostru. Cum ai ştiut că este aici?

— Sunt cămilă, a răspuns animalul. Noi găsim apa.

— De ce mi l-ai arătat? a întrebat el.

— Fostul meu stăpân nu asculta niciodată, a spus cămila. Tu ai facut-o.

Au mers împreună spre ued. Mintea tatăl tatălui tatălui nostru faurea neîncetat planuri. Puteau strămuta aici tot satul. Da, era departe de zidurile cetăţii, dar asta nu mai conta, dacă aveau loc mai mult şi mai multă apă. Puteau să-şi mărească numărul de turme şi să nu se mai teamă că trebuie să lupte pentru hrană şi apă. Dintr-odată, şi-a amintit de prunca abia născută şi inima i s-a întristat. Ştia că trebuie să plătească un preţ, dar acesta părea unul foarte mare.

— Stăpâne, a spus cămila. Mai priveşte o dată.

Tatăl tatălui tatălui nostru a auzit înainte de a vedea şi a recunoscut sunetul. în umbra leandrilor stătea tolănită o capră, care îşi năştea iezii în răcoarea nisipului de pe malul uedului. Tatăl tatălui tatălui nostru a îngenuncheat lângă ea şi a văzut că era sălbatică, departe de orice turmă. A ajutat-o să fete şi apoi i-a ridicat pe toţi în braţe. A pus capra pe grumazul cămilei şi ea s-a aşezat acolo atât de liniştită, de parcă fusese născută să-i simtă atingerea. Iezii i-a cărat el însuşi peste deşert, spre corturile sale.

în seara aceea a fost mare bucurie. Tatăl tatălui tatălui nostru plecase la piaţă să ia o capră de muls şi se întorsese nu doar cu asta, ci şi cu trei iezi şi o cămilă, pe deasupra. Ba, chiar mai bine de-atât, le-a povestit despre cel de-al doilea ued. Dimineaţă şi-au strâns calabalâcul şi au părăsit acele locuri. Au traversat nisipul încins şi au găsit sub leandri umbra la care să- şi întindă corturile. Curând, au găsit şi peştera în care să-şi îngroape morţii.

Aşa cum spera tatăl tatălui tatălui nostru, turmele au prosperat în aceste locuri. El conducea caravanele de neguţători şi veghea la bogăţia aşezării. Când a murit, l-au învelit în giulgiuri albe şi fine şi l-au aşezat pe deal, aproape de locul de unde se putea vedea mormântul bătrânei cămile. Apoi au construit altarul.

— Tatăl şi fraţii voştri, ne spunea mama, se roagă la tatăl tatălui tatălui vostru pentru felul în care s-au înmulţit turmele şi pentru cum a crescut negoţul. Şi noi ne rugăm la el pentru asta. Dar nu este singurul lucru pentru care ne rugăm lui.

—Asta este taina, a spus mama surorii mele.

Ochii îi ardeau ca atunci când purta albele veşminte preoţeşti şi cânta cu mama în faţa corturilor tatei, chiar dacă nu faceam altceva decât să
stăm în umbra leandrilor şi să toarcem lâna.

—Această parte a poveştii trebuie s-o păstraţi în inimi până la sfârşitul zilelor voastre.

Soră-mea a promis, iar cuvintele i-au alunecat de pe buze precum uleiul dintr-o carafa. Eu eram atât de doritoare să aflu povestea şi la gândul că voi primi ceva ce fraţii mei nu pot avea, încât n-am putut decât să dau din cap.

— Copilul care a trăit, hrănit cu laptele de capră, a fost mama mamei mamei mele, ne-a spus mama. Dacă ea ar fi murit, nu m-aş fi căsătorit cu tatăl vostru, iar tu, fata mea, nu te-ai mai fi născut vreodată.

— N-aş mai fi avut-o niciodată alături pe draga mea prietenă, ne-a spus mama surorii mele. Iar tu, fata mea, n-ai mai fi avut nicio soră.

Eu şi soră-mea ne-am plesnit palmele. Fuseserăm atât de aproape să nu ne întâlnim niciodată şi nici nu ştiuserăm asta, până în acea zi. De atunci, legătura dintre noi a devenit şi mai puternică. întotdeauna ne rugaserăm la zeii familiei, dar acum puneam suflet în fiecare vorbă şi lucram la fiecare ofrandă adusă altarului. Mulţumeam tot atât de mult pe cât ceream binecuvântări şi aveam grijă să vărsăm apă rece în locul unde zăceau oasele cămilei. Şi dacă lăsam ulei şi pâine în locul unde erau îngropate osemintele mamei mamei mamei mamei mele, nu eram singurele care o făceau, dar şi asta era o taină.

Până în acea zi, când am stat în grădină alături de Sokath, Ochi Descoperit, învăţând să scuip în aer sâmburi de măsline, asta era tot ce ştiam despre zeităţi

— .Crezi în zeităţi? l-am întrebat pe Sokath, Ochi Descoperit.
— Nu spun că nu există, mi-a răspuns el. Aminteşte-ţi că ăsta este felul de a fi al Scepticilor. Mai degrabă dezbatem decât să spunem că suntem siguri de ceva.
— Ştii de unde-şi iau zeităţile puterea? l-am întrebat atunci.
Trebuia să ajung la el precum uedul, în meandre line.
Nu puteam să-l atac precum un corb de nisip.
— Ştiu, mi-a zis el. Dar când vorbim, noi, Scepticii, lămurim adeseori lucruri pe care le ştim deja. în pilde scoatem la iveală din străfundurile minţii fapte uitate pe jumătate sau inspirăm altele noi. Aşa că, spune-mi cum au luat fiinţă zeităţile.
— Când moare cineva, dacă în timpul vieţii a făcut o faptă uimitoare, fiii şi nepoţii lui îi ridică un altar, i-am spus eu. Se vor ruga cu toţii acolo şi vor lăsa ofrande de ulei şi pâine. Vor duce cu ei, în caravane, amintiri de la cel plecat, iar el îi va ajuta, dacă va putea.
Sokath, Ochi Descoperit a dat din cap.
— Şi cu cât mai multe rugăciuni sunt spuse şi cu cât mai multe ofrande sunt aduse, puterea zeului va creşte, a spus el. Până când copiii copiilor copiilor lui îl vor uita şi din el va rămâne numai un morman de oase în nisipul deşertului. Aşa cred Preoţii, i-am spus.
— Tu ce crezi? m-a întrebat el.
M-am gândit la ce m-a întrebat, mestecând prelung, înainte s-o înghit, o bucată de pâine mai mare decât aveam nevoie.
— Cred că tata şi fraţii mei se vor întoarce mereu acasă, i-am răspuns. Şi că turmele noastre se vor înmulţi şi nimeni nu va flămânzi în corturile tatei, chiar dacă va fi un anotimp în care uedul n-o să curgă în puhoaie.
— Dar asta datorită zeităţii? m-a întrebat el. Sau pentru că tatăl tău este un bun neguţător?
Ar putea fi amândouă? l-am întrebat, la rându-mi. Oare tata este un om credincios şi înţelept, deopotrivă, care se ajută pe sine şi este ajutat şi de zei

— ?Nu avem nicio dovadă pentru asta, mi-a spus el. Şi trebuie să avem dovezi ca să spunem că aşa stau lucrurile.
Am luat seama la vorbele sale. Nu mă gândisem niciodată să dovedesc existenţa zeilor. Doar ştiusem dintotdeauna că ei există.
— Cum dovedeşti că soarele o să răsară mâine? l-am întrebat, iar el mi- a zâmbit de parcă aş fi câştigat un premiu.
— L-am observat în repetate rânduri, mi-a răspuns. Dar numai acest lucru nu este chezăşie că va răsări mâine din nou.
— în acelaşi fel în care şi eu am observat că tata se întoarce acasă cu mătăsuri fine - iar asta nu înseamnă că zeităţile îl ajută, am spus.
— Da. Oricum, a continuat el, prietenul meu, Sokath, Ochi Spre Stele, a descoperit că lumea pe care ne aflăm, în afară de faptul că este rotundă, aşa cum spuneam, se învârte ca un fus, şi de aceea avem zi şi noapte. Tot el are şi un izvod care arată că, atâta timp cât continuăm să ne învârtim, soarele va răsări în fiecare dimineaţă.
— Credeam că ai spus că Scepticii mai degrabă dezbat, decât să spună că sunt siguri de ceva, i-am replicat eu.
Am zâmbit. Era mai bine decât atunci când vorbeam cu tata.
— Cu toţii avem propriile clipe de slăbiciune, mi-a răspuns el.
A râs apoi - a fost un râs adevărat în vocea lui - însă, după aceea, chipul i s-a întunecat.
— Ca să fiu sincer, slăvită stăpână, Scepticii s-au schimbat de când Lo- Melkhiin a venit pe tron. Pentru cei tineri, dezbaterile nu mai sunt îndestulătoare. Vor numai să ştie, nu să gândească.
— Nu-mi dau seama de ce asta ar fi aşa de rău, i-am zis eu. îmi vin în minte multe lucruri pe care aş dori să le ştiu.
— Da, însă o minte care doar ştie este închisă. Măcar asupra acestui lucru sunt de acord şi Scepticii, şi Preoţii.

— Avem ceasul de apă pentru că cineva voia să ştie cât e ora pe timpul nopţii, i-am spus.
— Da, mi-a răspuns, şi pentru că cineva voia să ştie că în cisternele din qasr va fi mereu apă, au ridicat un zăgaz pe ued, care a secat totul în aval, spre oraş. Ca toate celelalte, ştiinţa vine cu un preţ.
— Şi Preoţii sunt de acord cu asta, i-am spus şi apoi m-am gândit la fratele surorii mele.
El a rămas tăcut pentru o vreme, ciugulind măslinele una câte una, dar fără să le mai scuipe sâmburii. N-a băgat în seamă pâinea, care se uscase oricum în soare.
— Cred că nu poţi dovedi dacă zeităţile au puteri pentru că sunt nişte morţi pe care nu-i poţi întreba, pur şi simplu, i-am spus.
—Aşa este, a răspuns. Morţii nu pot vorbi.
— Ce s-ar întâmpla dacă ai construi un altar pentru cineva care mai este încă în viaţă? l-am întrebat. Ce s-ar întâmpla dacă te-ai ruga şi i-ai aduce ofrande?
A frământat între degete sâmburele de măslină.
— Cred că persoana aceea ar avea noroc, a spus. Nu cred că ar observa cineva ceva.
— Dar dacă se roagă un sat întreg? Dacă neguţătorii pleacă la drum şi vorbesc şi altora despre această zeitate în viaţă? Dacă trimit un semn şi ridică altare şi se roagă tot mai multă lume?
Părea încurcat. Mă întrebam dacă, peste toate vorbele lui alese, credea într-adevăr că zeităţile aveau puteri care să ne ajute.
—Această persoană ar fi cu adevărat deosebită.
A rostit atât de încet aceste vorbe, încât abia le-am auzit peste zgomotul făcut de apa din fântână.
— Această persoană trebuie să fi făcut o faptă însemnată, căreia să-i şi supravieţuiască. Nu ştiu ce fel de om ar trebui să fie şi nici dacă ne-ar plăcea prea mult de el.

Se referea la Lo-Melkhiin; i-o puteam citi pe chip. Nu mă gândisem la una ca asta. Se putea ca bărbaţii care se îmbogăţiseră sub ocârmuirea lui Lo-Melkhiin să-i ridice altare, dar văzusem felul în care se arăta puterea lui, altfel decât puterile oricăror zeităţi.

— Bărbaţii se roagă dimineaţa şi seara, i-am spus. în arşiţa zilei, ei îşi vorbesc unul celuilalt. Se tocmesc, vorbesc şi beau apă rece.

El m-a privit şi, cât o bătaie de pleoape, am văzut în ochii lui frica, însă imediat aceasta a fost înlocuită de îngrijorare şi de o nădejde atât de disperată, încât m-a durut sufletul. Lo-Melkhiin nu va avea niciodată altare.

— Femeile se roagă când se trezesc, merg şi lucrează, i-am spus. Se roagă cu fusul în mână şi când schimbă suveica. îşi ţes vorbele în urzeala şi bătătura veşmintelor pe care le fac şi apoi trimit veşmintele astea în lume, astfel încât să fie văzute de toţi şi cu toţii să le laude frumuseţea.

—Asta ar putea trezi şi morţii, a spus Sokath, Ochi Descoperit.

Vocea îi era stinsă şi înfricoşată.

— Nu-mi pot închipui ce i s-ar întâmpla unei fiinţe vii.

— Unei femei vii, i-am spus.

— Unei femei care şi-a salvat sora pe care o iubea, mi-a întors el vorba. Şi care le-a salvat şi pe celelalte fete din satul ei. Şi a venit în qasr. Şi nu a murit în noaptea aceea.

— N-a murit încă, i-am răspuns.

— Când i-am vorbit lui Lo-Melkhiin, gândurile mi-au alergat mai repede decât au facut-o vreodată până acum, a zis el. Vedeam lucrurile cu limpezime, fără niciun efort. Mi-e dor de zilele când trebuia să fac eforturi ca să văd cu aceeaşi limpezime. Cu toate astea, ceilalţi... ei sunt bucuroşi că le e mai uşor.

— Ca atunci când ţeşi cu fire groase, i-am spus. Haina e gata mai repede, dar ţesătura este rărită pe alocuri şi se pot ivi găuri, iar ornamentele nu sunt la fel de fine.

— Da. Aşa este.
— Lo-Melkhiin nu-mi vorbeşte, i-am spus. Sau, de fapt, o face, însă îşi bate joc de satul meu, deşi el îmi cere să-i povestesc despre acesta.
— Nu înţelege cu ce s-a ales.
— Ba cred că înţelege, am răspuns.
Mă gândeam la privirea de berbec a soţului meu.
— în fiecare noapte îmi ia mâinile şi o lumină ca de foc rece trece din pielea mea într-a lui. Am văzut aceleaşi scântei şi în seara ploii de stele căzătoare, când a trecut printre bărbaţii de acolo, doar că scânteile au sărit de la el spre ei.
— I s-a întâmplat şi lui Firh Atingepiatră acelaşi lucru?
Pentru prima dată, în vocea lui era o anumită îngrijorare. Apoi s-a aplecat spre mine.
— Da, i-am spus. Li s-a întâmplat tuturor. Şi ţie.
Atunci mi-am dat seama că era în faţa unui impas la care cugetase de multe luni, dar pe care nu-l împărtăşise nimănui. Se desfaşurase numai în mintea lui, dându-i mereu târcoale, ca oile adunate de câini, până când a
prins de la mine o urmă de dovadă, o cale ce avea un rost şi pe care o putea urma.

— Se mai întâmplă şi altceva când Lo-Melkhiin vine la tine? m-a întrebat el.

Era o întrebare neobrăzată, dacă aş fi ales s-o cred astfel, dar n-am facut-o. Ştiam întocmai ce încearcă să afle şi am hotărât să-i spun adevărul.

— Da, i-am spus. De fiecare dată, Lo-Melkhiin îmi ia mâinile şi focul cel rece înfloreşte de la mine spre el. Câteodată, în el sunt închipuiri: satul meu, sora mea, lucruri pe care vrea să le ia şi să le ardă. Apoi, când termină, fire subţiri de aramă se întind de la vârfurile degetelor lui spre ale mele şi simt cum îmi creşte inima în piept. Nu ştiu dacă vede şi el, ca şi mine, focul cel rece, dar ştiu că nu-l vede

deloc pe cel arămiu - este de parcă am face schimb de focuri, chiar dacă el nu vrea asta.

Din nou, tăcerea l-a cuprins pe Sokath, Ochi Descoperit. Măslinele se terminaseră, iar pâinea era prea tare chiar şi pentru mine, nici măcar dinţii mei căliţi în praful deşertului n-o puteau mesteca. Am stat şi am aşteptat, deşi lucrul ăsta mă dispera. într-adevăr, era încă dimineaţă, dar ziua avea să se termine şi s-ar putea să mor, iar eu stau aici alături de un bătrân care nici măcar nu crede în zeităţi şi pierde vremea cu tot felul de gânduri, în loc să facă ceva.

— Regina mea, mi-a spus el în cele din urmă.

Vocea îi suna rece şi am deplâns uşurătatea de adineauri din sfatul nostru. Acum nu-mi mai vorbea de parcă aş fi fost unul dintre învăţăceii săi.

— îmi pare rău că n-am pentru tine răspunsuri mai bune, care să-ţi îndrume gândurile. îmi dau seama că nu ştii cât timp ţi-a mai rămas, dar nu pot lua doar asta în seamă.

— Cinstite Sceptic, i-am răspuns cu aceeaşi cuviinţă rece, deşi nu prea îmi plăcea.

M-am ridicat, gata să părăsesc grădina.

— Ţi-am auzit vorbele. Dacă vei avea mai târziu şi altele, le voi auzi şi pe acelea.

Slăvită stăpână.Era un simplu bătrân scuipând iar sâmburi de măsline şi, în ciuda rangului pe care mi-l dăduse, îmi vorbea ca unei simple fete, nu ca unei regine.

— Nu am pentru tine răspunsuri, nici întrebări, dar am nişte sfaturi.

— Le ascult bucuroasă, i-am răspuns, lăsând din nou căldura să-mi inunde cuvintele.

în acelaşi timp, m-am oprit din vorbă. Pe neaşteptate, m-am scuturat din amorţeala mea. Ştiam că e în van. Eram prizonieră între aceste ziduri şi, chiar dacă atelierul de tors îmi era deschis, nu mă mulţumea să-mi petrec zilele torcând. Mi-era dor să cos şi să ţes. Mi-era dor să macin grâul şi să frământ aluatul. Mi-era dor să fiu de folos şi să fac parte din familie. Mi-era dor de sora mea, de ochii şi de mintea ei, de degetele noastre atingându-se în timp ce lucram. Simţeam cum furia îmi arde pieptul, deşi mă luptam s-o stăpânesc şi să nu las să se vadă cum mă mistuie. Sokath, Ochi Descoperit nu făcuse decât să fie cuviincios şi să-mi arate respect. Nu era vina lui că eu mă aflam prinsă în coşmarul ăsta făurit de Lo-Melkhiin.

Cred, mi-a spus el, că o să ai nevoie de un glob. Şi de o lampă.Când bărbaţii îţi dau frica lor, e mai uŞor să-i mâni pe cărarea pe care ai vrea s-o apuce. Când bărbaţii îţi arată cât valorează, este mai uŞor să înţelegi ce poţi să iei nestingherit. Când bărbaţii le fac pe amândouă, este mai uŞor să te joci cu sufletele lor la fel de îndemânatic precum un muzicant care cântă la nai.

O fecioară ucisă nu înseamnă nimic. Două, înseamnă ceva. Zece este un număr de luat în seamă în cele din urmă, dar până în momentul în care n- am folosit chiar mâinile lui Lo-Melkhiin ca să ucid cincisprezece dintre ele, taţii Şi fraţii lor n-au început să bage de seamă. Au înstăpânit legea lor naivă: o fecioară din fiecare sat Şi din fiecare mahala a cetăţii. Le-a luat o creştere de lună ca să facă asta, iar până atunci numărătoarea mea a ajuns la douăzeci Şi cinci.

iv.

Era a doua sau a treia fiică sau fete în casă care trecuseră drept neamuri până atunci. Nimeni nu l-a refuzat pe Lo-Melkhiin, desigur, nici măcar atunci când Şi-a luat mireasă înainte ca familia s-o înmormânteze pe sora ei. Bărbaţii se agăţau de ideea că familiile lor vor fi înrudite cu a stăpânului. Femeile Ştiau însă mai bine.

Spaima lor era un lucru minunat, atât de primară Şi puternică, încât nu puteam s-o ţin în frâu. Nu puteam decât s-o devorez. înfricoşarea lor mi-a dat putere înainte de a fi destul de puternic încât să-i supun voinţei mele pe bărbaţii de la curte. La vremea când a fost consfinţită legea, fecioarele nu-mi mai erau atât de folositoare: pusesem deoparte destulă putere pentru multă vreme de aici înainte. Totuşi, nu am încetat. N-aveam motive s-o fac, atâta timp cât mi le trimiteau de bunăvoie pe fiicele lor, atunci când le-o ceream.

Bineînţeles că Lo-Melkhiin ura lucrul ăsta. Ura faptul că îi foloseam mâinile pentru a săvârşi aceste nelegiuiri, atât de uşuratice. Ura când îi foloseam vocea ca să dau porunci. Ura că îi foloseam trupul ca să mă aŞez pe tron Şi să statornicesc legi de capul meu. Nu-i păsa că eram un legiuitor înţelept Şi că aveam grijă de aceia dintre oamenii lui pe care nu- i ucisesem. Tot urla în mintea lui la nesfârşit, Şi câteodată eram ispitit să-
I ard de tot, după rânduiala mea, dar îmi plăcea suferinţa lui, aŞa că n-am făcut-o.

Am renăscut din greşelile domniei tatălui lui Şi, de aceea, bărbaţii de la curte ne-au lăsat să facem orice, fără să ia în seamă preţul plătit. Scepticii noştri au văzut răspunsuri acolo unde, înainte vreme, se mulţumeau cu întrebări Şi au făurit unelte fabuloase Şi minunate. Preoţii noştri aveau bani pentru temple Şi altare Şi cea mai bună pâine Şi cele mai bune uleiuri pe care să le lase drept ofrande morţilor pe

care îi numeau zeităţi. Poporul nostru nu mai suferea de foame. Oştirea noastră Şi zidurile noastre erau puternice.

Astea erau lucrurile de care aveau trebuinţă bărbaţii. Eu ceream altceva.

Am găsit un cioplitor care îşi petrecea ziua întreagă crestând capete de săgeţi Şi l-am preschimbat într-unui dintre cei mai mari artişti ai timpurilor sale. Am găsit un Sceptic care inventase din nisip Şi sticlă o cale de a măsura timpul Şi i-am dat apă Şi câteva rotiţe, astfel încât el sau oricine i-ar privi ceasul să Ştie mereu ce oră este. Bucătarul meu a fost, cândva, un simplu morar, care îşi folosea mâinile ca să macine boabe pentru alţii. Când l-am adus în bucătăriile mele, a învăţat arta gătitului Şi n-a trecut mult timp până când strădaniile lui ne-au adus o lipie ce rămâne proaspătă mai multe zile la rând.

Un fierar, un matematician, un arhitect, un îngrijitor de cai. Şi lista continuă.

Au fost mistuiţi Şi nici măcar n-au Ştiut că sunt în flăcări. Atunci, în deşert, când l-am luat pe Lo-Melkhiin pentru mine, mi-am ales bine regatul. Mai există regi Şi ţări în lume, dar al lui avea un popor aflat la marginea măreţiei. Două generaţii, poate trei, stăteau între ei Şi măiestria în meşteşuguri, Ştiinţă Şi matematică. Eu le-am pus-o la îndemână, acum, luând-o pe scurtătură Şi grăbindu-i ori de câte ori am putut. Puteam să cuceresc orice tărâm voiam, dar eram mulţumit cu ce aveam

.Niciunul dintre ei nu s-a întrebat cum de s-a întâmplat totul atât de repede. Au fost prea încântaţi de rezultate Şi au alergat înaintea mea cu bucuria unui mânz jucăuş. Făureau, lucrau Şi socoteau de parcă nimic nu i-ar fi putut opri. Nu-mi păsa dacă lăsau vreo vătămare într-un pod clădit prea repede sau dacă secau pe vecie vreun izvor. Când aveam să capăt destulă putere ca să dureze, urma să-i părăsesc. Nu-mi păsa dacă ar fi ars de tot.

iv.

Niciunul dintre ei nu se întrebase cum muriseră soaţele mele, păstrate în cele mai negre vise Şi în cele mai ascunse gânduri. A Şa cum făcuseră Şi cu meşteşugul lor, pur Şi simplu încuviinţaseră morţile acelea. Bărbaţii se opriseră din numărat, ca Şi mine. Nimeni nu dădea importanţă Şirului de fete cu părul negru Şi cu pielea întunecată, care veniseră în qasr ca să îşi găsească sfârşitul. Sub vălurile lor n-aveau nici chip, nici nume. Câteodată le priveam; câteodată le atingeam. Câteodată le ardeam, pur Şi simplu, apoi porneam la drum, călare, în căutarea celei ce venea la rând.

Până când am luat una care n-a mai murit. În prima noapte în care a fost a mea, n-am adus asupră-i toată puterea pe care o aveam. Eram curios. Aceasta, de acum, avea însufleţire. îmi atrăsese înadins privirea asupră-i Şi n-am Ştiut de ce până când n-am urcat-o pe cal Şi am plecat, îmi ieşise dinainte ca s-o cruţe pe soră-sa, iar una ca asta nu se mai întâmplase până acum.

Nici în a doua noapte n-a murit, iar eu mi-am râs de ea Şi am făcut-o să-mi vorbească. În a treia noapte am pogorât asupră-i tot focul din mine, dar a supravie ţuit.

Nu era de soiul meu, Şi totuşi avea în ea o putere cumva neomenească. Nu a murit Şi m-am întrebat dacă, în sfârşit, găsisem regina pentru care aŞfi străbătut tot deşertul prin foc Şi pară

.în cea de-a treizecea noapte de când mă măritasem cu Lo-Melkhiin, el a venit în iatacul meu şi n-a mai plecat după ce mi-a lăsat mâinile dintr-ale sale.

în schimb, s-a trântit pe spate în pernele moi de mătase de la capătul patului meu. încă stăteam la picioarele divanului, îmbrăcată pentru noapte. Slujnicele stinseseră toate lămpile, în afară de cea care ardea chiar lângă noi şi de lumânarea de o oră aşezată într-un colţ. Aerul era greu de parfum, o aromă care nu-mi plăcea şi care îmi îngreuna bojocii. Nu purtam vălul, nu-mi puteam acoperi chipul de

vederea lui, aşa că m-am gândit la o piatră care nu se mişcă şi am rămas liniştită. El a zâmbit cu rânjetul acela de vânător.

— Ai trăit alături de mine mai mult decât toate celelalte, soaţa mea, mi- a spus. De ce crezi că s-a petrecut una ca asta?

Nu-mi dădeam seama dacă el ştia motivul sau se aştepta să-l ştiu eu. Nu mai râdea de mine atunci când îmi vorbea. Mai degrabă era dur şi crud, precum furtuna din deşert: o vezi cu ore înainte de a te lovi, dar nu poţi decât s-o înduri, nu poţi să fugi de ea. Aş fi preferat să mă ia peste picior. Atunci, cel puţin, nu prea mă băga în seamă.

— Nu ştiu, stăpâne, i-am răspuns. Poate că zeităţile familiei mele îmi zâmbesc, iar puterea lor este mai mare decât a ta.

Acum zâmbea ca o viperă, de parcă l-aş fi înţepat cu o nuia.

— Şi celelalte aveau zeităţi, mi-a zis. Asta nu le-a salvat.

Rostea cuvintele aşa cum ar fi facut-o Sokath, Ochi Descoperit, dar din gura lui sunau cu asprime. Când vorbea Scepticul, prindeai curaj să-ţi duci gândurile mai departe. Când vorbea Lo-Melkhiin, amuţeai de teamă.

— Tatăl tatălui tatălui nostru a fost un om bun în timpul vieţii sale, i-am spus. Ne-am rugat la el timp de mulţi ani şi i-am adus multe ofrande.

— Mă întreb ce ai spune dacă aş porunci ca toate dealurile voastre cu morţi să fie incendiate?

Spusese blasfemia asta ca şi când era un lucru de nimic. Şi pentru el, chiar aşa era

— .Ai văzut oase arzând, soaţa mea? Arată la început ca o capră pusă la proţap, dar apoi carnea se desprinde ca să hrănească flacăra, până când osul rămâne gol şi singuratic. Se răsuceşte şi se sfărâmă, iar măduva se scurge în foc, până când rămâne numai cenuşă.
— Asta se întâmplă oricărui lucru, stăpâne, i-am spus eu. Numai să fie focul destul de înteţit.
— Vrei să vezi? m-a întrebat.
— Nu, i-am răspuns. Am mai văzut şi înainte, când adunam măduva pentru noi. Nu vreau să văd aşa o risipă.
— Nu eşti curioasă? a întrebat el. Nu vrei să înţelegi cum merg lucrurile în lume?
— Sunt curioasă şi vreau să înţeleg, am zis. Dar mai degrabă îmi păstrez răbdarea şi învăţ lucrurile la timpul lor, decât să silesc învăţăturile care pricinuiesc atâta distrugere.
— Oile te-au învăţat bunul-simţ?
— Nu, stăpâne.
Pentru prima dată de când dăduse drumul mâinilor mele, l-am privit în faţă.
— De la capre l-am învăţat.
A râs atât de sincer, dându-şi capul pe spate şi deschizând larg gura, încât n-am putut să-mi ascund mirarea. Cruzimea dispăruse - un monstru, oricare ar fi fost el, n-ar fi putut scoate un aşa sunet - şi m-am gândit la ce-mi spusese mama lui Lo-Melkhiin în noaptea ploii de stele. Dacă era un om bun undeva, în adâncurile lui Lo-Melkhiin, atunci tocmai zărisem prima licărire adevărată a acestui suflet.
Nu, a doua. îşi adăpase calul din propriile mâini atunci când străbătuserăm deşertul şi nu silise animalele dincolo de graniţa putinţei lor.
— De ce ai vindecat-o pe mama ta? l-am întrebat.
S-a ridicat, surprins de întrebare, şi orice zâmbet i-a pierit din privire.
—Astfel ar face orice fiu bun pentru mama lui, mi-a răspuns. Nu-i aşa?

—Aşa-i. Dar tu nu eşti fiul ei bun.
M-a privit tăios. Mă încercase înainte, aşa cum caprele încearcă un nou păstor, iar acum îl încercam eu pe el. Nici măcar nu eram sigură ce înseamnă întrebarea mea, doar că vorbele îmi erau la îndemână atunci când aveam nevoie de ele - fire nevăzute dinspre Sokath, Ochi Descoperit, şi totodată dinspre mama lui Lo-Melkhiin. Era limpede pentru mine că vorbele însemnau totuşi ceva pentru *el,* iar acum aveam o altă nelămurire, oricare ar fi fost răspunsul lui.

— Am vindecat-o pe mama pentru că am putut s-o fac, pentru că era bolnavă şi pentru că aşa mi-a fost pe plac, mi-a spus el. Ţie îţi este pe plac răspunsul meu?

— Da, stăpâne, i-am replicat cu toată supuşenia de care eram în stare, în felul în care mama îi vorbea tatei atunci când ştia că ea a câştigat, dar îl lăsa să-şi păstreze demnitatea.

Lo-Melkhiin mi-a zâmbit, de data asta nu ca un vânător sau o viperă, dar nici ca un bărbat - sau, cel puţin, nu ca acel bărbat pe care l-aş fi dorit în aşternutul meu.

— Cred că o să ne fie foarte bine împreună, soaţa mea, mi-a spus el.

— Dacă nu mor, am răspuns.

— Dacă nu mori, mi-a replicat.

S-a întins si a înfipt o mână în cămaşa mea de noapte, trăgându-mă spre
el.

—Acum, vino sus şi culcă-te pe pernele tale. Dacă slujnicele te vor găsi dimineaţă pe jos, vor crede că m-ai înfuriat. Iar mie mi-ai părut mai degrabă o desfatare.

Nu era chip să urc fără să mă târăsc, ceea ce m-a necăjit. Dacă mi-ar fi dat drumul, m-aş fi ridicat şi aş fi mers, dar nu a facut-o, aşa că am fost nevoită să mă târăsc de-a buşilea, ca un copil mic. Am pus capul pe pernă, cât mai departe de al lui, iar el mi-a acoperit uşor umerii cu cămaşa, înainte de a se întinde lângă mine. Deşi era la o lungime de braţ, nu m-a atins. în schimb, s-a aplecat să stingă lampa. Chiar înainte

ca întunericul să ne înghită pe amândoi, am văzut flacăra de aramă arcuindu-se de la el spre mine, deşi nu ne atingeam.

N-am putut să nu mă întreb dacă asta avea să fie ultima noapte. Erau atât de multe feluri de a ucide pe cineva în somn. Nu avea asupră-i cuţit, eram sigură de asta, dar mantia lui se afla în apropierea patului şi, dacă avea acolo un pumnal, ar fi putut să mă înjunghie în somn. Şi-ar fi putut înfăşură degetele lungi în jurul grumazului meu sau ar fi putut folosi şireturile de la baldachin ca să-mi lipsească bojocii de aer. Ar fi putut să- mi astupe nasul şi gura cu una dintre perne.

N-a făcut niciunul dintre aceste lucruri. S-a întors pe cealaltă parte, cu spatele la mine, şi i-am numărat respiraţiile până au devenit egale. Oricât de hotărâtă aş fi fost să rămân trează, moliciunea răsuflării lui m-a adormit şi am aţipit între două bătăi de pleoape. Cu ochii deschişi, am văzut linia umerilor săi vag desenată în lucirea stinsă a lumânării de un ceas, iar cu ochii închişi am văzut mâinile puternice ale surorii mele pe piatra de măcinat. îmi voiam sora, spiritul ei viu şi limba ei ascuţită, liniştea pe care mi-o dădea prezenţa ei. Bătăile de pleoape s-au făcut tot mai lungi, până când nu l-am mai zărit deloc pe Lo-Melkhiin.

Ştiu că era un vis, pentru că soră-mea era acolo, eram cu ea şi fără ea în acelaşi timp. Măcina cojile de ouă într-o pulbere albă, fină, cu piatra grea de bazalt în mâini, zdrobindu-le într-o covată de piatră. Gura i se mişca, dar nu auzeam ce spune. Cânta, cred. Sau se ruga. Eu n-am făcut niciodată munca asta, dar am văzut-o pe ea făcând-o. Era la fel ca măcinatul grânelor, doar că piatra de măcinat era mai lungă, turtită la capăt şi arcuită sub palmele ei; pisălogul era prea greu ca să-l cumpănească pe umeri, ca acela pe care-l foloseam pentru mirodenii. Aceasta era muncă preoţească.

Mamele noastre stăteau lângă ea, ţesând pânza şi trecând suveica înainte şi înapoi, de la una la alta. Ţesătura

nu era fină, dar era bună, de soiul celor pe care, când eram copil, speram să le fac şi eu. în timp ce priveam, mama surorii mele s-a uitat spre coji şi a clătinat din cap. încă nu erau destul de fin măcinate, ştiam, deşi nu am auzit-o spunând aşa ceva. Trebuie să fi măcinat atât de îndârjit, încât au uitat de animalele pe care le aveau în grijă, de locul unde trăiau. Pesemne că nu le rămăsese nimic din vechea lor fainã. Abia apoi puteau s-o folosească în treburi preoţeşti.

Soră-mea s-a pus iarăşi să macine cojile. Mi-am pus mâinile fantomatice pe umerii ei şi am simţit durerea oboselii. Măcinatul era o muncă aspră, chiar şi pentru cantităţi mici. Mama şi mama surorii mele erau mereu atente să se încredinţeze că măcinatul boabelor era împărţit între mai mulţi oameni, pentru că dacă un singur om o făcea de prea multe ori, măcinatul i-ar fi încovoiat întregul trup. Spre norocul nostru, eram sănătoşi şi aveam destui bărbaţi şi destule femei care să facă munca asta. Fraţii mei ne spuseseră că alţii, nu la fel de norocoşi ca noi, erau siliţi să petreacă atât de mult timp cu măcinatul, încât nu se mai puteau lungi pe spate, nu-şi mai puteau întinde degetele şi nici măcar nu mai puteau merge cum trebuie.

Nu ştiam cine macină în qasr. încă nu mă aventurasem în bucătăriile palatului. Nu ştiam dacă Lo-Melkhiin cumpăra fainã. Cu siguranţă i-ar fi fost uşor. De când părăsisem corturile tatei, nu pusesem mâna pe piatra de măcinat şi nu făcusem nici altă muncă mai grea decât torsul. Devenisem o răsfaţată de oraş. Poate că soarele deşertului m-ar doborî dacă aş ieşi iar dintre zidurile palatului. Visul a început să pălească şi ochii mi s-au înnourat, căci mă îndoisem de mine însămi. Nu voiam să pierd vedenia surorii mele, dar nici nu ştiam cum s-o păstrez.

Sokath, Ochi Descoperit, îmi spusese că sunt puternică, căci nu murisem, şi poate că avea dreptate. Mi-am strâns degetele pe umerii soră- mii, în felul în care îl atinsesem pe

Firh Atingepiatră în noaptea petrecerii pentru ploaia de stele, iar visul s-a limpezit din nou. Acum îi puteam simţi muşchii şi căldura pielii de sub cămaşă, în cort se aflau numai ele, aSa câ îşi scoseseră vălurile şi tunicile. în felul ăsta se mai răcoreau puţin şi le era mai uşor să muncească în arşiţa deşertului.

Am frământat umerii surorii mele aşa cum mama frământa aluatul de pâine şi am simţit cum durerea se domoleşte. Răsuflarea i-a revenit şi a început să lovească pietrele mai puternic decât până acum. Munceam împreună, aşa cum lucraserăm şi la dishdashah, numai că acum nu ne mai şopteam taine una alteia. Nu credeam că m-ar putea auzi, chiar dacă aş fi încercat; în clipa în care m-am gândit la asta, mama surorii mele i-a luat piatra din mâini, a dat din cap şi a zâmbit ca pentru o treabă bine făcută. Trebuia să-mi amintesc, data viitoare când o visam, să văd dacă i-aş putea vorbi la fel cum o puteam atinge.

Soră-mea şi-a dus mâna la umăr, ca pentru a-şi dezmorţi muşchiul dureros. Degetele i-au trecut printr-ale mele, dar eu le-am simţit limpede. Numai pentru o clipită, m-am gândit că poate şi ea le-a simţit pe ale mele, dar ea s-a scuturat şi asta m-a zguduit şi pe mine şi m-a trimis înapoi în patul meu, în palatul lui Lo-Melkhiin, departe. Când m-am trezit, afară era lumină, dar tânjeam încă după atingerea surorii mele. Lo-Melkhiin plecase. Pe măsuţă ardea o nouă lumânare de un ceas şi, lângă ea, aburea ceaiul meu. Lampa nu fusese aprinsă - nici nu era nevoie, căci soarele urcase pe cer - dar strălucea, proaspăt lustruită. Lângă ea, vopsit în aur, se afla un glob de lemn.M-am întors în atelierul de tors şi am fost bine primită. Durerea şi îndurarea sunt emoţii bizare, începeam să înţeleg. înainte, femeile nu voiau să mă îndrăgească, căci se aşteptau să nu supravieţuiesc. Acum, că nu murisem, lăsaseră garda jos. Mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi murit şi cât timp ar fi trecut până ce

inimile lor să se înmoaie din nou, în cele din urmă. Dacă aş fi fost de viţă mai nobilă, poate că le-aş fi dispreţuit prietenia, ca să le scutesc de suferinţa ce avea să urmeze, dar eu eram singură şi tot atât de obişnuită precum caprele tatei.

înainte, femeile vorbeau în jurul meu şi am aflat de la ele unele lucruri. Acum, au încercat cât au putut să mă primească în vorba lor, deşi erau, bineînţeles, şi unele lucruri despre care nu discutam. Toate se născuseră la oraş, aşa că tânjeau după istorioarele mele despre traiul în deşert.

— Ţi se face dor de casă, dacă ne povesteşti? m-a întrebat una dintre ele.

— Nu, nu cred, i-am răspuns. Mă bucur să-mi aduc aminte.

Nu le-am istorisit niciuna dintre poveştile noastre speciale, cele pe care mama şi mama surorii mele ni le şopteau lângă foc, mie şi soră-mii, când tata şi fraţii mei erau plecaţi în caravană. Nu le-am spus nici poveştile pe care i le torceam lui Lo-Melkhiin. Le-am spus, în schimb, despre uriaşele păsări argintii care încercau să ne ia caprele şi chiar oile din turmele pe care soră-mea şi cu mine le păzeam în copilărie.

— Soră-mea ţintea mai bine ca mine, le-am mărturisit. Dar eu aruncam piatra mai departe ca ea. Când veneau păsările astea uriaşe, strigam şi ne fluturam braţele, aruncam cu pietre. Chiar dacă le nimeream, păsările erau atât de mari, încât nu le răneam prea tare. Dar le alungam şi ne lăsau turmele în pace.

— Slăvită stăpână, pare înfricoşător! a spus o torcătoare. Erau destul de mari ca să vă ia pe sus, iar voi nu aveaţi alte arme decât nişte pietre!

Nu le plăceau la gust copiii, i-am zis. în deşert, singurii cărora le plac sunt leii şi şerpii, dar aceste făpturi vânează orice. Păsările vin numai pentru turme, iar noi le alungăm

— .Unde trăiesc? a întrebat femeia care broda cu pricepere, pe poalele rochiilor purtate de orăşence, flori din deşert.
N-aveam habar de unde vin păsările, dar acum intrasem în hora istorisirii şi simţeam cum firele poveştilor se înnoadă ca să dea un răspuns.
— Departe de tot, spre miazănoapte, dincolo de nisipurile deşertului şi de jnepenii deşertului, se află un rând de munţi, mai înalţi decât îţi poţi imagina.
Un Sceptic povestise despre munţi acum câteva seri, la cină, şi ni-i arătase în imagini scrijelite pe tăbliţe de lut ars. Dar munţii aceia erau spre deşertul albastru, de unde venea mama lui Lo-Melkhiin.
— Şi fac tot drumul ăsta ca să găsească hrană? a mai întrebat cea care broda.
— Câteodată, în munţi sunt prea multe păsări, i-am răspuns. Aşa că le aleg pe cele mai tinere şi puternice dintre ele şi le trimit peste deşert, să caute de mâncare.
— Sărmanele, vin de atât de departe pentru nimic, le-a căinat torcătoarea.
I-am zâmbit.
— Tata le dădea oaia cea mai bătrână, care era prea aţoasă pentru noi şi a cărei lână nu mai era bună de nimic, i-am spus. El ştia cum este să pleci în caravană şi să aduci de-ale gurii celor de acasă.
— De ce erau atât de mari? a întrebat o ţesătoare. Avem şi noi aici corbi de nisip foarte mari, dar nu într-atât.
Nici acum nu ştiam răspunsul, dar, şi de data asta, am simţit cum firele poveştii se leagă firesc atunci când am nevoie de ele.
— în munţii aceia este un metal pe care noi nu-l avem în deşert, i-am răspuns. Se află în stâncile de acolo, iar când apa din ueduri şiroieşte peste el, o parte din metal curge cu apa. Păsările îl beau şi devin puternice.

— Sună ca vorbele Scepticilor, a rostit una dintre ţesătoarele vârstnice. Slăvită stăpână, tu nu eşti un Sceptic.

— Nu sunt, i-am spus. Dar în satul meu se spun poveşti, iar tata a călătorit departe în lume şi ne-a adus şi mai multe. Poate că nu toate sunt adevărate, dar asta e ceea ce ştiu.

— Eşti înţeleaptă, slăvită stăpână, a spus bătrâna ţesătoare. Şi ai în tine puterea deşertului.

— Poate că de aia ea nu...

Torcătoarea care începuse vorba a tăiat-o brusc. Fusul a bufnit de pământ, ca şi când cineva îi dăduse un ghiont, făcând-o să-l scape din mâini. Toate firele i s-au încurcat. Trebuia să le depene iar.

Eu fusesem ocupată cu brodatul; mâinile îmi deveniseră, în fine, destul de moi încât să umblu cu firul de mătase fără să-l agăţ la fiecare pas. Când am început să vorbesc, n-am mai dat atenţie lucrului, dar nici nu m-am oprit din treabă.

Lucrul de mână, fie că e dărăcit, tors, ţesut sau brodat, este un meşteşug al ochiului. Vorba vine cu uşurinţă când lucrezi, pentru că poţi vorbi fără să-ţi iei ochii de la ce faci. Până la bubuitul fusului lovit de podea, toţi ochii fuseseră aţintiţi la mâini sau în poală, unde ne ţineam ghergheful, ghemele abia toarse sau câte o argea micuţă. Chiar şi femeile care lucrau la războaiele mari de ţesut, aşezate în colţ, puteau vorbi cu noi fără să-şi ridice ochii de la ceea ce făceau. Acum toate se uitau ţintă la mine, iar frica li se citea în priviri. Fără îndoială, nu se gândeau că aş fi atât de crudă încât să pedepsesc o fată pentru că spusese cu voce tare ceea ce ştia deja toată lumea.

Apoi am văzut că nu îmi priveau chipul, ci mâinile.

Am privit spre lucrul din poală. Avusesem de gând să închipuiesc o caravană: cămile şi oameni, toate viu colorate, pe nisipul deşertului, sub nesfârşitul cer azuriu. Făcusem destul de bine cerul şi nisipul, pentru că le brodasem înainte de a începe să-mi spun povestea. Dar cămilele se prefacuseră în oi, împrăştiate peste tot, fugind. Ciobanul -

nu, vânătorul care era cu ele - îşi întinsese arcul spre cer, dar ştiam că nu va reuşi să slobozească la timp săgeata.

Din înalturi se năpustea o pasăre uriaşă, cu întinderea aripilor mai mare decât un stat de om şi cu ghearele înfricoşătoare răşchirate, ca să-şi apuce prada. Nu puteam fi sigură, căci broderia nu îngăduia să înfăţişezi toate trăsăturile chipului omenesc, dar ştiam, în sufletul meu, că vânătorul era Lo-Melkhiin.

— Slăvită stăpână, a început torcătoarea.

— Ia vezi-ţi de treabă, femeie, a uşuit-o ţesătoarea cea bătrână.

M-a privit cu teama întipărită pe chip.

— Slăvită stăpână, ai lucrat foarte bine, dar poate că mai ai şi alte treburi de făcut astăzi?

Era înfricoşată. Dincolo de felul cuviincios în care îmi vorbise, îi puteam simţi frica, iar celelalte femei din odaie tremurau din toate încheieturile. Semănau cu oile noastre înaintea furtunii care umflase uedul şi îl luase pe fratele surorii mele. Ceva li se părea straniu şi, cumva, simţeau că vine furtuna.

— Poate că ai dreptate, i-am spus. Nu sunt obişnuită să fac atâta timp un singur lucru. în corturile tatei, aveam prea multe de făcut ca să adăstăm îndelung asupra unuia singur.

Nu mă pricepeam prea bine să mă dezvinovăţesc, dar era îndeajuns ca să pot părăsi încăperea. Ţineam ghergheful şi broderia strânse la piept, ferindu-le de privirile celor cu care m-aş fi putut întâlni. Când am ieşit şi am ajuns la covata cea mare, unde vopsitorii fierbeau culorile întrebuinţate la vopsitul firelor şi al ţesăturilor, am aruncat lucrul, ghergheful cu totul, drept în foc şi acestea au ars ca orice altă cârpă.

M-am întors în iatacul meu, cu teama de a nu da peste cineva în grădini, în cazul în care s-ar fi auzit în palat despre ce făcusem. în corturile tatei, bârfele se răspândeau mai repede decât focul şi ştiam că nici aici lucrurile nu stăteau

altfel. Femeile, cel puţin, vor afla toate până la vremea asfinţitului; iar dacă bărbaţii nu vor afla, va fi pentru că nu le pasă sau pentru că nu cred ce pălăvrăgesc femeile. Nu ştiu dacă Lo-Melkhiin va auzi sau va crede. Şi nu ştiu nici cum va reacţiona.

Priveam fără ţintă spre lumânarea din camera mea şi mă rugam la zei. I-am cerut tatălui tatălui tatălui nostru putere şi noroc. La mama mamei mamei mamei mele m-am rugat pentru supravieţuire. Şi ea supravieţuise când nimeni nu se aştepta s-o facă, mulţumită unei cămile vorbitoare. Nu credeam că sunt demnă de un asemenea miracol, totuşi m-am rugat. Până la urmă, niciunul dintre zei nu se izbăvise pe sine. Amândoi fuseseră izbăviţi de alţii. Poate că trebuia să faci lucrurile cum ştii mai bine şi să ceri ajutor la nevoie.

Deodată, s-au auzit nişte voci zgomotoase în grădina de lângă odăile mele. De cealaltă parte a grădinii se afla hammamul folosit de mine.
Acesta nu era singurul din qasr, dar era cel mai ferit. Nu văzusem pe nimeni altcineva venind aici şi ştiam că o singură persoană ar putea să-l folosească acum.

Mi-am tras pe faţă vălul cel mai des. în mod sigur mă puteau vedea stând în lumina soarelui, dar nu voiam să-mi zărească şi chipul. Stăteam în uşă şi priveam cum cele patru gărzi, printre care se afla şi Firh Atingepiatră, cărau o lectică spre hammam. înăuntru, cu pielea lui palidă şi întunecată şi cu hainele lui scumpe acoperite de sânge, era Lo- Melkhiin. Pe când ei dispăreau în hammam, m-am retras şi eu şi n-am mai văzut niciun suflet până când servitoarea a venit să-mi aducă cina.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o. Ce este?

Şi era foarte palidă, deşi părul încă îi stătea strâns cu grijă şi rochia îi era perfect întinsă pe trup. Când a pus tava jos, ceaşca s-a lovit cu un clinchet de castronul pentru spălat

degetele şi mi-am dat seama că îi tremură mâinile, deşi acum şi le ascunsese între faldurile veşmântului.

— Slăvită stăpână, a început ea. Am auzit că Lo-Melkhiin a fost atacat de un monstru, în timp ce vâna în deşert.

— Cum se poate una ca asta? am dorit să ştiu, deşi cred că ştiam deja.

Poate auzise povestea broderiei mele, dar nu lăsa să se vadă.

— Un demon uriaş, în formă de pasăre, a spus ea. Slăvită stăpână, ziceau că s-a pogorât din cer atât de repede, încât nici măcar Talpăiute n-a putut să ţină pasul cu ea. Lo-Melkhiin avea un arc, dar n-a putut trage destul de repede, iar monstrul l-a însângerat pe dinăuntru.

— Negreşit a mai fost rănit până acum la vânătoare, am spus eu.

— Nu, slăvită stăpână. Câteodată, câte o zgârietură, poate, dar au fost zile de vânătoare în care leii au ucis câte patru gărzi, dar Lo-Melkhiin s-a întors nevătămat.

— Poţi pleca, i-am spus, ridicându-mă din locul în care stăteam. Dacă soţul meu trimite după mine, voi merge, desigur, dar altminteri nu vreau să fiu deranjată în noaptea asta, ai înţeles?

A murmurat ceva în semn de supunere şi a fugit înapoi, la bucătărie, unde se simţea în siguranţă.

Mi-am mâncat încet cina, învelind în lipie bucăţile condimentate de carne de capră şi întingând cu ele în ulei înainte de a lua o înghiţitură, apoi le-am mestecat cu mai multă atenţie decât era nevoie.

Mi-am dat seama că totul se întâmplase ca şi cu rochia; doar că acum ţesusem bărbaţi şi păsări, nu fire de aur Nu doar le văzusem, ci le şi provocasem. Am privit spre globul aurit care mă aştepta când m-am trezit din somn, azi-dimineaţă. Tot eu îl făcusem. Mi s-a tăiat respiraţia.

Dar nu erau suficiente ca să-mi descătuşeze puterile precum sunt lăsate libere caprele, cu nădejdea că vor găsi păşuni bune, şi să-mi ia în seamă chemarea când le ceream înapoi. Aveam nevoie ca ele să fie precum furtuna aceea. S-o văd venind, să mă pregătesc pentru sosirea ei. Trebuia să mai încerc o dată, să văd dacă le puteam folosi cu bună ştiinţă.

Lo-Melkhiin nu s-a ridicat în noaptea aceea de pe patul de suferinţă, aşa că am dormit singură. Când m-am trezit, dimineaţa, lângă globul aurit se afla o lampă nouă.Nu le spusesem femeilor din atelierul de tors adevărul despre păsările uriaşe venite din munţi. Le-am văzut pentru prima dată când soră-mea şi cu mine aveam şase ani şi arşiţa verii se preschimbase în tăciuni încinşi. Au venit în stol mare, nu una sau două, şi au zburat pe deasupra noastră în timp ce ne goneam de pe păşune caprele şi oile. Mi-au amintit de caravana tatei - un şir lung de bărbaţi mergând cu treabă, dar obosiţi şi câteodată întristaţi de dorul de casă.

Soră-mea ţinea în mâini praştia şi o piatră, pregătită pentru cazul în care una dintre ele s-ar fi năpustit după vreo oaie. Eu eram cu mâinile goale.

— Soră, mi-a spus ea, unde ţi-e praştia? Trebuie să mă ajuţi dacă păsările astea sunt flămânde.

— N-o să te ajut, i-am răspuns. Ele sunt într-o caravană, nu vezi? Dacă le alungăm, încălcăm legile ospitalităţii.

Soră-mea m-a privit ca şi cum aş fi stat prea mult în soare şi aş fi propus să mâncăm nisip pe post de zaharicale. Apoi păsările au început să ţipe, cu un zgomot puternic şi singuratic, iar una dintre ele a căzut din cer precum o piatră.

— Soră! a strigat sora mea, dar nu a ridicat praştia.

Oaia s-a speriat şi a încercat să fugă, dar pasărea a fost mai iute. Am crezut că o să-şi înfigă ghearele în lâna animalului şi o să zboare cu el, dar pasărea a aterizat pe

spatele oii şi i-a tăiat gâtul cu o gheară enormă. Animalul a căzut pe-o parte, iar pasărea a început să se înfrupte din el. Am privit spre văzduh. Atunci când unul dintre ei găsea de mâncare în praful deşertului, corbii de nisip se adunau tot mai mulţi şi se băteau pentru carne. Dacă şi păsările astea erau la fel, atunci soră-mea, eu şi oile eram în primejdie. Câinii lătrau şi lătrau, strângând iar oile la un loc chiar în timp ce pasărea se ospăta, dar caprele nu se zăreau nicăieri. Nu puteam decât să nădăjduim că se vor întoarce. Am avut totuşi un dram de noroc: niciuna dintre păsări n-a mai coborât din înalturi. Au zburat în cerc şi au privit în jos, ca şi când aşteptau ceva

.în cele din urmă, pasărea de pe pământ a scos un alt ţipăt îngrozitor şi şi-a luat zborul, trăgând după ea în cer carcasa încă sângerândă a oii. Pe locul unde a stat se afla un ou. Era mai mare decât capul soră-mii şi l-am privit amândouă cu teamă.

—Soră, mi-a spus ea, ai dat dovadă de înţelepciune. Am fost ospitaliere.

— Vmo, i-am răspuns eu. Hai să ducem oul mamelor noastre. Caprele or să găsească singure drumul spre casă, iar oile nu mai pasc pe ziua de azi.

A trebuit să-l cărăm pe rând. Nu puteam împărţi greutatea, aşa cum faceam cu găleţile cu apă, din cauza formei lui ciudate. Una dintre noi îşi înfăşură braţele în jurul oului, nu prea tare, ca să nu se spargă, în timp ce cealaltă mâna câinii şi turma. Făceam schimb când braţele ne oboseau prea tare din cauza greutăţii oului şi eram în pericol să-l scăpăm.

— Fetelor, sunteţi bolnave? a strigat mama surorii mele, când am ajuns în faţa cortului. De ce aţi venit cât soarele e încă sus pe cer?

Eram prea ostenite ca să povestim mai întâi, aşa că i-am pus oul la picioare. A chemat-o atunci pe mama şi a cerut nişte apă rece şi de-abia atunci am reuşit şi noi să spunem ce se întâmplase.

— Am văzut păsările, a spus mama. Am sperat că vor lăsa turmele în pace. Zburau atât de sus, încât ne întrebam dacă le-aţi zărit măcar.

— Am făcut bine, mamă a inimii mele? am întrebat-o. A fost o dovadă de ospitalitate?

— Cred că da, mi-a răspuns ea. Şi uite ce v-au dat, în semn de mulţumire.

Oul era prea mare chiar şi pentru cele mai mari căldări sau oale, chiar şi pentru samovarul pe care tata îl adusese de foarte departe la întoarcerea caravanei şi pe care îl întrebuinţam numai când găteam mese mai însemnate. Până

la urmă, mamele noastre au hotărât să împingă oul în foc, chiar peste cărbuni, şi apoi l-au scos cu un vătrai lung de bronz, când au socotit că e făcut.

Tot cam pe atunci s-a întors şi tata împreună cu fraţii mei şi i-am spus păţania. Cu o lumină în ochi, tata ne-a mulţumit că am fost atât de înţelepte. Ştiam că el crede amuzante lucrurile astea, cum că noi ne imaginaserăm că pasărea are nevoie de ospitalitatea noastră, dar totodată era mândru de noi.

— Ia uitaţi ce au vânat surorile voastre, le-a spus el fraţilor noştri, întorcându-se cu spatele la noi. Şi nu au vânat cu suliţe sau săgeţi, ci cu propriile minţi.

Mama a tăiat oul în două şi a scobit albuşul şi gălbenuşul dinăuntru. Era destul cât să primească fiecare din sat, şi tot a mai rămas ceva pentru ofrandele morţilor. Când găoacea s-a golit, a întors cele două jumătăţi cu faţa în jos, spre foc, să le usuce. Dimineaţa, ea şi cu mama surorii mele au pornit spre peşteri, ca să le ofere şi morţilor din oul copt. Au luat cu ele şi cojile şi apoi ne-au spus că le folosiseră ca să aşeze lămpile ce ardeau deasupra altarului tatălui tatălui tatălui nostru. Morţii împărţeau cu ceilalţi şi nu se supărau, cât timp le fusese arătat respectul cuvenit. Când mama ne-a spus despre mama mamei mamei sale, soră-mea şi cu mine am mutat la altarul ei micuţ una dintre jumătăţile de găoace, plină cu lămpi. O văzusem pe soră-mea ridicându-mi altar, dar nu mi-am dat seama ce folosise ca să-l clădească. Ştiam că obiectele vechi au puterea cea mai mare, dar din moment ce nu murisem încă, nu ştiam dacă avea voie să le folosească.

în iatacul meu se află un cordon care o cheamă pe slujitoare la mine. Nu l-am folosit niciodată până acum, pentru că nu am avut niciodată nevoie de ceva. Dar l-am folosit acum şi, chiar dacă era înspăimântată, slujitoarea nu a lăsat să se vadă. Poate că acum îi era frică de mine şi avea chipul încremenit ca să-şi ascundă teama, aşa cum făcusem

şi eu când îl înfruntasem pe Lo-Melkhiin. în orice caz, atunci când i-am cerut un fus şi lână de tors într-un ghem, nu a spus nimic, doar a dat din cap şi a fugit să- mi aducă ce voiam.

După ce a plecat, am aprins cealaltă lampă, chiar şi pe cea nouă, găsită lângă pat în dimineaţa aceea. Era decorată cu capre, cu cercuri pe care le- am luat drept mingi şi cu imagini ale soarelui. Era făurită foarte delicat şi ar fi durat ceasuri întregi să fie modelată şi arsă în cuptor, dacă ar fi fost făcută după obicei. Nu era la fel de scumpă ca mingea - lemnul e greu de găsit în deşert, iar o bucată din care să poată fi cioplit un glob, cu atât mai puţin - dar era totuşi o piesă de valoare.

M-am îmbrăcat repede cu o rochie mai lejeră şi mi-am răsucit părul în jurul capului, aşa cum fac ţesătoarele ca să nu lase cosiţele să le încurce la lucru. Slujnica s-a întors cu fusul meu şi cu un coş de lână nevopsită.
Am gonit-o cât de blând am putut. Nu voiam ca oamenii să se teamă de mine. Chiar lângă măsuţa mea se afla o pernă pe care m-am aşezat, ţinând coşul lângă mine, cu rochia trasă din calea fusului. Lampa lumina puternic, trimiţând raze strălucitoare, chiar dacă odaia era deja luminată de soare. Globul nu se rotea, ci stătea cuminte lângă lampă şi arunca umbre pe noptieră.

Am înnodat lâna netoarsă de firul din mijloc şi am tors o lungime de mână sau pe-acolo, ca să fiu sigură că am destul ca să pornesc. Am ţinut vârful fusului ca să nu se deşire ce lucrasem, am tras aer adânc în piept, o dată şi încă o dată şi am început să torc.

La început nu s-a întâmplat nimic, în afară de faptul că ghemul creştea sub mâinile mele. Pe negândite, am început să-mi potrivesc respiraţiile cu urcuşul sau coborâşul fusului, iar bătăile inimii au urmat acest ritm. între două bătăi de pleoape, zburam deja peste nisipul deşertului, mai repede decât un cal sau un corb de nisip, spre corturile tatei. Spre sora mea.

Cămilele tatei nu se aflau acolo şi mi-am dat seama că vedeam zilele care trecuseră deja, aşa cum dorisem. Erau zilele de după plecarea mea cu Lo-Melkhiin, chiar înainte de întoarcerea tatei. Pe cortul mamei flutura un steag violet, care nu era culoare de doliu. Nu erau nici grămezi de rădăcini murate de prun, nici flori de deşert pe vreuna dintre laturile cortului, drept reamintire că morţii nu vor nimic. Nimeni nu mă jelea ca pe o moartă, chiar dacă sufereau că lipseam dintre ei. Sora mea ştia că trăiesc încă şi răspândise precum un torent, în josul uedului, zvonul supravieţuirii mele.

Mi-am găsit sora în cortul nostru, cel pe care îl împărţeam şi în care dormea acum singură. Patul şi rogojinile ei erau date la o parte, lăsând la vedere nisipul deşertului, bătătorit dedesubt. Mergea într-un cerc prelung, presărând faina de coji de ouă în urma ei, până când a închis bucla. Apoi s- a întors şi a îngenuncheat în faţa obiectelor pe care le pusese în mijlocul acestui cerc. Erau acolo vârful meu de fus preferat, castroanele mele favorite dintre cele ale mamei, lucrurile mele de ciobăniţă şi cuţitul de bronz pe care îl foloseam ca să-mi tai carnea. Soră-mea a desfăcut dintr-o legăturică în care se afla setul meu pentru cusut şi l-a pus lângă celelalte. Apoi a început să cânte.

Nu-i auzeam vorbele, dar simţeam forţa dinăuntrul cercului. întâi nu a fost decât nisip peste nisip, culorile intrau una într-alta, în timp ce se încolăceau pe pământ. Acum, albul pudrei de coji de ouă s-a ridicat până când a acoperit nisipurile. Şi-a trimis tentaculele spre fiecare dintre lucruri şi spre sora mea, înfaşurându-le şi ţinându-le la cheremul său.

Chiar înainte ca acest cerc să devină prea strălucitor ca să-l mai pot privi, soră-mea s-a întins spre sacul pe care-l avea lângă ea şi a tras la vedere una dintre cele două jumătăţi de găoace, adăugând-o celorlalte lucruri. Era deja sfinţită de rugăciunile care îi fuseseră spuse. Acum îmi ardea

ochii şi m-am tras cu putere înapoi, ca să mă feresc de strălucirea-i dureroasă.

Imediat ce m-am putut mişca, zburam din nou peste deşert, spre palatul lui Lo-Melkhiin, în iatacul meu din qasr, unde torceam firele. Am clipit, cu ochii încă orbiţi de strălucirea lucrării surorii mele. Lampa ardea cu o lumină albă şi globul strălucea alături de ea. Aveam poala plină de gheme. Deşi pornisem cu lână naturală, firele toarse ajunseseră atât de albe, încât părea că le înălbisem zile întregi. M-am grăbit să termin, pentru ca munca mea să nu se destrame de la sine, şi apoi am legat firele strâns într-un scul pe care l-am găsit pe fundul coşului.

Cerusem o vedenie şi lucrasem ca să-mi apară, aşa că o primisem. Soarele se mutase acum la o altă fereastră, iar lumânarea de un ceas arsese, arătând miezul zilei, dar nu aveam totuşi înţepeneala la care mă aşteptam după atât de mult timp petrecut la tors, fără să mă mişc. Eram frântă totuşi şi m-am împiedicat când m-am ridicat. M-am întors în pat şi m-am întins. Chiar dacă Lo-Melkhiin însuşi m-ar fi chemat, n-aş mai fi putut să mă ridic.

întunericul mă ademenea, însă era unul blând şi prietenos, la graniţa cu lumina aceea albă, pe care o cunoşteam atât de bine.Am dormit cea mai fierbinte parte a zilei şi m-am trezit cu dorul de deşert, aşa că am plecat în grădina cu apă. Sunetul fântânii nu semăna cu nimic din ce era acasă şi totuşi mă ostoia. Avea o cadenţă, una pe care o puteam simţi în vârful degetelor mele, aşa cum simţeam fusul şi firul. Florile de seară începeau să îmbobocească şi parfumul lor suav m-a trezit până la urmă din amorţeală.

Nu eram singură. Mama lui Lo-Melkhiin stătea pe o pernă mare, sub unul dintre curmali, cu o carafa de vin îndoit cu apă lângă ea. Când i-am întâlnit privirea, a făcut un semn spre locul gol de lângă ea şi am pornit pe potecă într-acolo. Locul meu nu era chiar la umbră, dar soarele nu mai bătea

atât de tare şi nici nu mai părea atât de strălucitor după cele văzute în vis.

— Când fiul meu a început să vâneze, m-am temut pentru viaţa lui, a spus ea, după ce m-am aşezat.

Nu mi-a oferit vin.

— Deşertul este un loc aspru, i-am răspuns. Primejdiile pândesc la tot pasul.

—Adevăr grăieşti. Şi totuşi, fiul meu nu a căzut pradă niciuneia. Chiar şi când a mers pentru prima dată în deşert, acesta l-a iubit şi nu i-a făcut rău.

— Trebuie să fi arătat înţelepciune faţă de căile sale, i-am zis eu. Aşa face şi tata. Pleacă alături de caravană şi se întoarce la noi, purtând numai urmele prafului de pe drum.

— Fiul meu a cercetat bine deşertul, a încuviinţat ea. Dar când sufletul i s-a schimbat, a început a se fali cu înţelepciunea asta a lui.

M-am gândit la ce spuneau femeile din atelierul de tors. Lo-Melkhiin poate că mergea în deşert şi se întorcea nevătămat, dar oamenii lui nu. Mândria tatei nu venea doar din propria izbăvire, ci şi din puterea întregii caravane, până la oile pe care le luau cu ei ca să le vândă.

Deşertului nu-i place să fie luat în râs, i-am spus. Până la urmă va fi un preţ care va trebui plătit

— .Iar acum, în sfârşit, l-a plătit şi fiul meu, mi-a răspuns ea. A fost atacat de o pasăre uriaşă, care l-a spintecat cu ghearele ei argintii, atât de strălucitoare, încât ceilalţi vânători nici nu le-au putut privi, iar acum zace la pat, aşa cum n-a mai facut-o de luni şi luni de zile, şi nu deosebeşte cerul de nisip.

Mi-am amintit uşurinţa cu care pasărea uriaşă tăiase gâtul oii pe care o păzeam împreună cu soră-mea şi n-am avut nicio îndoială asupra spuselor ei.

—Rănile sunt atât de adânci, încât îi provoacă fierbinţeală? am întrebat.

— Nu. Vracii noştri nu văd nicio infecţie. Tăieturile sunt mai degrabă nişte zgârieturi care abia mai sângerează acum, când sunt acoperite cu bandaje, şi totuşi el nu se trezeşte.

Abia acum a turnat vin într-un pahar şi mi l-a întins. L-am luat, mulţumindu-i, şi l-am băut cu înghiţituri mici. I-am simţit pe limbă gustul amărui şi am văzut cum lumea se limpezeşte în jurul meu. Lumina albă din vedenie a pălit şi ritmul odată cu ea, dar mai auzeam încă ecoul cântecului de la fântână.

— Femeile spun că ai cusut-o în ţesătură, înainte să ştii că se va întâmpla, mi-a spus mama lui Lo-Melkhiin.

Nu i-am răspuns. înainte legasem cu uşurinţă firele poveştii, dar acum, când nu mai aveam nimic de făcut, nu aveam continuare.

— Când moare un rege, întotdeauna urmează o bătălie, chiar şi atunci când există un moştenitor, mi-a spus ea. Când nu există însă, se întâmplă o nebunie care poate ruina un oraş şi un regat.

Berbecul cel mai bătrân din turma noastră murise în bezna celei de-a optsprezecea ierni a mea. Mioarele nu-l părăsiseră şi ceilalţi berbeci se luptaseră zile întregi, până când unul dintre ei, cel mai tânăr, murise şi el - coarnele sale nu erau încă destul de puternice ca să-i apere ţeasta, dar

nici n-a putut sta departe de luptă. îmi imaginam că, în cazul bărbaţilor, era chiar mai rău de-atât.

— Fiul meu nu mai este un om bun, mi-a spus ea, dar este un rege bun. Dacă forţa pe care ţi-a dat-o deşertul a stârnit toate astea, te implor să dregi lucrurile. Vmdecă-l, dacă poţi.

— Dacă moare, m-aş putea întoarce la corturile tatei, i-am spus eu.

Nu voiam ca vorbele mele să sune atât de crud, dar oricum s-a încovoiat la auzul lor.

— Aş fi văduvă, iar legile spun că voi fi liberă să plec. N-ar mai trebui să mă tem că voi muri de mâna lui Lo-Melkhiin. Aş merge acasă, unde aş îmbrăca haine preoţeşti pentru sora mea, când se va mărita.

—Asta ai face, mi-a răspuns ea.

Vorbele îi curgeau rar, de parcă o durea când le rostea.

— Dar cetatea ar fi cuprinsă de haos, iar haosul străbate deşertul precum o fac şi corbii de nisip. Nici familia ta nu va scăpa de el, oricât de bine va merge negoţul tatălui tău.

Când murise tatăl lui Lo-Melkhiin, tata nu plecase de acasă timp de un an întreg. Drumurile nu erau sigure, le spusese el mamei şi mamei surorii mele, când credea că noi nu-l putem auzi. Nu voia să pună caravana în primejdie şi aveam destul ca să trecem peste asta, dacă eram cumpătaţi. Ne-au murit trei miei şi o cămilă, dar noi am supravieţuit. Dacă n-ar fi venit un alt rege, nimeni n-ar fi vegheat asupra drumurilor şi asupra respectării legilor negoţului. Tata ar fi rămas acasă până când ar fi fost silit să plece, şi atunci poate că ar fi plătit un preţ prea mare pentru negustoria lui.

— Ce pot face eu? am întrebat.

— Ai cusut asta şi ai ştiut că se întâmplă în realitate, a rostit mama lui Lo-Melkhiin către mine. Nu ştiu dacă ai văzut-o sau ai dezlănţuit-o, dar vino şi priveşte-mi fiul şi poate că vei şti cum să-l trezeşti din betegia lui.

Aş fi voit să nu primesc. îmi vedeam casa cu atâta limpezime, încât simţeam mirosul oilor şi gustul cărnii fripte la foc. îmi auzeam fraţii luptându-se unul cu altul, ca să hotărască cine primea treburile cele mai respingătoare. Simţeam palma surorii mele în mâna mea, în timp ce-i priveam, chicotind la giumbuşlucurile lor. Nu vreau să-l vindec pe Lo- Melkhiin pentru el însuşi.

— O să merg, i-am spus.

S-a ridicat, cu peruca ei din coamă de leu în contrast întunecat cu pielea-i neagră şi m-a tras în picioare. M-am dus în odaia mea, să-mi iau un văl şi o tunică şi să-mi prind părul care mi se răvăşise în somn. Apoi m-a condus în hammam, pe lângă baia de aburi şi încăperea pentru dezbrăcat folosite de mine, spre odaia în care îl ţineau pe Lo-Melkhiin.

Se foia din timp în timp pe o masă înaltă, nu sprijinit de pernele de pe podea. Masa era acoperită cu aşternuturi albe şi părea că pielea lui împrumutase ceva din culoarea acestora. Paloarea se întindea din creştetul capului spre degetele de la mâini şi de la picioare. Pe chip i se citea suferinţa, chiar dacă avea ochii închişi. M-am gândit că, dacă ar fi fost treaz, ar fi strigat de durere. Era aproape trist că dormea.

— Slăvită stăpână, a spus vraciul care stătea la capătul mesei.

S-a plecat în faţa mea, dar credeam că vorbeşte cu mama lui Lo- Melkhiin.

— Pot să-ţi răpesc din timp cu nişte întrebări? i-am cerut eu. N-aş vrea să te tulbur din treabă.

— Slăvită stăpână, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, mi-a răspuns el. Când era treaz, chiar şi zdrobit cum se afla, mi se părea că ştiu cum să-l fac bine, dar acum, când doarme, nu mai pot decât să aştept.

Am mers, m-am aşezat lângă Lo-Melkhiin şi i-am luat mâna într-a mea. Pentru prima dată, am văzut lumina cea rece fără imboldul lui şi am simţit ceva cum mi se încuibează în piele. Focul arămiu era acolo şi s-a răsucit şi el în jurul degetelor lui.

— Ştiu că ai încercat, i-am spus vraciului. Poţi să-mi spui ce-ai făcut?

— I-am curăţat rănile cu apă şi le-am legat ca să nu mai sângereze, mi- a răspuns el. Ierburile din bandaje sunt pentru vindecarea pielii, deşi vor rămâne cicatrice.

— Fiul meu este vânător, a spus mama lui Lo-Melkhiin. Nu-i va păsa de cicatrice.

Vraciul s-a înclinat în faţa ei.

—Ar dăuna rănilor dacă le-ai dezlega, să le văd? am întrebat eu.

Vraciul a şovăit şi mi-am pus mâna peste a lui. Focul arămiu a strălucit.

— Numai în deşert am văzut asemenea răni.

Nu minţeam cu totul. Văzusem astfel de răni, doar că oaia murise deja. în orice caz, vraciul era atât de disperat, încât a fost de acord şi a dat la o parte, cu grijă, bandajul. Dezlegate, arătau îngrozitor.

—Au avut de la început culoarea asta vie? am întrebat.

— Nu, slăvită stăpână.

Vraciul a arătat spre o urmă de cărbune de pe braţul lui Lo-Melkhiin.

— Aici este un rest din culoarea de acum două ore. De atunci s-a întins cât un lat de palmă.

Mi-a dat ulei curat, ca să pot atinge rănile fără să-l infectez. Când mi- am pus mâna pe Lo-Melkhiin, între noi n-a mai trecut niciun foc, dar i-am simţit ritmul sângelui. Era precum fântâna, precum fusul, precum propria mea inimă. Am închis ochii şi am încercat să-mi potrivesc respiraţia cu a lui, dar era prea slabă. La fiecare trei respiraţii ale sale, am

respirat şi eu o dată, şi asta m-a ajutat să mă cufund în sângele lui.

Nu era ca torsul. Acela era ascultător şi fertil. Acesta era o amestecătură de sânge, măduvă şi oase, cu o scânteie care le aduna pe toate la un loc şi pe care nu voiam s-o ating. Sângele era greu, prea greu pentru ca trupul să- 1 poată duce. Se ţâra alene prin venele lui, purtându-şi greutatea spre inimă. Nu-mi plăcea să-mi imaginez ce se va întâmpla când greutatea aceea va ajunge la destinaţie. M-am răsucit şi m-am trezit într-o arteră, mergând mai repede de data asta, traversându-i corpul spre creier. Acolo era un fel de furtună cu fulgere, în afara unui singur colţişor prietenos şi întunecat. Am încercat să-mi privesc propriul creier şi nu am văzut pete negre ca acestea, dar schimbarea m-a scos din transă, înapoi lângă Lo- Melkhiin.

Aş fi putut să tac, iar el ar fi murit. M-aş fi putut întoarce în corturile tatei şi am fi rezistat până când bărbaţii de la curte şi-ar fi sfârşit lupta pentru tron. Aş fi putut să tac, dar ar fi suferit toţi ceilalţi: alţi neguţători, femeile şi copiii din alte corturi, satele mai apropiate de hotarele regatului decât de qasr. Aş fi putut să tac sau aş fi putut să mă asigur că, atunci când se va trezi, Lo-Melkhiin îmi va datora viaţa.

— Are sângele otrăvit, i-am spus vraciului. Pasărea trebuie să fi avut otravă în gheare.

— Dar calul nu este vătămat, mi-a răspuns el. Şi nici străjerul, deşi a fost şi el sfâşiat.

— Poate că îl afectează numai pe Lo-Melkhiin, dar este precum îţi spun, are sângele otrăvit, i-am răspuns.

Mi-ar fi plăcut să ştiu ce otravă e asta.

— Taie rănile, a poruncit mama lui Lo-Melkhiin. Ştiu că e primejdios, dar poate că e singura cale.

Vraciul ne-a privit neputincios pe amândouă şi a pornit să-şi suflece mânecile. Am văzut focul de aramă rostogolindu-se de-a lungul braţelor lui, spre inimă şi minte. Urma s-o facă.

— Vă implor, lăsaţi-ne, a spus el. N-o să fie plăcut la vedere.

Am tras-o pe mama lui Lo-Melkhiin din odaie, în timp ce vraciul şi-a chemat ajutorul, încălzindu-şi cuţitele în foc. Mi-am dat seama când a început să taie chiar şi fără să-i văd, pentru că acesta a fost momentul când Lo-Melkhiin s-a trezit şi, în cele din urmă, a început să urle.Lo-Melkhiin nu a murit în acea noapte şi nici în următoarea. A fost nevoie să sângereze trei nopţi întregi până când otrava să se scurgă din el şi să se trezească, să deosebească nisipul de cer. în ziua aceea am găsit în camera mea un vas cu flori de deşert şi mi-am dat seama că este un semn de mulţumire de la mama lui Lo-Melkhiin. Le-am pus în soare, ca să se ofilească şi să moară, aşa lipsite de rădăcini cum erau. Nu voiam nimic să-mi amintească de ceea ce făcusem.

Fetele care au venit să mă pieptene şi să mă îmbăieze s-au plecat adânc în faţa mea şi nu m-au privit în ochi. N-au mai pălăvrăgit prosteşte, aşa cum făceau înainte, şi nici nu mi-au mai adresat vreun cuvânt, mulţumindu-se să mă întrebe dacă mă înţeapă vreo agrafa sau dacă îmi place pieptănătura. Ori le era frică de mine, ori mă credeau nebună. Până la urmă, eu eram cea care îl salvase pe Lo-Melkhiin, din motive ale bărbaţilor, iar femeile care locuiau în qasr aveau să sufere din pricina asta. Eu aveam să plătesc cu preţul vieţii, ca de obicei. Mă supărasem şi n-am şovăit să le-o arăt în răspunsurile pe care le dădeam. Când, în sfârşit, au terminat cu găteala, toată lumea era abătută. Dar ele, cel puţin, erau libere să plece.

Am mers în grădina cu apă, gândindu-mă că fântâna mă va linişti, aşa cum o făcuse cu o zi înainte, şi din nou mi-am dat seama că nu sunt singură acolo. De data asta, era Sokath, Ochi Descoperit, care mă aştepta cu un mic dejun pentru doi, aşternut pe o pătură la umbră, unde stătea şi el. M-am aşezat în faţa lui şi n-am scos niciun cuvânt.

— în timpuri de mult apuse, a început Sokath, Ochi Descoperit, cel care salva un rege sau o regină era răsplătit pe măsură. Nimic din ce i-ar fi dorit sufletul nu era prea mult. Şi totuşi, iată-te aici, slăvită stăpână, cu inima grea în pieptu-ţi.

Ar trebui să mă bucur? l-am întrebat. Nu cumva sunt o oaie proastă care nu poate gândi pentru sine şi care intră de bunăvoie în ţarc, ca să nu fie nevoită să înfrunte, noaptea, primejdia şacalilor ieşiţi la vânătoare

— ?Cred că eşti mai degrabă o capră, a spus Sokath, Ochi Descoperit. Mergi în ţarc pentru că acolo este casa ta, dar ştii cum să scapi de acolo, dacă e nevoie.

Am scos un sunet necuviincios, care i-ar fi zgâriat auzul mamei surorii mele.

— Spune-mi ce ai văzut când l-ai vindecat, a spus Sokath, Ochi Descoperit. Eu aş putea fi soarele, iar tu globul, şi împreună o să judecăm ce spun umbrele.

I-am spus despre greutatea din sângele lui Lo-Melkhiin şi despre pata întunecată din creierul lui, care părea atât de diferită de restul.

— Diferită, cum adică? a întrebat el.

Mi-am cumpănit cuvintele care s-o descrie. Firele poveştii erau acolo, le găsisem în ritmul în care apa cădea în fântână.

— Când sacrificam animale pentru ospeţele din zile de sărbătoare, lăsam deoparte capul, să-l aducem ofrandă. Mama şi mama surorii mele aşteptau până când se usca ţeasta şi apoi o crăpau, ca s-o deschidă. De aceea ştiu cum arată creierul. Am văzut multe de la oi şi capre şi, o dată, unul de cămilă. Creierul lui Lo-Melkhiin este ca de viperă, dar într-un colţişor seamănă cu cel de cămilă.

Sokath, Ochi Descoperit a răsucit o măslină între degete.

— Şi partea de cămilă era întunecată, de parcă ar fi dormit, am continuat. Partea de viperă era plină de fulgere.

— Acele fulgere sunt ceea ce Preoţii numesc suflet, a spus el. Scepticii cred că seamănă cu felul în care soarele se

revarsă asupra plantelor verzi, făcându-le să crească înalte şi puternice.
—Atunci, partea întunecată nu are un suflet? l-am întrebat eu.
— Sau e ţinut pe loc, a spus Sokath, Ochi Descoperit. Ştii povestea despre cum a devenit Lo-Melkhiin ceea ce este astăzi?
— Da, i-am răspuns. A plecat în deşert şi s-a întors schimbat.
— Să nu le spui niciodată colegilor mei, mi-a zis el, dar cred că se înşală. Soarele poate să te bată în cap pentru o vreme, dar dacă nu te omoară, îţi revii la un moment dat. Cred că Preoţii au dreptate. în ziua aceea, printre dune s-a aflat un demon care s-a întors drept Lo-Melkhiin.
— Nu „drept", i-am întors eu vorba. Ci în aceeaşi măsură. Dacă ar fi fost în locul lui, tot creierul ar fi fost la fel.
— Cred că ai dreptate, mi-a spus el. Până la urmă, nu contează. Demonul este prea puternic.
— Nu atât de puternic încât să mă ucidă, i-am reamintit.
—Asta îmi dă speranţă, a spus el. Trebuie să-l păstrăm pe Lo-Melkhiin până când apare un moştenitor Acesta va avea un regent, iar regentul se va da la o parte. Un moştenitor poate fi învăţat, modelat. Fără un moştenitor, oamenii puternici de la curte ar pune piciorul aici şi ar trece ani întregi fără pace, în timp ce ei se gâlcevesc.
Ştiam legile bărbaţilor. Regentul trebuia să fie Preot sau Sceptic. De multe ori era câte unul din fiecare. Aceştia erau mereu bătrâni, aşa că nu mai trăiau mult după ce moştenitorul ajungea la vârsta cuvenită şi-şi putea lua tronul în stăpânire. Un moştenitor ar fi adus pace, dar era o singură cale de a-l obţine, iar ideea îmi îngheţa sângele în vine. Mi se făcea rău numai când mă gândeam la asta.
— Ştiu că nu este cinstit să ţi-o cer, a spus Sokath, Ochi Descoperit. Nu este cinstit să cer un preţ pe care eu nu-l pot plăti. Dar este singura soluţie pe care o văd.

S-a ridicat, cu genunchii trosnind, mi-a făcut o plecăciune, apoi s-a întors şi m-a lăsat singură în grădina cu apă. Nu dăduse niciun semn că aşteaptă un răspuns, aşa că nu primise niciunul. M-am gândit la ceaiul pe care îl băusem în dimineaţa asta. Avea un gust oribil, dar acum mi-l doream mai mult decât îmi dorisem ceva vreodată. Mi-a trecut prin minte că trebuia să ajung cumva la o prăvălie de ceaiuri şi să-mi fac provizii, în caz că ar fi poruncit cineva să nu-mi mai fie adus dimineaţa. Până acum, Lo-Melkhiin nu atinsese prea mult din mine, în afara mâinilor, dar nu voiam să risc.

Stomacul mi s-a îngreunat dintr-odată şi mi-am vomitat micul dejun într-unui dintre castroanele în care fusese adus. Slujitoarea m-a auzit şi a venit în fugă. Mi-a luat ceva timp s-o încredinţez că mă simt bine şi am pus-o să-mi aducă nişte pâine goală şi apă, să-mi liniştesc stomacul. Distrusesem tava cu micul dejun, aşa că am ajutat-o s-o învelească în pătură înainte de a o lua de acolo.

N-o să fie niciun moştenitor. N-o să plătesc eu preţul ăsta pentru ei. Am terminat-o cu legile bărbaţilor. Voi găsi o altă cale.

Am urmat-o de la distanţă, sperând că-mi va arăta drumul spre bucătării, ceea ce s-a şi întâmplat. Bucătarul a aruncat o privire spre legătura pe care o căra şi a poruncit să fie azvârlită în foc. Când m-a văzut, a început să se agite, dar am ridicat o mână ca să-l liniştesc.

— Cinstite maestru brutar, i-am spus ea. Ştiu că eşti ocupat cu mesele zilnice. Tot ce-ţi cer este nişte pâine goală şi un loc liniştit.

— Desigur, slăvită stăpână, mi-a răspuns el şi m-a îndrumat spre un scăunel aşezat la fereastră, destul de îndepărtat de vatră ca să nu mă aflu în calea tăciunilor fierbinţi şi destul de apropiat de fereastră ca să intre adierea vântului.

Am stat acolo, mestecând bucăţile de pâine şi sorbind din sucul rece de fructe pe care l-a aşezat pe o măsuţă scundă, lângă mine. I-am privit, pe el şi pe ajutoarele sale, în timp ce lucrau. La început, totul mi-a părut într-o mare neorânduială, dar pe măsură ce priveam mi-am dat seama că urmează cu toţii nişte paşi la fel de siguri ca aceia pe care-i urmam şi eu când ţeseam sau torceam.

Mama lui Lo-Melkhiin mă implorase să-l vindec şi o făcusem. Sokath, Ochi Descoperit voia un moştenitor, dar n-o să primească niciunul de la mine. Lo-Melkhiin conducea pentru că îl lăsau bărbaţii, indiferent de preţul plătit. Luna descrescuse de două ori de când trăiam la el în qasr, şi nu murisem încă. Eu chemasem pasărea. Dar acum nu ştiam ce să fac, aşa că stăteam în bucătărie şi îl priveam pe băiatul care întorcea caprele puse în proţap, ca să se frigă uniform.

în timp ce mă uitam la ei, bucătarul şef s-a apropiat de băiat şi a încercat carnea. A dat din cap, spunându-i ucenicului că a făcut treabă bună, apoi şi-a luat cuţitul şi a arătat spre partea unde friptura avea o culoare diferită faţă de restul cărnii.

— Vezi tu, carnea n-a fost bună când am pus-o în frigare şi noi am ştiut asta, dar, câteodată, gătitul ajută, i-a spus el băiatului. însă asta nu poate fi servită la masă. Cel care mănâncă din ea se poate îmbolnăvi. Aminteşte-ţi culoarea asta, băiete, dacă o s-o mai vezi vreodată şi eu nu voi fi aici sau dacă vei fi în propria ta bucătărie, cândva. Culoarea asta merge la câini.

Cu câteva mişcări iuţi şi pricepute a îndepărtat carnea nedorită şi a fluierat. Dulăii care dădeau târcoale fripturilor uriaşe - de vită, presupun - şi-au ciulit urechile şi s-au aşezat pe labe, la fel de cuminţi de parcă ar fi stat la masa regelui. Bucătarul le-a aruncat fâşii din halca pe care o tăiase în faţa lor şi a fluierat din nou. La al doilea semnal, câinii au început să mănânce, lingându-se pe dinţi, ca să adune fiecare firicel

de carne, până când au terminat şi s-au întors la treaba lor, înainte ca vita să înceapă să se ardă.

— Chiar şi bucăţelele aruncate îşi au folosinţa lor, slăvită stăpână, mi-a spus bucătarul, zâmbindu-mi. Şi ucenicii, fie ei pe două sau pe patru picioare, preţuiesc gustarea, nu-i aşa?

L-am privit cum îi întinde un melc dulce din aluat băiatului care învârtea capra în proţap, iar apoi s-a întors la munca lui de la mesele de frământat.

Sokath, Ochi Descoperit credea că demonul este prea puternic, dar poate că eu i-am găsit o slăbiciune atunci când am descoperit pata întunecată. Mama lui Lo-Melkhiin era sigură că fiul ei, fiul ei cel bun, încă trăia. Partea întunecată abia se vedea când am zărit-o eu. Poate că fulgerele erau cele care îi dădeau putere demonului.

— Vmdecă-l, îmi spusese mama lui Lo-Melkhiin, iar eu o făcusem.

Dar îi vindecasem numai trupul. Pata întunecată din creierul lui era încă acolo. Dacă ar fi fost mai mare, poate că Lo-Melkhiin s-ar fi întors la felul în care fusese înainte de a întâlni demonul între dune. Nu puteam s-o tai cu un cuţit, în felul în care făcuse bucătarul, ca să separ cele două părţi, dar nici nu era nevoie. îmi ajunsesem sora în cealaltă parte a deşertului şi chemasem din cer o pasăre uriaşă. Fulgerele din Lo-Melkhiin mă speriaseră înainte de a şti ce erau, dar acum îmi dădeam seama că sufletul meu este puternic şi poate să-l înfrunte pe al lui, dacă este nevoie.

Bărbaţii aveau nevoie de un rege. Mulţi dintre ei erau mulţumiţi cu cel pe care îl aveau deja. Scepticii voiau să pună altul în loc - trădare, de care ar fi aflat toată lumea. Nu mă omor după regele pe care îl avem, dar nici nu le voi da un moştenitor. Sokath, Ochi Descoperit îmi propusese să fiu globul, iar el soarele, dar nu mai voiam să joc aşa. Acum eu voi fi soarele şi voi încerca hotarele până la care mi se întinde această putere stranie. Voi invoca rugăciunile pe

care sora mea mi le-a închinat la altar şi voi schimba ce o să cred că trebuie schimbat.
y.

II ţinusem pe Lo-Melkhiin într-un colţ al propriei sale minţi, la început doar ca să mă amuz. Apoi m-am obişnuit cu strigătele Şi rugăminţile sale Şi după aceea cu tăcerea lui posacă, atunci când a trebuit să îndure fiecare oroare săvârşită în numele lui. Când ne-a atacat pasărea, am găsit o nouă întrebuinţare pentru colţul acela.

Mai simţisem suferinţa înainte - nu ca eu însumi, ci doar o dată de când intrasem în trupul lui. Avea picioarele înţepenite după o zi de stat în Şa sau se putea tăia cu briciul pentru bucăţii mâncarea. Durerea asta era interesantă. Mă făcea să mă simt viu înlăuntrul trupului său Şi chiar îmi plăcea. Totuşi, în ziua în care pasărea ne-a atacat, am simţit ceva cu totul nou. Mă ardea peste tot, pe dinăuntru Şi pe afară, de parcă fierbeam Şi nu găseam focul, să-l scot din mine înainte să mă înghită. M-am gândit că s- ar putea să murim. M-am retras din mâinile lui, din picioare Şi din piept. Conştiinţa lui, atât de îndelung întemniţată, s-a grăbit să-mi ia locul Şi a înţeles prea târziu capcana pe care i-o întinsesem. Acum, durerea era numai a lui, păstrată pentru locşorul care îi fierbea în minte, iar eu nu trebuia să mai îndur decât o mică parte din ea.

Nu cred că m-ar fi plictisit vreodată urletele lui, dar în ziua aceea a strigat atât de mult, încât l-am adormit. Aş fi aşteptat să ne vindecăm Şi apoi l-aŞ fi trezit, dar, cu toate că am scurs în vraci cât de multă putere am cutezat, vindecarea n-a venit. Era ceva în sânge, ceva pus acolo de spurcăciunea aia nebună - ceva adus din munţi în ghearele ei păcătoase - ceva care nu putea fi vindecat. Nu prea îmi ardea să-l părăsesc pe Lo- Melkhiin dacă acesta putea fi salvat, dar nu-mi folosea la nimic dacă ar fi fost mort, aŞa că m-am pregătit pentru o lungă călătorie înapoi, spre cea mai fierbinte parte a deşertului. Aveam destulă putere, în fine,

pentru ceva timp de-acum înainte, însă bineînţeles că îmi doream Şi mai multă.

Apoi, pielea lui Lo-Melkhiin a fost atinsă în cel mai diafan fel posibil. O apăsare răcoritoare acolo unde vraciul nu făcuse decât să pecetluiască arsura înăuntru. Am aşteptat Şi nu l-am părăsit încă pe Lo-Melkhiin, căci răcoarea s-a răspândit prin sânge Şi creier Şi apoi s-a retras, precum venise.

Era ea.

Când ne-a părăsit, bandajele au fost date la o parte, ceea ce a provocat o nouă durere, ascuţită Şi pătrunzătoare. Am sângerat, dar am simţit cum otrava ne părăseşte Şi am hotărât că aŞ mai putea îndura puţin, dacă asta ar fi însemnat că pot rămâne în trupul lui Lo-Melkhiin, pe masa unde zăceam. L-am lăsat să sufere. Avusesem Şi eu parte de destulă suferinţă care să mă urmărească pentru totdeauna.

M-am trezit trei zile mai târziu, slăbit, dar întreg. Vracii m-au îndopat cu supe Şi sucuri de fructe, până când am crezut că o dau pe afară, dar fiecare înghiţitură mă întrema. În cea de-a patra zi, puteam merge din nou. În a cincea, am auzit Şoaptele dintre două slujnice care făceau curat în cameră, crezându-mă adormit.

— Ea a cusut-o pe pânză, înainte de a Şti că se întâmplă, i-a spus una dintre ele celeilalte.

— N-avea cum, a spus a doua.

— A ars-o, ca să n-o vadă nimeni, a spus prima. Doar că torcătoarele au văzut toate ce s-a întâmplat, Şi ţesătoarele la fel.

— Atunci ea a văzut-o? a spus a doua. Sau a stârnit-o?

S-au uŞuit una pe alta când m-au auzit răsucindu-mă, căci abia mai puteam sta liniştit, apoi au dispărut. Eram sigur că mă însurasem cu o creatură omenească, din cele obişnuite Şi arse de soare ca toate celelalte, dar dacă fetele aveau dreptate, atunci avea ceva puteri pe care le folosea, fie că Ştia asta sau nu.

M-am gândit la atingerea răcoroasă pe care o simţisem mai devreme, înainte de cuţite. Fusese mâna ei. Trecuse în sângele meu Şi văzuse stricăciunile de acolo, apoi le spusese vracilor cum să mă vindece. Ea mă lăsase să trăiesc. Eu n-aŞfi făcut la fel pentru ea.

Puterea suceşte foarte uŞor minţile bărbaţilor. Sunt atraşi de ea ca ramurile unui copac de lumină Şi de apă. De aceea alesesem trupul lui Lo- Melkhiin Şi mâinile lui Lo-Melkhiin; erau cele mai puternice. Nobilii negustori de la curte, Scepticii Şi Preoţii, meşterii Şi muncitorii, fiii lor, cu toţii se îndreptau către el - către noi - în felul acela în care nisipul urmează drumul vântului.

Petrecusem toţi aceşti ani în trupul lui Lo-Melkhiin dându-le bărbaţilor acea putere despre care credeam că ar putea-o întrebuinţa în folosul meu. Ii dăruisem cu îndemânare minunată Şi idei minunate, iar ei nu-Şi dăduseră niciodată seama că hrănesc în mine o foame teribilă, care cere să fie hrănită în continuare, până când muriseră încercând să mi-o ostoiască. Făuriseră lucruri neobişnuite Şi creaseră poveşti fabuloase, dar eu fusesem, se pare, orb.

În tot acest timp, avusesem în faţa mea o putere mai mare decât îmi puteam imagina ţi eu n-o văzusem pentru că privisem totul prin ochii bărbaţilor. Uitasem de fecioarele care frecau podelele Şi torceau tortul de fire. Uitasem de femeile care vopseau ţesăturile Şi lucrau cu henna. Mă însurasem cu trei sute de fecioare Şi devorasem tot atâtea.

Ea Ştia. Ea Ştia Şi totuşi mă salvase, pe când zăceam în faţa ei neputincios Şi muribund. Nu mă lovise când eram la pământ, dar aŞa ar fi trebuit. Numai o proastă sau o păpuşă de cârpă ar fi salvat un bărbat care ar fi putut s-o ucidă, Şi Ştiam că ea nu-i proastă.

Ba chiar mai bine de-atât, îi simţise gustul. Fie că doar văzuse pasărea sau chiar o chemase asupra mea, trebuie să fi simţit puterea, iar eu pot toarce puterea la fel de bine cum toarce ea firele. Mă înstăpânisem în

inimile atât de multor bărbaţi cât fusesem în trupul lui Lo-Melkhiin, încât devenise uŞor, prea uŞor. Acum aveam o provocare gata pregătită. Eu nu Ştiam să îngenunchez inima unei femei, dar Lo-Melkhiin Ştia

.Când s-a întremat, Lo-Melkhiin a cinat la mine în iatac. Slujitoarele au adus încă o masă - mai mare decât cea la care mâneam eu şi unde îmi ţineam lampa şi globul - şi au acoperit-o cu un ştergar albastru, tivit cu auriu. Una dintre fete a curăţat toate fitilele şi a adus mai multe lămpi, astfel încât să ne vedem mai bine unul pe celălalt în timpul cinei. Le-am privit pregătirile cu inima strânsă. Chiar dacă cina se amânase cu o oră, cât au durat pregătirile, tot mai rămâneau două ceasuri până la momentul când mergeam de obicei la culcare. Aveam îndoieli că mă va lăsa în pace, mai ales dacă maică-sa îi spusese că am brodat asaltul păsării exact aşa cum s- a întâmplat, dar n-aveam niciun chef să aflu cum îşi petrecea Lo-Melkhiin serile.

Maestra vopsitoare cu henna a venit şi mi-a luat mâinile într-ale sale. M-a condus afară din cameră, prin grădină, spre hammam. Nu avea timp, spunea, pentru o îmbăiere ca la carte, dar îmi putea aranja mâinile şi părul.

Am stat liniştită cât timp mi-a pus henna în păr, înroşindu-l. Când degetele ei mi-au atins gâtul, urechile şi fruntea, mi-am dat seama că-mi lasă pe piele urme de vopsea. A facut-o intenţionat, astfel încât zeităţile care nu aparţineau familiei mele să ştie că mi-am colorat părul. Dacă treaba asta era făcută prea ordonat, zeităţile ar fi crezut că eram din naştere vreo ciudată şi m-ar fi luat la ochi. Nu i-am mai spus că n-are rost să se obosească. Eram deja însemnată.

Mi-a lăsat părul şi şi-a luat peniţa ca să-mi deseneze simboluri pe mâini. Am putut aştepta în linişte doar câteva clipe, înainte să mă împresoare curiozitatea.

— Maestră vopsitoare cu henna, i-am spus eu. Ce sunt aceste simboluri pe care le desenezi?

— Pe unele ţi le pot spune, mi-a răspuns ea. Dar, slăvită stăpână, unele dintre ele sunt taine ale familiei mele. Binecuvântările zeilor noştri, pe care avem voie să le desenăm pe pielea altora, ca daruri. Pe acestea nu ţi le pot dezvălui.
—Am înţeles, i-am spus

.Mă întrebasem ce deosebeşte un bun artist în henna de altul mai puţin priceput. La mine venea întotdeauna maestra, deşi ştiam că are câteva ucenice şi cel puţin o fiică - o copilă aflată la vârsta potrivită pentru păzit turmele, care trăia în corturile tatălui ei. Aceste fete puteau să se vopsească una pe cealaltă, le puteau vopsi pe torcătoare, dar nu se atingeau de mine, nici măcar pentru a exersa. Acum ştiam de ce. Când îmi desena simboluri pe piele, maestra vopsitoare cu henna nu voia să se amestece nimeni altcineva.

— Acesta este pentru noroc, mi-a spus ea, arătând spre un cerc gol, cu aripi pe el.

Mai erau câteva din astea pe braţe, de la cot în jos, ascunse în modelul desenat.

— Iar acestea sunt pentru putere.

De la baza fiecărei palme pornea câte un copac din care creşteau ramuri înfrunzite pe fiecare deget. Trăsese o linie despre care trebuia să fie deşertul şi corturile tatei: istoria mea. Apoi mi-a întors palmele cu faţa în sus, le-a împreunat şi le-a tras spre ea. Am privit în jos spre partea palidă a braţelor mele, de care mă ţinea strâns. Erau acolo păsări, câte o jumătate pe fiecare braţ, care nu puteau fi recunoscute decât dacă îmi ţineam braţele unul lângă altul.

— Slăvită stăpână, a spus ea şi mi-a dat drumul.

— Mulţumesc, i-am răspuns.

Dacă urma să cinez cu soţul meu, aveam nevoie de tot ajutorul pe care îl puteam primi.

Nu mi-a mai explicat alte simboluri, dar îl simţeam pe fiecare, pe măsură ce le desena. Când le începea, ardeau precum pielea prea apropiată de lumânare. Când sfârşea câte unul, cerneala îmi intra în piele şi durerea înceta. Fiecare mă făcea mai puternică, chiar dacă nu le cunoşteam înţelesul. în cele din urmă a sfârşit şi a bătut tare din palme. în timp ce-şi împacheta uneltele, au apărut şi celelalte fete şi au început să-mi încolăcească părul în felul acela sofisticat cu care, în cele din urmă, mă obişnuisem. Din nou aveam

bucle şi ace şi simţeam fiecare şuviţă unduindu-se şi apoi lipindu-se de mine, pe măsură ce fetele împleteau, ondulau şi prindeau cu agrafe.

Mi-au adus rochia, de un albastru învârstat cu umbre mai întunecate decât şervetul de pe masă, dar nu atât de întunecate precum cerul fără stele, şi m-au înfăşurat în ea. Acoperea păsările maestrei vopsitoare cu henna, dar eu le simţeam pe piele ca şi cum şi-ar fi fluturat aripile ca să se elibereze. Rochia era brodată cu fir violet, care înceţoşa desenele. Din nou, nu-mi trebuiau ochii sau degetele ca să le urmăresc cărarea. Nu-mi dădeam seama dacă, în afară de cele ale vopsitoarei cu henna, şi desenele din ţesătură erau făcute dinadins, dar armura era atât de zdravănă, încât cina cu Lo-Melkhiin şi orice ar fi urmat după aceea mă găseau pregătită.

Când şi-au terminat treaba, fetele au ieşit. încă se temeau de mine - deşi poate că le era mai frică de maestra vopsitoare cu henna, care le veghea cu ochi de vultur - dar nu m-au ocolit. Ultima dintre ele, care mi-a prins tivul deasupra papucilor, după ce m-a încălţat, a şovăit înainte de a pleca. Era cea care îmi adusese ceaiul în prima dimineaţă aici; deşi o mai văzusem de câteva ori, nu mai vorbiserăm de atunci. Mi-a dat pe furiş un pacheţel învelit în fâşii de mătase pe care trebuie să le fi cerşit de pe la ţesătoare. Mirosul a trădat ce era înăuntru şi i-am mulţumit înclinând din cap. Nu reuşisem să fac rost de ceai, în ciuda numeroaselor drumuri la bucătărie şi a celor câteva conversaţii cu bucătarul şi cu băieţii care îl ajutau. Mi-l adusese ea.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere, slăvită stăpână, mi-a răspuns ea.

—Acum fugi de-aici, păsăruică, a spus maestra vopsitoare cu henna.

Nu eram sigură cui îi vorbeşte, căci suna precum mama surorii mele, şi i-am dat ascultare înainte să gândesc. Asta a

facut-o să râdă, cum să-i poruncească ceva stăpânei ei, iar slujnica şi-a luat tălpăşiţa zâmbind. Maestra vopsitoare cu henna a întins mâna.

— O să iau eu ceaiul, slăvită stăpână, mi-a spus ea. S-ar putea să scotocească prin odăi, dar nu şi la mine. Dacă îţi trebuie, trimite să mă caute. O poţi face oricând, să spui că vrei nişte henna.

I-am dat pacheţelul şi ea l-a îndesat în rochie. Erau prea multe lucruri pe care nu le puteam controla, dar le aveam pe femeile astea şi aveam toate aceste lucruri.

— Acum trebuie să pleci, mi-a spus ea. Stai dreaptă pe perne. Vorbeşte numai dacă îţi vorbeşte el. Ia îmbucături mici şi mestecă-le îndelung înainte de a le înghiţi. Nu bea ceaiul înainte de a se răci şi, dacă îţi tremură mâinile, bagă-le sub tine.

Nu-mi ţinea predici despre maniere, ci despre frică. Am dat din cap, cu gura uscată din cauza căldurii apăsătoare a hammamului, şi ea m-a îmbrăţişat ca pe propria ei fiică.

— Mulţumesc, i-am spus.

— Fie ca zeii tăi să te găsească, slăvită stăpână, mi-a răspuns ea.

De când venisem în qasr, tânjisem să stau de vorbă cu cineva şi se părea că, în cele din urmă, unele dintre femei se încumetau să se lege sufleteşte de mine. I-am zâmbit maestrei vopsitoare cu henna, iar ea m-a întors de umeri şi m-a împins spre uşă.

Aerul din coridorul hammamului era încă plin de greaua căldură a aburilor, dar aerul din grădină era răcoros. Soarele trecuse dincolo de zidurile qasrului şi se aşternuseră umbrele. O briză uşoară sufla mirosul florilor de seară spre odăile mele, unde toate uşile şi ferestrele erau deschise, ca să lase vântul să intre. Totuşi, nu puteam tândăli prin grădină, căci Lo-Melkhiin mă aştepta la intrarea în iatac. îndată ce m-a văzut, mi-a întins mâna, imaginea perfecta a curtoaziei, si am străbătut grădina spre el.

— Soaţa mea, mi-a spus el, cu degetele calde strânse în jurul al or mele.
Nu mă pişcă şi nu era niciun foc între noi. Abia dacă mi-a atins mâna.
— îţi mulţumesc că cinezi cu mine în seara asta.
A spus-o de parcă m-ar fi invitat, iar eu aş fi acceptat, şi nu ca şi cum m-ar fi cotropit.
— îţi cer iertare că nu am cinat până acum împreună, în afară de noaptea stelelor căzătoare, a continuat el. Mărturisesc, regatul îmi răpeşte atât de mult din timp, iar tu ai fost atât de răbdătoare cu mine, cât am fost delăsător. Te rog să mă ierţi.
Am făcut tot ce-am putut ca să nu-l privesc. Mă întrebam care dintre noi petrecuse prea mult timp în soare. Dacă se gândea să mă încânte, avea înainte o cărare tare anevoioasă.
— Vino, mi-a spus, când s-a lămurit că n-am de gând să mă joc cu el. Masa este pusă.
în corturile tatei mâneam destul de bine. Aveam carne în fiecare seară, la masă, precum şi linte şi năut ca să umplem bolurile. Aveam pâine şi ulei, iar tata aducea din călătorii tot felul de mirodenii, pentru că mamei îi plăcea să facă tot felul de încercări. Mâneam totul laolaltă, împărţind bucatele şi lovindu-ne degetele în farfurii, şi se auzeau râsete la fiecare masă în familie.

Aici nu era nimic de felul ăsta. Aveam pâine şi ulei, dar erau aşezate în nişte farfurii atât de delicate, încât m-am gândit că, dacă ridic porţelanul în dreptul soarelui, s-ar putea să văd prin el. Aveam şi o carafa din sticlă - mai multă decât văzusem adunată la un loc în toată viaţa mea - plină cu vin, şi un urcior de apă alături, ca să le amestecăm. Carnea era tăiată în bucăţele mici, aranjată astfel încât să arate ca trupul uneia dintre păsările cu pene lungi, răuvoitoare, pe care le găseam câteodată în grădină. Gâtul şi capul adevărate ale păsării completau imaginea din faţă, în timp ce, în spate, penajul se potrivea cu albastrul feţei de masă.

Nu am recunoscut mirosul mirodeniilor şi erau acolo şi alte feluri de mâncare necunoscute mie.

— Trebuie să-mi amintesc să vorbesc mâine cu bucătarul, a spus Lo- Melkhiin, păstrând tonul de conversaţie relaxată pe care îl avusese în grădină. De obicei, el prezintă fiecare fel, ca să-i putem aprecia măiestria, dar în seara asta n-am vrut să fim deranjaţi. Te rog, soaţa mea, ia loc.

M-am cufundat într-una din perne, ţinându-mi spatele pe cât de drept am putut, după sfaturile date de maestra vopsitoare cu henna, şi mi-am strâns cu grijă picioarele sub rochie. Când am încrucişat gleznele, am simţit cum semnele împerecheate pe care maestra vopsitoare cu henna mi le desenase pe călcâie se recunosc unul pe celălalt şi îmi încălzesc sângele îngheţat din vene.

Lo-Melkhiin s-a aşezat alături de mine. Dacă am fi stat unul în faţa celuilalt, n-am fi reuşit să ne privim, din cauza păsării. Vedeam platforma ridicată unde era patul, dar m-am străduit să nu mă gândesc la asta.

Am rămas nemişcată cât timp Lo-Melkhiin a turnat şi a amestecat vinul şi a pus pe o farfurie din toate felurile de mâncare. N-avem decât un pahar şi un castron. Urma să le împărţim. Dacă o să vrea cumva să-mi dea mâncarea din mâinile lui, o să-l muşc de degete. A sorbit o înghiţitură lungă de vin, apoi mi-a întins cupa. Eu am luat o înghiţitură mult mai mică, abia dacă mi-am înmuiat buzele. în orice caz, era un vin mai tare decât îmi plăcea mie.

A început să mănânce, aşa că l-am urmat. Am luat fâşii de lipie şi le- am înfăşurat în jurul fiecărei îmbucături, mestecându-le cât de îndelung am putut.

— Nu pot să te fac să-ţi fie teamă de mine, a spus el.

M-am bucurat că luasem o înghiţitură mică; altminteri, m-aş fi înecat, în schimb, am reuşit să înghit cu uşurinţă şi am sorbit din vinul prea tare, apoi l-am privit drept în ochi.

— Nu-mi irosesc frica, i-am zis. Ţi-am mai spus asta.

— Ştiu. Nu te temi de nimic, pentru că deşertul te va lua, în cele din urmă, indiferent ce se întâmplă. Este previzibil, precum ceasul cu apă. M- am gândit să mă port neaşteptat, să văd dacă asta o să te scoată din ale tale.
— Am avut turme de capre, stăpânul meu, i-am răspuns. Ele mi-au arătat ce înseamnă să te porţi neaşteptat.
—Ai studiat şi păsările, totodată, mi-a zis el.
Ochii îi erau precum zarea îndepărtată, atunci când dincolo de ea pândeşte o furtună de nisip.
— N-am studiat nimic. Eu nu sunt Sceptic. Dacă deşertul m-a învăţat şi eu am supravieţuit, înseamnă că mi-am luat bine lecţiile.
— Da, mi-a spus.
Avea mâinile strânse pe cuţitul de tăiat mâncarea, deşi acesta nu-i era trebuincios.

Cumva, ai supravieţuit.Cuţitul pentru tăiat mâncarea era prea departe ca să-l pot ajunge fără să ca el să bage de seamă ce vreau să fac. Pentru că mâncarea era gata tăiată, n-aveam niciun motiv să-l trag mai aproape. Mi-am promis că, dacă voi rămâne în viaţă, n-o să mai fiu niciodată atât de fără minte încât să-l las pe Lo-Melkhiin să pună mâna pe cuţit cât timp nu-l aveam şi eu pe al meu la îndemână. Nu mă gândeam că m-aş putea apăra în faţa lui, dar aş fi putut să-i crestez obrazul şi să-i las o amintire despre cât l-a costat moartea mea.

Lo-Melkhiin a răsucit mânerul şi apoi a sprijinit uşor lama cuţitului, în echilibru, pe unul din degete. Nu s-a tăiat. Când l-a rotit, lumina lămpii a sclipit pe bronzul strălucitor, aruncând raze strălucitoare spre pereţii iatacului şi învârtindu-le apoi într-o spirală ameţitoare. Ar fi fost frumos, dacă nu mi-aş fi imaginat stropi de sânge urmându-le.

Singurul lucru pe care îl aveam în apropiere era solniţa, încă plină cu grunji mari de sare. Ar fi fost ca şi când i-aş fi aruncat nisip în ochi, dacă o azvârleam spre el. Mi-ar fi dat răgaz să-mi iau cuţitul.

Lo-Melkhiin a aruncat cuţitul în aer şi acesta s-a răsucit într-un vârtej de lumină. M-am aplecat spre sare, gata de atac, dar când i-a prins din nou mânerul în palmă, n-a făcut decât să-l întoarcă invers şi să-l înfigă în masă. Am şovăit, neştiind ce urma să facă, dar el s-a aplecat spre mine.

— N-o să fie de cuţit, iubita mea, mi-a spus, cu voce joasă. îţi promit.

S-a ridicat şi a bătut din palme. Slujitoarele au venit şi au strâns masa,
dar au lăsat vinul, apoi a intrat un bărbat, care aducea un pachet. Lo- Melkhiin l-a luat şi i-a făcut semn să iasă. L-a deschis şi am văzut hărţi ale deşertului. Am văzut unde era qasrul şi unde se aflau toate satele, însemnate acolo. Multe dintre locuri aveau un semn roşu alături. Am simţit cum uşoara cină pe care o luasem mi se răzvrătea în stomac. Acelea erau locurile care îi dăduseră o mireasă.

— Vrei să vezi cum plănuiesc o vânătoare, soaţa mea?
Nu, stăpâne, i-am răspuns. Eu am treburile mele

.Nu era chiar adevărat, dar aveam fusul şi firele albe pe care le torsesem în timpul vedeniei în care o întâlnisem pe sora mea. Puteam să le ţes, cred, dar nu aveam un gherghef şi n-aveam idee ce aş putea folosi în loc. Fata care scosese faţa de masă prăpădită de mine m-a văzut cu firele în mână şi a dat din cap. Curând s-a întors cu un gherghef, iar eu m-am aşezat să ţes, în timp ce Lo-Melkhiin îşi plănuia ororile din deşert.

Există două feluri în care poţi sta atunci când ţeşi. Mama şi mama surorii mele se asiguraseră că noi le ştim pe ambele. Mie îmi plăcea mai mult primul stil, atunci când aveam de ales, fiindcă era mai comod. Puteam să stau astfel ore întregi dacă era nevoie, dar dacă ţeseam aşa în seara asta era posibil să cad în visare şi nu voiam să se întâmple de faţă cu Lo-Melkhiin. în cel de-al doilea stil, stăteam cu un picior sub mine şi, dacă nu mă mişcăm de colo-colo, ca să

nu-mi întrerup băgarea de seamă, piciorul se lenevea şi îmi amorţea. Când ţeseau împreună, mama şi mama surorii mele foloseau primul stil. Când ţeseau în corturile din caravana tatei, alături de nevestele negustorilor cu care făcea el negoţ, foloseau al doilea stil.

— Ţesătura voastră va fi la fel de frumoasă, ne spunea mama surorii mele, dar urechile voastre vor auzi mai bine.

Am ghemuit un picior sub mine. Fiind acoperit de rochie, era imposibil pentru oricine, în afară de o ţesătoare, să-şi dea seama de felul în care stau. Poate că mă trădau umerii şi arcuirea soldurilor, dar mă îndoiam că Lo-Melkhiin ştia să se uite la lucrurile astea. Mai degrabă trebuia să mă asigur că nu mă urmăreşte cu privirea când îmi schimb poziţia.

Am început să potrivesc urzeala. Fiindcă nu lucram nimic anume, am legat firele cât de strâns am putut, lăsându-le slăbite cât să îmi trec degetele printre ele, ca să conduc firul. Când voi termina, această ţesătură va ieşi foarte delicată. Poate că mă vor înveli în giulgiul ei, dacă voi reuşi să ţes îndeajuns cât să-mi acopere faţa, înainte ca Lo-Melkhiin să mă strângă de gât.

Lucra aplecat deasupra hărţilor sale, pentru ceva ce n-aveam chef să ştiu, şi bea fără măsură din carafa, fără să îndoaie vinul. Speram ca asta să-l facă să cadă adormit pe masă şi să nu mai ajungă la pat, dar în sufletul meu ştiam că asta nu se va întâmpla. Nu voia să se primejduiască în niciun fel cu mine, aşa cum nu voiam nici eu să mă primejduiesc cu el. Cel puţin cuţitele fuseseră îndepărtate. în ciuda spuselor sale, ştiam că e mult mai uşor să tai gâtul cuiva decât să-l sufoci.

Odată ce urzeala a fost pe placul meu, am desfăcut din ghem un fir lung şi mi l-am încolăcit pe degete. Mama îmi spusese că mama ei despărţea cu un ac firele urzelii dese, pentru că avea degetele atât de noduroase, din cauza vârstei, însă ale mele erau încă delicate şi subţiri. Puteam

trece firul prin urzeală cu degetele, trăgând firele pe care le voiam şi împingându-le înapoi pe celelalte. Trebuia numai să fiu atentă să nu strâng prea tare.

Mi-am schimbat picioarele sub mine şi am început să ţes. Când soră- mea şi cu mine văzuserăm câte zece ierni, ea s-a îmbolnăvit şi a căzut la pat cu febră, dar eu nu. Ăsta nu prea era felul nostru de a fi. Făceam totul împreună, întotdeauna, iar acum eu plesneam de sănătate şi, în timp ce ea ardea toată şi plângea după mama ei, tânjeam să-i stau alături, pe rogojină. Fraţii mei mi-au spus că sunt nebună şi ştiam asta şi eu, în adâncul sufletului, dar era sora mea şi îmi lipsea când mă duceam de una singură la fântână.

în a treia zi de când căzuse la pat, cu fierbinţeală, mama m-a trimis iar după apă. M-am dus destul de binevoitoare, căci eram bucuroasă să fac partea mea de treabă pentru vindecarea ei, dar ştiam că nu voi putea căra singură atâta apă şi aş fi dorit ca mama să-l trimită pe unul dintre fraţii mei în locul meu. Tata stăruise ca ei să meargă cu vitele, căci fatau. Aşa că m-am dus la fântână, cu un urcior mai mic şi cu inima grea.

Am scos cât de multă apă am putut de una singură, şi mă pregăteam să pun găleata pe capacul fântânii, când un sunet din tufişurile din apropiere mi-a atras atenţia. Inima mea cea grea a încetat să mai bată. Era o viperă de nisip şi ştiam că, dacă era una, trebuie să fi fost şi altele pe undeva prin apropiere; nu vânează de una singură.

Ne-am ţintuit cu privirea pentru o clipă lungă de tot, eu şi şarpele, şi niciunul dintre noi nu s-a trădat nicio secundă. Nu aveam pietre la mine, pentru că n-aş fi putut să le car şi pe ele, şi urciorul cu apă. Şarpele tot nu se mişca şi, după o clipă petrecută sub soarele deşertului, am îndrăznit eu s-o fac. Am turnat apa în urcior şi am lăsat găleata la loc, în fântână. Apoi m-am aplecat, am ridicat urciorul şi m-am dat înapoi, cu ochii la viperă. Nemişcată, m-a privit cum mă retrag, iar în cele din urmă a dispărut în tufişurile din care

venise, când şi-a dat seama că eram prea departe ca să mă mai poată ataca.

I-am povestit totul surorii mele când am mers din nou împreună la fântână, după ce tata tăiase toate tufişurile din jurul acesteia, ca şerpii să nu se mai ascundă acolo.

— Poate a văzut că erai şi tu singură şi nu a atacat, mi-a spus ea. Poate că era şi ea la fel şi ştia că împărtăşiţi aceeaşi soartă în clipa aceea.

— Poate că sunt foarte norocoasă, i-am răspuns eu. Sau poate că nu par bună la gust.

Ea a râs.

Bătătura ţesăturii se încolăcea printre firele urzelii aşa cum o potriveam eu şi am simţit din nou vipera. Am privit în sus, în ochii lui Lo-Melkhiin, deşi el stătea încă la masă, la hărţile lui. Mi-am schimbat piciorul, fără să- mi pese dacă mă vede sau nu, şi m-am aplecat din nou asupra lucrului meu. Nu aveam pietre şi nu puteam opri o viperă, dar puteam fi răbdătoare.

M-a privit o vreme, apoi s-a întors iar la treaba lui. Când am simţit că ochii-i nu mai sunt aţintiţi asupra mea, am tras adânc aer în piept. Şarpele nu atacă mereu. Poate că nu am un gust prea bun. Gândul m-a făcut să zâmbesc, în ciuda primejdiei, şi m-am cufundat ceva mai adânc în lucru, deşi încă mai stăteam cu un picior sub mine, ca să fiu sigură că din mâinile mele nu iese vreo ciudăţenie. Degetele au găsit ritmul şi firele l- au urmat.

Aveam multe cântece de lucru şi incantaţii. Unele erau sortite numai urechilor surorii mele, mamei şi mamei ei, dar pe unele le puteam cânta fraţilor mei sau altor rude care trăiau în corturile tatei. Apoi, mai erau şi alte cântece, pentru momentul când venea la noi o altă caravană, deşi lucrul ăsta nu se întâmpla prea des, şi erau cântece pe care noi, fetele, le scorneam în timp ce munceam, iar mamele noastre nu erau cu noi.

Acum am ales unul dintre favoritele mele. Avea o melodie caldă, care îi contrazicea ritmul natural. Un bărbat ar fi crezut că este un cântec de leagăn, potrivit doar ca să adormi un copil, dar când ritmul lui hotărât era lăsat să se înşire, ne ajuta şi le îndruma paşii chiar şi celor mai tinere ţesătoare, până când îşi terminau ţesătura. îl cântam împreună, soră-mea şi cu mine, şi toate fetele cu voci frumoase care ţeseau câteodată alături de noi. Nu era menit să fie cântat de una singură şi lipseau părţi din el, dar îmi era destul de drag încât să umplu părţile care dispăruseră, chiar dacă Lo-Melkhiin nu putea s-o facă.
Eram la jumătatea celui de-al treilea vers, când am simţit o umbră şi am înţeles că el a venit lângă mine. M-am silit să termin rândul pe care îl ţeseam, să-mi stăpânesc cât puteam tremurul mâinilor, deşi vipera se strecura tot mai aproape. Când am terminat, am dat deoparte ghergheful şi am ridicat privirea spre el.
— Iubita mea, cânţi ca să adormi un bărbat, mi-a spus el.
Nu înţelesese adevăratul ţel al cântecului, iar asta m-a bucurat.
— Vmo în pat, atunci.
Nu m-a atins. Mi-am scos acele din păr şi mi-am lepădat rochia aşa încât să stau în faţa lui doar în albituri şi henna. Şi dacă şi-a dat seama ce înseamnă simbolurile, n-a lăsat să se vadă. Dar nu cred că ştia. Bărbaţii nu ştiu, de obicei, lucrurile astea. Până la urmă, asta e o artă a femeilor.
— Vmo în pat, a repetat el.
Mi-am împietrit inima şi am urcat în pat alături de viperă

.în următoarele patru nopţi, Lo-Melkhiin a venit la mine pentru cină, apoi pentru lucrul de seară şi apoi în pat. Maestra vopsitoare în henna mi- a desenat de fiecare dată simbolurile pe trup şi fetele mi-au încolăcit părul, mi l-au prins cu ace şi mi-au pus o rochie din ţesătură fină. în fiecare noapte, henna ustura un pic mai tare, acele se înţepeneau în

părul meu şi fiecare rochie avea broderia cea mai delicată la atingere.

Hărţile lui Lo-Melkhiin erau deja însemnate şi pânza creştea sub mâinile mele. Când puteam, ţineam aproape de mine cuţitul de tăiat mâncarea şi cântam cântece din cortul tatei atunci când nu puteam. Chiar dacă băgase de seamă, nu-mi păsa. De fiecare dată mă poftea în pat. Ăsta era ultimul lucru pe care mi-l spunea şi nu m-a atins nici măcar o dată. între noi nu mai era nici lumina lui rece, nici focul meu arămiu, şi totuşi nu mă simţeam deloc uşurată. Henna păstra forţa flăcării mele de cupru, în fiecare dimineaţă, el pleca înainte ca eu să mă trezesc cu o cană de ceai aburind aşezată pe masa de lângă pat.

Când m-am trezit, am mers la hammam. Nu era nimeni acolo, dar înainte să-mi scot schimburile de dedesubt, a apărut, ca de obicei, una dintre slujnice, ca şi când aş fi sunat din clopoţel după ea. Mi-a luat albiturile şi mi-a adus schimburi noi, cât timp eu mi-am săpunit henna desenată noaptea trecută. Semnele nu au dispărut cu totul. Deseori, maestra vopsitoare cu henna doar contura uşor liniile, reînnoindu-le pe ele şi puterea lor, în pielea mea. Poate că de aceea mă ardeau tot mai tare când mi le aşternea pe trup. La fel se întâmpla şi cu părul. în timp ce stăteam în baie, au adus o copaie cu apă fierbinte pe care au pus-o pe marginea din spatele meu. Când îmi lăsam capul pe spate, îmi pieptănau părul în apă. Vopseaua se scurgea în parte, dar nu toată.

După ce m-au uscat şi m-au îmbrăcat, am mers în atelierul de ţesut. Am deschis uşa fără să bat, aşa cum îmi era obiceiul, şi am fost uimită să văd că toate femeile ridică ochii spre mine, în loc să-şi vadă mai departe de lucrul lor.
— Oh, slăvită stăpână, a spus cea mai în vârstă ţesătoare, tu erai

— .Cum adică? am întrebat-o eu, aşezându-mă pe un scaun rămas liber între torcătoare.

Mi-au dat un coş, lână şi firul de început, şi am început să lucrez.

— Slăvită stăpână, Lo-Melkhiin a venit aici în fiecare zi de când s-a ridicat de pe patul de suferinţă, a spus torcătoarea care vorbea adeseori fără să-şi măsoare cuvintele înainte. Se uită la noi, câteodată întinde câte o mână asupra noastră şi ne spune că lucrăm frumos.

Ţesătoarea cea bătrână a scos un sunet necuviincios. Aveam mâinile ocupate, aşa că nu puteam să-mi acopăr gura. în schimb, mi-am reţinut zâmbetul. Bătrâna ţesătoare nu credea că Lo-Melkhiin ar fi recunoscut un fir bine lucrat nici dacă s-ar fi împiedicat de el.

— Jur, slăvită stăpână, nu l-am ademenit noi aici, a spus torcătoarea. Pur şi simplu ne-am trezit cu el.

— Stăpânei nu-i pasă dacă o găseşte pe vreuna dintre voi drăguţă, a spus bătrâna ţesătoare.

Din nou mi-am ascuns zâmbetul. Gelozia era ultimul sentiment pe care l-aş fi încercat dacă Lo-Melkhiin s-ar fi apucat să o urmărească pe vreuna dintre fetele torcătoare. Aş fi fost mult mai îngrijorată de ce avea să se întâmple cu ele după ce le-ar fi atins.

— Spune-mi, i-am zis torcătoarei, unde este firul pe care l-ai tors după ce a venit el să vă vadă?

— L-am ars, slăvită stăpână, a spus ea, privind degrabă în jos, spre fus, deşi nu torcea. Nu era de niciun folos.

— Şi nici cei trei ani pe care i-ai petrecut în odaia asta, a spus bătrâna ţesătoare. Nu şi-a mai încâlcit firul în halul ăsta de când a venit prima dată la mine. Aşa de tare a speriat-o.

Atunci mi-au arătat şi celelalte lucruri. O broderie plină de noduri, mai multe fire încâlcite, lână dărăcită atât de prost, încât părea că nu a fost dărăcită deloc, şi un război de ţesut a cărei urzeală fuseseră nevoite s-o taie, ca să poată pune una nouă şi s-o ia de la capăt.

Am privit-o pe torcătoare. Acum, firul ei era neted şi curgător ca de obicei, deşi mâinile îi tremurau uşor pe când îşi aşeza iar lâna pe fusul care îi căzuse. Văzuse vipera din el, ştiam, dar lucrase mai departe, pentru că nu ştiuse ce altceva putea să facă. I-am prins fusul, ca să nu se mai deşire, şi mi-am pus mâinile pe ale ei. Focul de aramă s-a răspândit între noi, mai mult decât atunci când l-am atins pe vraci, şi fata s-a oprit din tremurat.

— Gata, i-am spus. O să fie bine de-acum. Când mai vine Lo-Melkhiin, trimiteţi o fată să mă cheme şi voi veni să vă ajut să curăţaţi mizeria.

Ţesătoarea a scos iar un zgomot necuviincios, dar de data asta am zâmbit. Am ridicat mâna ca s-o ating, însă, înainte de-a o face, flacăra arămie a sărit de la mine spre ea, luminându-i ochii şi îndreptându-i spinarea. A tuşit o dată şi a tresărit surprinsă, apoi s-a aplecat să urzească războiul de ţesut ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Acum lucra mult mai repede.

M-am aşezat din nou între torcătoare şi m-am gândit cum aş putea să le ajut. Odată, torsesem pentru o vedenie. Poate că acum aş putea s-o fac pentru a strecura în fire focul de aramă. Mama şi mama surorii mele presărau, în jurul corturilor tatei, cercuri de săruri ciudat mirositoare, aduse de tata din depărtări. Nu opreau furnicile şi nici albinele să intre, dar opreau scorpionii. Şi viperele. Lo-Melkhiin va veni aici - nu-l puteam ţine afară -, dar mă întrebam dacă aş putea toarce focul arămiu, astfel încât lumina lui rece să nu mai tulbure lucrul femeilor.

Mi-am luat iar coşul cu lână şi am apucat fusul. Am început să torc şi, între două bătăi de pleoape, m-am lăsat să alunec în visare fără să mă împotrivesc.

De data asta, în loc să zbor peste deşert, am plutit spre tavanul încăperii, acolo unde aerul fierbinte, parfumat cu trandafiri, lenevea înainte să iasă prin ferestrele zăbrelite. Am privit în jos şi am văzut toate războaiele la lucru, toate fusele

torcând şi toate acele lucind în sus şi-n jos, trăgând după ele firele de mătase.

Vedeam urmele lăsate de lumina rece a lui Lo-Melkhiin. Aşa cum mă aşteptam, se adunaseră lângă cea mai drăguţă dintre torcătoare, cea mai rapidă cusătoreasă şi cea mai talentată ţesătoare. Cel puţin, avea măsura priceperii meşteşugului. Am lăsat firul pe care îl torceam deasupra fiecărei lumini, am înăbuşit-o în foc, apoi am mutat fusul spre următoarea. După ce am curăţat toate rămăşiţele, am început să mă gândesc cum aş putea feri întreaga încăpere.

Mama presăra un cerc de săruri şi era îndeajuns, dar scorpionii erau mai mici decât Lo-Melkhiin. Totuşi, acesta era cel mai bun mod de a începe.

Atârnată în aerul de sub tavan, am târât în urma fusului noul fir tors în aramă, în timp ce mă mişcăm uşor în jurul odăii. Apoi, fiindcă nu mă puteam gândi şi la altceva, am repetat acelaşi lucru chiar sub tavan, la înălţimea la care pluteam. Două rânduri de foc arămiu se căutau unul pe celălalt, dar stăteau acolo unde le aşezasem, chiar şi după ce m-am îndepărtat. Când le-am slăbit strânsoarea, jurubiţele au pălit. Le-am strâns din nou, aşa cum faceam cu picioarele unei capre, când voiam să nu mai plece haihui, dar mi s-au împotrivit mai tare decât orice capră pe care o priponisem vreodată.

Nu puteam sta la nesfârşit în tavanul atelierului de tors. După ce prima idee a dat greş, voiam să renunţ şi să mă gândesc la altceva. Am dat drumul flăcărilor arămii. Spre uimirea şi uşurarea mea, jurubiţele au rămas acolo unde le pusesem. Fire de foc atârnau, rupte, ridicându-se din podea şi coborând din tavan, precum rădăcinile unui prun, care se întind spre apă. Se întretăiau unele cu altele şi pâlpâiau puternic în vedenia mea. M-am ferit de strălucirea aceasta şi am scăpat fusul. Am căzut, odată cu el, şi m-am trezit în scaunul meu, cu bătrâna ţesătoare scuturându-mă de umeri.

— Slăvită stăpână! a şuierat ea.

Nu voia să strige şi să stârnească panică. Ştiam că, dacă nu mă trezesc, o să mă pişte sau mai rău de-atât.

— Sunt aici, i-am spus. Lucrul s-a săvârşit.

— Cu siguranţă s-a săvârşit, mi-a răspuns ea şi a privit în jos, spre mâinile mele.

Aşa cum faceam mereu, torsesem lână nevopsită, dar sculul din coş nu mai avea culoarea toarsă şi înfăşurată. Aşa cum se întâmplase când torsesem fire albe, căutându-mi sora, acum torsesem fire arămii, atât de strălucitoare, încât toată încăperea părea să aibă propriul său foc.

— Slăvită stăpână! a strigat torcătoarea.

— O să-ţi ţii gura, i-a spus bătrâna ţesătoare, privind de jur-împrejur. Toate o să vă ţineţi gura. Asta rămâne între voi şi zeii voştri.

Femeile au încuviinţat, murmurând, şi am simţit o tulburare în sângele meu. Bătrâna ţesătoare le pomenise despre zeităţile *lor,* dar eu ştiam că unele dintre ele şi-au îndreptat şoaptele către *mine,* deşi nu ştiam cum mi- am dat seama de asta. Am dat din cap spre bătrâna ţesătoare şi le-am lăsat cu munca şi rugăciunile lor. Când am plecat de lângă ele, sângele îmi vuia.

M-am oprit, odată ajunsă în grădina răcoroasă. în trecut, Lo-Melkhiin se mulţumise să-şi ia puterea din bărbaţi şi să le inspire creaţiile. Acum, se pare că-şi întorsese strădaniile şi către femeile care trăiau în qasr. Nu era disperat după putere; puteam să-mi dau seama de asta după forţa luminii reci din atelierul de tors. Mai degrabă, uitase că şi femeile lucrează - şi că fac o muncă utilă. Credea că le poate zori ca pe bărbaţi, şi o făcuse, dar asta avusese un preţ. Speram că va sta departe de bucătării. Bucătarul-şef se descurca bine sub puterea lui Lo-Melkhiin, însă multe dintre ajutoarele lui erau femei sau băieţi şi nu aveam niciun chef să mănânc pâine crudă sau arsă.

De cinci zile nu mă atinsese deloc. înţelesese că puterea mea este mai mare decât a lui? încerca să găsească un alt izvor, nădăjduind că mă va slăbi? Dacă asta făcea, nu izbândise. Maestra vopsitoare cu henna şi femeile care îmi aranjau părul

aveau destulă forţă ca să mă ţină puternică. Nu-mi plăcea că, pentru a-mi creşte puterea, trebuia să crească şi a lui. Nu-mi plăcea că depindeam de el pentru orice, cu atât mai puţin pentru asta. Poate că era timpul să-mi vizitez sora în prezent, nu s-o caut în vedenii ale trecutului ei, şi să văd dacă venerarea mea ca zeitate îşi făcuse treaba sperată.

Eram la jumătatea drumului spre iatacul meu şi spre pânza pe care o ţeseam acolo, când mi-am dat seama că poate Lo-Melkhiin a vizitat mai multe încăperi, nu doar atelierul de tors. Salvasem acel loc, dar ştiam că trebuie să-şi fi lăsat semnele şi pe altele şi că tot ce făcuse acolo era la fel de haotic. Un qasr are nevoie de un rege; aşa se spune. Aşa gândesc bărbaţii. în egală măsură, un rege are nevoie de un qasr, iar qasrul trebuie să aibă rânduirea lui, oile trebuie să fie în ued, altfel turma se va risipi.

M-am gândit că am nevoie de mai multă lână şi, dacă învăţam s-o torc fără s-o prefac în cele mai stranii culori, cu atât mai bine. Am hotărât să trimit după un coş sau mai mult, pentru când voi avea la îndemână timp şi singurătate, să mă pierd în vraja torsului. Totuşi, poate că nu astăzi. Soarele trecuse bine de punctul său cel mai înalt, ceea ce însemna că ar trebui să mă pregătesc pentru cină; şi apoi să ţes în felul acela obositor, cu

vipera privindu-mă ori de câte ori mă mişcăm; şi apoi o altă noapte de nemişcare, în pat cu Lo-Melkhiin.Dimineaţa încă trăiam dar, când m-am trezit, m-am gândit că urma să mor în clipa următoare. Abia puteam sta în capul oaselor ca să-mi beau ceaiul; eram slăbită ca un miel nou-născut. Când mi-au adus micul dejun, mirosul de mâncare m-a făcut să vărs tot ce băusem.

— Nu-i nimic, slăvită stăpână, a gângurit slujnica, ajutându-mă să ajung înapoi în pat. Chiar dacă ai sărit o zi, tot îşi face efectul.

— Nu mă simt prea bine, i-am spus.

Pământul se învârtea cu mine şi nu puteam să-l opresc.

— Ai pălit de tot, mi-a spus ea. Mă întorc imediat cu o cârpă rece şi cu vraciul. Nu-i place când vomităm. Spune că e primul semn că am stat prea mult în soare.

A spus-o foarte clar. Văzusem bărbaţi bătuţi de soare, atunci când lucrau în arşiţa zilei sau nu beau destulă apă. Dar ştiam că nu asta era cauza bolii mele. Nu stătusem prea mult în soare. însă fata plecase deja, înainte să apuc să-i spun ceva, aşa că am rămas în pat, aşteptând şi nădăjduind că n-o să-mi pocnească ţeasta în două până la întoarcerea ei.

Am aţipit şi am visat un leu. Bea apă într-o oază, în răcoarea dimineţii. Ştiam oaza din harta lui Lo-Melkhiin. Se aplecase asupra ei, chibzuind fiecare unghi al vânătorii sale. Mă gândisem că poate pune la cale de unde să-şi găsească viitoarea nevastă, deşi ar fi trebuit să ştiu că nu-i pasă din ce colţ venim.

Oaza nu avea corturi şi se afla destul de departe de calea caravanelor. Numai un nebun sau un bărbat cu armăsari foarte buni ar fi mers atât de departe, spre o oază din Ţara Nimănui. Lo-Melkhiin nu era nebun, oricât de uşor ar fi fost să-mi spun că este, dar avea bidiviii buni.

Leul era bătrân, iar coama lui de culoarea aramei strălucea în soare. Spatele şi faţa îi erau brăzdate de cicatrice, urme lungi de gheare. Luptase ca să-şi păstreze oaza şi pentru asta alungase sau ucisese lei mai tineri. Nu câştigase nicio cinste până la bătrâneţe, dar îşi păstrase căminul din deşert.

Lo-Melkhiin nu voia decât să-l omoare, nu-l vâna pentru altceva, iar el n-avea unde să plece

.Am văzut celelalte gărzi retrăgându-se într-o trecătoare pustie, unde Lo- Melkhiin le lăsase ca să vâneze singur înainte de demon, Lo-Melkhiin vâna doar leii primejdioşi. Făptura asta bătrână era prea deşteaptă ca să hărţuiască satele şi oazele oamenilor Iar acum n-o să mai îmbătrânească deloc.
Pe când priveam, Lo-Melkhiin a coborât spre ochiul de apă al oazei, de- a curmezişul locului unde şedea leul. Sălbăticiunea bătrână l-a ţintuit cu privirea, destul de înţelept ca să ştie că nu va scăpa cu fuga. Pentru o clipă, am crezut că Lo-Melkhiin îl va cruţa, dar apoi l-am văzut cântărindu-şi suliţa în mână şi, între două răsuflări, azvârlind-o chiar între ochii leului.
Acesta a căzut cu faţa în apă, năclăind-o cu sângele său. Lo-Melkhiin a tras un cuţit, a fluierat ca să cheme bărbaţii şi am înţeles că vrea să jupoaie animalul. Asta nu puteam privi. Am simţit cum voma mi se ridică iar din stomac, deşi nu cred că mai rămăsese ceva acolo; apoi m-am trezit în patul meu, iar slujnica îmi ţinea părul în timp ce-mi goleam iar stomacul. De data asta, n-am vărsat decât apă. Bucătarul m-a privit, clătinând din cap.
— Sucuri, slăvită stăpână, mi-a spus el. Cât de multe poţi.
—Aş vrea să-ţi vezi de treaba ta, a răbufnit vraciul.
— Mă duc să aduc, a spus slujnica, dar bucătarul a clătinat din cap.
Ea trebuia să rămână cu mine cât timp era aici şi un bărbat. Vraciul m-a consultat iute, lipind o mână caldă de fruntea mea şi atingându-mă uşor pe încheietură.
— Slăvită stăpână, ai băut vin? m-a întrebat el.
— Nu, i-am răspuns. Am băut apă şi am mâncat ce mi s-a adus.
—Ai stat în soare?
— Nu.

— Poate că este doar obosită? a sugerat slujnica. Ieri a petrecut toată după-amiaza în atelier şi mi-au povestit fetele că a tors fără încetare ceasuri întregi.
Imediat ce am auzit cuvântul „tors", stomacul mi s-a îngreunat iar. Fata a fost iute, m-a întors şi mi-a prins părul la spate, să-l ferească să nu intre în castron. N-aveam ce să mai scot din mine, dar i-am preţuit străduinţa, oricum.
— Poate că asta ţi-a scos apa din trup, a spus vraciul.
Nu era cu desăvârşire greşit, dar pricina nu era potrivită.
—Astăzi trebuie să stai în pat, să bei tot ce-ţi aduce băgăreţul ăsta de la bucătărie şi să nu te atingi de lucru.
Am dat din cap nefericită şi slujnica mi-a pus pe frunte un alt şervet rece.
Focul de aramă făcuse asta - sau, cel puţin, faptul că torsesem atât de mult cu el. Fusese prea mult. După ce vraciul a plecat şi slujnica s-a dus după pieptene, nu mi-am mai putut opri lacrimile. Abia reuşisem să ocrotesc o încăpere. Nu puteam să pun scut şi peste celelalte odăi, dacă asta era urmarea.
Nişte mâini blânde mi-au despletit cosiţele şi au început să-mi treacă uşor pieptenele prin plete. M-am silit să respir liniştit, nădăjduind că o să adorm şi să mă odihnesc fără vise. Nu mai voiam deloc să văd lei găsindu- şi sfârşitul. Nici măcar gândul că aş putea-o vedea pe sora mea nu m-a ademenit să caut vise. Nu voiam decât întuneric şi pierdere de sine.
Un deget mi-a atins creştetul. Era prea mare ca să fie al slujnicei. Am încercat să mă mişc înainte de a-mi aminti urmările, iar apoi m-am luptat slăbită în timp ce Lo-Melkhiin şi-a înfipt adânc degetele în părul meu.
— în dimineaţa asta am plecat după un leu, soaţa mea, mi-a spus el.
Avea acea voce prea prietenoasă pe care o uram. Capul mă durea deja,

iar strânsoarea lui în pletele mele îmi sporea suferinţa.
— Dar tu ştii asta. Ţi-aş fi spus că sălbăticiunea făcea prăpăd printre oile bărbaţilor şi fura copiii femeilor, dar tu ştii că nu era adevărat.
N-am spus nimic şi mâinile lui m-au strâns mai tare.
— Spune-o! mi-a poruncit el.
— Am văzut, i-am spus, scuipând cuvintele aşa cum îşi scuipă o viperă veninul. Am văzut că ai ucis leul acela bătrân, aflat prea departe de aici ca să poată face vreun rău.
— Bine, mi-a zis el. Nu-mi place să ucid fără privitori. Mi-a dat drumul la păr, dar eram prea slăbită ca să mă-ndepărtez de el. Acum ar fi fost uşor să mă sufoce, dacă voia. Ar fi putut să-mi aşeze părul lângă viitoarea coamă de leu, ca trofeu. în schimb, mi-a răspândit pletele pe pernă şi a început să mi le pieptene.
— Sora ta făcea aşa, mi-a zis. Când eraţi mici.
— Da, i-am răspuns.
Uram să-i spun lui toate adevărurile, dar acum ura îmi dădea putere.
— Şi ar mai fi facut-o încă, dacă aş trăi în continuare în corturile tatei, şi i l-aş pieptăna şi eu pe al ei.
— N-am prea vorbit de ea în ultima vreme, a spus el. Ai văzut hărţile pe care le am? Arată locurile de unde au venit toate soaţele mele.
—Am văzut, i-am răspuns. Am fost multe.
— Aşa e, a încuviinţat. Atât de multe, încât curând s-ar putea să încep din nou. Ştii, nu trebuie să o iau în ordine. M-aş putea întoarce în orice sat doresc. S-ar putea să mă întorc după sora ta.
— O să fie măritată până atunci, i-am zis.
Voiam să fie adevărat, chiar dacă aş fi murit pentru asta.
— Tata a adus cu el în caravană un bărbat, iar ea îl iubeşte.
—Atunci cine o să aibă grijă de morţii voştri? m-a întrebat el.
Abia dacă l-am auzit. Imediat ce mi-am spus povestea, capul parcă mi-a explodat din nou. Era ca focul arămiu, dar mai

rău. Dacă aş fi fost o fântână în deşert, aş fi fost folosită timp de generaţii şi n-aş fi avut nimic altceva decât un capac de dat la o parte ca să las pe oricine ar fi venit la mine să-şi umple urciorul cu apă.
Vipera a muşcat.
Lo-Melkhiin a lăsat pieptenul şi părul şi mi-a ţintuit mâinile în lături, îşi folosea propria greutate ca să nu mă lase să mă ridic, chiar dacă oricum n-aş fi putut să mă trag de sub el, după cum nu puteam nici zbura. Simţeam cum mă apasă fiecare muşchi din trupul lui. M-am gândit atunci, cu acea parte din mintea mea care nu urla, că era foarte norocos că vomitasem deja tot ce avusesem în stomac, sau ar fi primit resturile alea drept în faţă, aşa cum stătea la câţiva centimetri deasupra mea.
— N-ai înţeles încă, steaua cerului meu? m-a întrebat el. Vocea i-a şuierat în urechile mele. Nu vedeam un chip omenesc, ci o ţeastă de viperă.
— Suntem la fel, tu şi cu mine. De asta nu te pot ucide şi de asta nu mori.
N-aveam de gând să-l cred. El nu era zeitate şi eu nu eram demon. Nu eram la fel. Eram opuşi. Trebuie să fi ştiut asta.
—Crezi că nu-i adevărat? mi-a spus. Crezi că eu nu le vorbesc bărbaţilor şi nu mă ţin de cuvânt aşa cum tu le vorbeşti femeilor? Crezi că n-aş putea să ajung la sufletul tău şi să ţi-l iau, la fel de uşor cum intri tu în sufletul soră-tii şi o supui dorinţei tale?
Nu! Nu asta faceam eu, prin lucrul meu de mână. Eu torceam şi înnoiam lucrurile. El silea meşteşugul acolo unde nu-l voia nimeni şi-l grăbea atât de mult, încât făuritorii lui nu-l mai puteau controla. Poate că eu schimbasem destinul surorii mele, dar nu răpisem sufletul nimănui.
— Te îndoieşti de mine, dar o să-ţi dovedesc, mi-a spus el.
S-a rostogolit de deasupra mea şi lipsa greutăţii sale mi-a adus o uşurare bine-venită, dar nu-mi lăsase încă mâinile, aşa că uşurarea a fost de scurtă durată, şi m-a tras în sus,

astfel încât să stau în faţa lui. Capul îmi urla şi stomacul mi se îngreunase, dar nu s-a oprit. A chemat lumina rece şi m-am tras înapoi, gândindu-mă că o să mă ardă mai rău decât eram deja.

însă, în loc de asta, lumina a pâlpâit şi mintea mi s-a limpezit. Ca şi cum mi-ar fi fost turnată pe gât o băutură rece, iar trupul mi-ar fi fost stropit cu apă răcoritoare. Stomacul mi s-a liniştit şi durerea a încetat. Am privit, înlemnită de oroare, cum lumina cea rece îmi linge braţele ca flăcările ce mistuie lemnul uscat, în vatra taberei, ridicându-mi-se spre coate, înainte de a reveni în mâinile lui Lo-Melkhiin.

Apoi, între noi s-a încolăcit focul arămiu şi răsuflarea mi s-a liniştit. Eram un prun ale cărui rădăcini se târau spre apă, iar uedul era mai inundat ca niciodată. Am urmat izvorul, aşteptându-mă să-mi găsesc drumul înapoi spre sora mea. în loc de asta, mă simţeam de parcă m-ar fi hrănit fiecare ued din deşert. Voiam tot mai mult şi mai mult, iar Lo- Melkhiin mă făcuse destul de puternică încât să iau tot ce voiam. Era mai mult foc decât îmi trebuise ca să urzesc atelierul de tors. Era destul foc pentru a face scut pentru întregul qasr şi ca să mai şi rămână. M-am gândit la soră-mea şi la soţul pe care i-l închipuisem. Acum, el va veni, la fel de sigur cum era că soarele o să răsară mâine.

Lo-Melkhiin şi-a înfipt adânc unghiile în pielea mea, învăluindu-le de jur-împrejur cu mici semiluni sângerii. Această nouă durere m-a adus înapoi la el şi m-a îndepărtat de nebuneştile mele visuri despre deşert.
Zâmbetul lui de viperă era acum de necontrolat şi m-a măsurat din privire ca şi cum aş fi fost jucăria lui perfectă, să facă orice voia cu mine. Nu voi fi, jur. Nu voi fi niciodată.

— Ei bine, iubita mea, mi-a spus el, întinzându-mi un pahar cu suc, se pare că totuşi avem nevoie unul de celălalt pentru mai multă vreme.După ce Lo-Melkhiin mi-a limpezit mintea cu focul lui rece, m-a părăsit şi, în cele din urmă, m-

am aventurat pe afară, pentru prima dată în ziua aceea. Era după-amiază şi mă temeam îngrozitor să nu întâlnesc pe cineva care să ghicească ce făcusem, aşa că nu am mers mai departe de grădina cu apă. Astăzi, cântecul fântânii nu mă liniştea. îmi amintea în schimb că nu mă aflam în deşert, că un asemenea lucru putea exista numai în preajma lui Lo-Melkhiin, mulţumită puterii sale. Desigur, cânta şi se juca atunci când n-o privea nimeni, dar era a lui. Şi eu la fel.

Am mers spre hammam. La acest moment al zilei, acolo nu se afla decât o slujnică moţăind în arşiţă lângă coşarca de cărbuni, gata să aţâţe focurile dacă era nevoie de apă fierbinte sau odihnindu-se când nu era nevoie de ea. N-am trezit-o. Am trecut în odaia cu aburi fierbinţi, lăsându- mi hainele pe podea în timp ce urcam treptele, ca să ajung la băncuţă. Aerul nu era fierbinte precum cel al deşertului, care usca orice lucru peste care trecea, ci fierbinte ca supa - ca sângele - şi, când am tras aer în piept, am simţit cum mă ofilesc.

Am alunecat de pe bancă, încercând să ajung la aerul răcoros de la uşă. Pielea îmi era alunecoasă de la sudoare şi mi-a luat un pic să mă pun pe picioare, dar m-am poticnit din nou pe trepte, gâfâind de la aerul mai rece. Slujnica era acolo, trezită de zgomotele mele bezmetice. M-a ajutat să intru în bazinul fierbinte şi mi-a adus o cană de ceai rece de zămoşiţă.

— Slăvită stăpână, trebuie să fii cu băgare de seamă în odaia cu aburi, mi-a spus ea. Data viitoare stai mai aproape de uşă.

Am dat din cap. Nu eram sigură că mai vreau vreodată să mă întorc acolo. Bazinul în care stăteam părea un cazan pentru gătit, căci apa era foarte fierbinte, şi-mi ajunsese. Când a socotit că am îndurat destul, servitoarea m-a dus într-un bazin mai rece şi a lăsat pe marginea acestuia săpunul şi o perie moale.

— Vreau o perie mai aspră, i-am spus.

M-a privit aşa cum torcătoarea cercetează lâna sau cum bucătarul cântăreşte faina din ochi.
Slăvită stăpână, nu ai nevoie, mi-a replicat. Pielea ta..

.Am ridicat o mână, ca s-o opresc.

— Ştiu, i-am zis. Tu şi cu celelalte lucrătoare de aici aţi făcut treabă bună ascunzând deşertul din mine într-un înveliş de oraş.

A roşit, iar eu am continuat:

— Dar aş vrea o perie mai aspră.

A dat din cap şi a fugit s-o aducă. Avea dreptate. Nu-mi trebuia. Pielea mea, ba chiar şi mâinile, care munciseră cel mai mult, din greu, pierduseră asprimea deşertului. însă puteam simţi atingerea lui Lo-Melkhiin, focul cel rece urcând spre coatele mele şi, mai rău, apăsarea lui pe trupu-mi, în timp ce mă ţintuia la pământ. Şi voiam să mă descotorosesc de asta.

Servitoarea s-a întors cu peria, pe care am acoperit-o cu clăbuc. Am început să mă frec, o furtună de nisip pe pielea mea goală - nu, mai degrabă acea furtună care pietrificase oasele cămilei - apăsând cu putere, în timp ce-mi râcâiam fără milă pielea. Nu eram mulţumită să-l spăl de pe mine doar pe Lo-Melkhiin. Voiam să curăţ întreg qasrul, voiam ca întreaga *cetate* să mi se şteargă din amintire.

— Slăvită stăpână! a ţipat servitoarea, întorcându-se cu schimburi curate.

Fără să ia aminte că era îmbrăcată, a intrat în bazin după mine şi a dat să-mi smulgă peria din mâini. M-am împotrivit. Fata care păscuse turmele şi care alergase în lung şi-n lat prin deşert, alături de sora ei, cu părul său smolit fluturând în vânt, poate că ar fi putut să iasă învingătoare, dar acum aparţineam cetăţii, eram delicată, gătită şi învăluită în mătăsuri, fără nicio asemănare cu fata ce căra cărbuni.

Servitoarea a aruncat peria din bazin, ca să n-o pot ajunge, şi mi-a cercetat braţele, spatele şi pântecele. Mă zgâriasem peste tot, dar nu sângeram. Nu avusesem timp să mă frec şi pe picioare.

— Destul cu asta pe ziua de azi, mi-a spus ea şi m-a scos din bazin.

N-am putut să mă împotrivesc.

M-a dus pe o platformă de piatră şi m-a silit să mă întind pe ea. Mă gândeam că o să-i simt răceala pe piele, dar focul ce încălzise apa o încălzise probabil şi pe aceasta. Servitoarea a luat o perie moale şi săpun parfumat cu lavandă şi m-a spălat ca pe un copil. în loc să mă trimită înapoi în bazin, a turnat apă dintr-un bol ca să mă clătească, apoi, după ce a terminat cu spatele, m-a spălat şi pe pântece. Numai după ce şi-a trecut
mâinile peste fiecare parte a trupului meu, de la frunte până la călcâie, m-a trimis iar în bazin. Nu-mi plăcea să recunosc, dar mă simţeam mai bine.

—Aşa spălaţi suferinzii şi bătrânii, când vin aici? am întrebat-o.

Mi-am trecut prin apă mâinile leneşe şi mi-am lăsat capul pe spate, acolo unde piatra era umedă.

— Nu, slăvită stăpână, mi-a răspuns ea.

Luase un pieptăn şi stătea în spatele meu, ca să-mi descurce părul.

—Aşa spălăm o regină, dacă ea ne îngăduie.

Mă mai băgaseră până acum în bazin, dar ştiam că, dacă ar fi încercat cumva s-o facă în momentele mele de revoltă, nu le-aş fi lăsat. Mi-am ridicat bărbia, astfel încât s-o pot privi, cum stătea în spatele meu, pieptănându-mi părul. Zâmbea.

—Ai făcut treabă bună, i-am spus. Mulţumesc.

— Doar să ai grijă să mănânci, a replicat ea. Sau vei cădea din nou bolnavă.

Mi-a răsucit cosiţa într-o buclă simplă, cerându-şi iertare, în timp ce-l prindea, pentru lipsa ei de pricepere, şi m-a ajutat să mă usuc şi să mă îmbrac. Am mers înapoi în grădina cu apă şi am stat la umbră până când soarele a trecut dincolo de zidurile cetăţii. Apoi a apărut maestra vopsitoare cu henna, care a dat buzna înăuntru.

— Slăvită stăpână, trebuie să ne grăbim, a spus ea. Este foarte bine că te-ai îmbăiat deja, căci astăzi nu avem timp.

— Ce se petrece? am întrebat-o.

Am lăsat-o să mă ducă la un scaun şi am privit-o cum îşi aprinde lămpile şi îşi aşterne pe o pătură borcanele şi peniţele.
—A venit o caravană şi a cerut să-i vorbească lui Lo-Melkhiin, mi-a zis ea. El a spus că-i primeşte, dar a spus că trebuie să i te alături şi tu.
Trebuia să joc rolul reginei, asta voia. Astăzi petrecusem destul timp supărată pe Lo-Melkhiin. N-aveam s-o mai fac decât dacă urma să-mi dea un motiv.
Maestra vopsitoare cu henna şi-a făcut repede desenele. Doar mi-a însemnat pielea acolo unde se vedea, în loc să aştearnă simbolurile tainice sub rochie, cum făcuse până acum. Deşi fusese iute, lucrul ei nu era neglijent. Nici măcar o trăsătură de penel nelalocul ei. în clipa în care a terminat, am fost înconjurată de furnicarul femeilor care îmi aranjau părul
şi rochia, ca şi cum aş fi stat în mijlocul turmei cu un bulgăre de sare în mână şi caprele, în sfârşit, l-ar fi observat. Nu vorbeau între ele în timp ce lucrau şi în mâinile lor nu mai era acea odihnă blândă pe care de-abia o aşteptam, dar erau pricepute şi vrednice; n-a trecut mult şi eram vopsită, îmbrăcată şi cu vălul pus, gata să merg oriunde eram aşteptată.

Am păşit în papucii atât de fini, de parcă ar fi fost ţesuţi de păianjeni de mătase. Maestra vopsitoare cu henna m-a sărutat între ochi, singurul loc unde vălul nu-mi acoperise faţa.

— Eşti gata, mi-a spus ea. Stai dreaptă. Te vor privi cu toţii şi nu vor vedea decât un văl, chiar şi regele. Ascultă totul şi aminteşte-ţi că dacă zâmbeşti sau te strâmbi, ei nu te vor vedea. Rămâi tăcută şi ei nu-ţi vor cunoaşte niciodată inima.

Bineînţeles că avea dreptate şi sufletul mi s-a uşurat. Vălul pe care îl purtam acum era mai gros decât cel pe care îl aveam de obicei, când Lo- Melkhiin venea în odăile mele.

Acelea erau făcute din voal şi şoapte care nu ascundeau nimic. îmbrăcată ca acum, eram ascunsă de ochii oricui. S-ar fi putut holba la mine un ceas, admirând ţesătura delicată, roşie, a dishdashahului meu şi broderia aurie care îi tivea poalele şi gulerul, dar nu mi-ar fi aflat niciodată gândurile.

O servitoare m-a condus spre sala unde Lo-Melkhiin primea supuşii. N- o făcea prea des, preferând să întâlnească jeluitorii în întrevederi mai puţin solemne. Totuşi, eu ştiam adevăratul motiv. Nu trebuia să-şi mai impresioneze propriii oameni, acestora le era deja teamă de el. Dar avea nevoie să-i atingă ca să-i poată influenţa, iar ăsta era un lucru dificil într-o sală pentru audienţe. Oricine ar fi venit în seara asta, nu cred că erau din oraş.

Lo-Melkhiin stătea în uşa de la intrare, aşteptându-mă. Avea tunică aurie, brodată cu roşu, şi şalvari purpurii. Păream un cuplu în armonie, care reamintea tuturor celor care ne priveau că aurul şi sângele erau două lucruri pe care Lo-Melkhiin le avea din belşug.

— Steaua cerurilor mele, îmi tai respiraţia, mi-a spus el, întinzându-mi mâna.

Iar eu l-am prins de mână.

— Vino, hai să vezi cum e să fii regină.

M-a condus pe uşă spre o încăpere largă, luminoasă, pe care nu o mai văzusem în cursul aventurărilor mele prin qasr. O sută de lămpi, unele dintre ele atârnând din tavanul înalt, unele aşezate pe mese, iar altele atârnate de coloane străluceau cu o lumină limpede. Desene geometrice făurite din sute de piese de sticlă, cele mai multe nu mai mari decât unghia de la degetul meu, sclipeau pe ziduri. Podeaua era din piatră albă atât de lustruită, încât sticlea, iar covoarele aşternute deasupra erau ţesute din cea mai fină mătase.

Să calci pe ele era o mare risipă.

Lo-Melkhiin m-a condus spre un podium înălţat, unde se afla o pernă uriaşă. M-a ajutat să mă aşez pe o parte a acesteia; o slujnică a apărut de niciunde ca să-mi aranjeze

poalele şi să se asigure că vălul era bine prins, apoi s-a aşezat lângă mine. Când s-a aşezat şi el, a dat din cap spre bărbatul ce-i şedea alături. Omul căra un baston de lemn, enorm, mai mare decât cel folosit de ciobani; la semnalul lui Lo-Melkhiin, a bătut în podea cu capătul toiagului, trei lovituri măsurate.

La capătul îndepărtat al sălii uşile cele mari au fost trase în lături. Acolo stăteau şase bărbaţi şi, când calea a fost liberă, au păşit fără grabă în încăpere. îmi era greu să desluşesc la depărtare prin vălul des, dar îmi dădeam seama că nu erau din oraş. Pelerinele lor aveau culorile purtate de cei care străbăteau deşertul alături de caravane.

Aceşti oameni veneau destul de des în oraş. Când îmi aranjaseră părul, servitoarele vorbiseră despre pieţe şi bazaruri. Dar nu spuseseră nimic despre neguţătorii care veniseră în cetate şi în niciun caz nu amintiseră nimic despre dorinţa acestora de a-i vorbi lui Lo-Melkhiin.

Gândul la el m-a făcut să-l urmăresc cu privirea. Aşa cum mă sfătuise maestra vopsitoare cu henna, nu mă clintisem, stând dreaptă, dar ochii miau alunecat pe sub văl. Zâmbetul de viperă îi revenise pe chip, cu toate că era îmblânzit de un lucru ce-mi era străin. Poate că acum, când vorbea cu bărbaţii ce aduceau mărfuri pentru negoţ, nu putea fi crud de tot. Poate că pata întunecată din mintea lui era mai puternică aici, în sala unde Lo- Melkhiin trebuia să-şi slujească poporul.Când mi-am ridicat iar privirea, bărbaţii din caravană erau îngenuncheaţi, cu capetele plecate pe podea, în faţa noastră. Pelerinele mi-au atras iar atenţia. Acum, când se aflau destul de aproape ca să le văd limpede, mi-am dat seama că modelele de pe margini îmi erau cunoscute, fiindcă fuseseră cusute în violet, o culoare prea scumpă pentru purtat în deşert.

— Bine ai venit, căpetenie a caravanei, a spus Lo-Melkhiin. Bun venit şi fiilor tăi.

Ei şi-au ridicat feţele de la pământ şi am privit drept în ochii tatei şi ai fraţilor mei

.Când semenii mei au început să-i ia, când am tras ţesătorii din paturile lor Şi făurarii din fierăriile lor eram îndeajuns de tânăr ca să mă întreb cum de era atât de uŞor. Cei mai vârstnici mi-au spus că se întâmpla astfel pentru că bărbaţii erau slabi, pentru că nu ni se puteau împotrivi. Că trăiau numai pentru a ne sluji.

Dar eu nu eram atât de sigur de asta.

Primul meu ţesător era bătrân Şi nu a ţipat când l-am luat de lângă soaţa lui. I-am pus în faţă o imagine a ei, mai tânără Şi cu mai puţine riduri în jurul ochilor, Şi el a ţesut bucuros pentru mine, fără să se oprească pentru a mânca sau bea. La sfârşit îi sângerau degetele Şi a pătat ţesătura, dar mi-a plăcut modelul, aŞa că am tăiat urzeala înainte de a pune pe foc războiul, pe ţesător Şi toate celelalte.

Primul meu fierar a fost Şi el bătrân, dar putea încă să sufle în foaie Şi să ridice barosul. Când i-am arătat propriii copii încă în viaţă, a lucrat fără cuptor sau cleşti. De fapt, aceştia muriseră într-o furtună de nisip Şi- l lăsaseră singur, doar cu anii Şi cu meşteşugul lui. Când a terminat, aproape că nu mai avea mâini, dar eu am căpătat cel mai frumos aur.

*Primul meu sticlar se orbise de unul singur, în focul pe care-l folosea ca să-**Şi** lustruiască creaţiile. Primul meu torcător **îşi** folosea oasele de la degete drept fus. Şi cu topi au venit la mine fără să se opună, atunci când au crezut că am ceva ce **îşi** doreau ei.*

Lo-Melkhiin a fost prima mea provocare: prima dată când am Ştiut că am dreptate Şi că bătrânii mei se înŞală. El nu a vrut să mă slujească Şi mi-am închipuit că n-o face pentru că este deja rege. Lo-Melkhiin mi s-a împotrivit până când i-am arătat-o pe maică-sa ofilindu-se până la moarte în nisipul fierbinte. Acea imagine, ideea morţii ei, l-a slăbit îndeajuns încât să pun ghearele pe el; Şi atunci a fost doar o chestiune

de timp până când am reuşit să-l închid în interiorul propriei sale minţi.

După asta, cu mâinile lui Lo-Melkhiin Şi cu vocea lui, totul a fost simplu. Neguţătorii se dădeau peste cap să-mi facă pe plac, iar eu îi răsplăteam. Bărbaţii făceau lucruri minunate, iar eu Ştiam că toate astea se întâmplă mulţumită faptului că le eram stăpân. Armata mea era puternică Şi sipetele mele erau pline, Şi dacă mi-ar fi păsat cine era în patul meu, n-aŞ fi avut de ce să-mi fac griji nici pentru asta.

Dar nu pe mine mă slujeau Şi nu puteam uita un lucru ca acesta. Ei credeau că-l slujesc pe Lo-Melkhiin.

Treaba asta mă învenina. Bărbatul pe care îl răpisem în deşert era aproape mort, stafia glasului lui urlând nu mă desfăta decât pe mine Şi totuşi, în ţinuturile peste care domneam, încă se spuneau poveşti despre puterea Şi înţelepciunea lui. îmi făcusem prea bine treaba luându-l atât de discret, încât nimeni nu Ştia ce făcusem. Cei de felul meu, mulţumiţi să stea în deşert Şi să fure câte un meşter, din când în când, erau neştiutori în ceea ce priveşte cuceririle mele, iar eu nu rămâneam cu nimic, în afară de mâinile Şi numele unui alt bărbat.

Dar ea *Ştia - fata pe care o găsisem în deşert Şi o luasem să-mi fie soaţă. Cea care nu murise. Ea Ştia că eram mai mult decât ceea ce păream a fi. Şi asta mă învenina, faptul că ea poate Ştia că nu eram un bărbat adevărat Şi totuşi rămânea aici, ţesând, în timp ce eu o ţintuiam cu privirea. Putea să se întindă noaptea alături de mine Şi să nu se teamă că aŞ putea s-o ucid. Aproape că m-a făcut să vreau s-o rănesc, dar aŞ fi rămas din nou singur cu taina mea.*

Am mers în atelierul de tors al femeilor, însă ele nu făceau lucruri importante. Firele li s-au încurcat Şi ţesăturile au înţepenit războaiele în care le urzeau. Ea petrecuse prea mult timp alături de ele Şi deveniseră parte a lumii ei, de la bun început: lumea femeilor. Făcusem o greşeală pe care nu mai aveam s-o repet.

Făcusem precum cei de-un soi cu mine, luând din când în când artizani, ca să le fur meşteşugul, mâinile Şi sângele. Apoi am luat un rege Şi întregul său regat s-a plecat la picioarele mele. A Şa trebuia să continui Şi de-acum încolo. Trebuia să încep cu ea Şi, când va fi a mea, va aduce Şi femeile cu ea.

Dar urma să mi se împotrivească. O simţeam în oasele lui Lo-Melkhiin. Asta l-a făcut *Şi* pe el să nădăjduiască, ceea ce m-a amuzat teribil. Ştia că fata asta o să mă nesocotească, iar asta îi aducea bucurie. Aproape că era mai încântat să-i vadă familia decât era ea însăşi. Urma să-l strivesc din nou, cât de curând. Mai întâi trebuia să pun mâna pe ea *Şi* nu mă puteam lupta cu ea dinlăuntrul ei

.Trebuia s-o fac aŞa cum o făcusem dintotdeauna, aŞa cum semenii mei o făcuseră mereu, fără să-Şi dea seama de asta. Nu luam bărbaţii pentru că erau nerăbdători să ne slujească. Ii luam pentru că ne urmau Şi în foc pentru ceva ce credeau că le putem oferi. O nevastă mai tânără. O familie reîntregită. Sănătate. Onoare. Faimă. Acestea toate îi ispiteau mereu pe bărbaţi.

Şi am voit s-o ademenesc la fel *Şi* pe ea. *I-aŞ* fi dat o alegere care nu era alegere, *aŞa* încât, orice ar fi ales, aŞ fi avut-o *Şi* aŞ fi avut tot ce aducea odată cu ea, când *aŞ* fi terminat-o. Dar ea n-a ars ca toţi ceilalţi *Şi* nici nu m-a slujit. Am crezut că este o fată obişnuită, dar a fost mai bună decât neamul ei târâtor prin nisip. Am terminat-o cu ucisul fetiţelor. Aceasta avea să fie regina mea.Eram bucuroasă pentru vălul cel gros, dar şi mai bucuroasă pentru că maestra vopsitoare cu henna îmi amintise că, dacă nu scot un sunet, nimeni nu va şti ce simt. Mi-am muşcat limba, tare de tot, ca să îmi reţin strigătul, îmi lipsiseră sora mea, mama şi mama surorii mele, dar, până nu i-am văzut pe tata şi pe fraţii mei, n-am ştiut cât de mult mi-au lipsit şi ei. După ce fratele surorii mele fusese luat de şuvoiul uedului, tata ne făcuse pe plac peste măsură şi chiar şi răutăţile fraţilor mei îmi aminteau de casă. Să-i văd, ba chiar să-i văd îngenuncheaţi în faţa noastră, m-a făcut deopotrivă să mă bucur şi să mă tem. îmi îngheţa sângele în vine când mă gândeam ce-ar fi putut Lo-Melkhiin să le facă al or mei.

— Mărite stăpâne, Lo-Melkhiin, a spus tata.

Avea glasul precum vântul liniştit de deasupra deşertului şi mi-am muşcat limba din nou, ca să-mi opresc lacrimile ce-mi înceţoşaseră privirea.

— Acest umil neguţător voieşte a-ţi mulţumi că l-ai primit, împreună cu fiii lui, să-şi spună păsul.

— Cinstite conducător de caravană, i-a răspuns Lo-Melkhiin.

Vocea îi era puternică şi rece.

2

— Cum aş fi putut să te alung din saraiul meu tocmai pe tine? Vino şi stai mai aproape, tată al inimii mele.

Tata a şovăit doar o clipă - picioarele lui bătuseră poteci îndepărtate, dar ştiute, înainte de a se aventura pe una necunoscută - dar apoi s-a ridicat şi s-a apropiat. Lo-Melkhiin îşi pusese mâna pe braţul meu în timp ce-i vorbea tatei, iar eu nu m-am clintit. L-am privit pe tata şi mi-am dorit să-mi poată vedea ochii şi să găsească în ei alinare.

— Deci este adevărat, a şoptit el, apropiindu-se.

Vorbea ca un om căruia i se spusese de nenumărate ori un lucru, dar încă se îndoia de adevăr până nu se afla înaintea lui. Până nu mă aflam înaintea lui. Nu-i vorbea lui Lo-Melkhiin, deşi Lo-Melkhiin îi auzea cuvintele. îi vorbea zeităţii sale.

Fata mea trăieşte încă

— .Este adevărat, tată al sufletului meu, a spus Lo-Melkhiin. Fata ta este regina mea.

Tata a îngenuncheat din nou. Era ca şi când picioarele îl duseseră până aici şi nu îl mai puteau purta mai departe. Acum stătea pe podium, chiar în faţa mea. Fără să mă gândesc, m-am întins spre el. Mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o. Am simţit praful drumului, mustăţile şi barba lui, şi lacrimile fierbinţi care îi curgeau din ochi.

— Veniţi mai aproape, fraţi ai inimii mele, le-a spus Lo-Melkhiin fraţilor mei, care stăteau încă îngenuncheaţi în locul unde se aşezaseră la început.

Au venit lângă tata şi mi-au luat mâna, pe rând. N-au plâns la vederea mea, dar mi-au strâns mâna cu putere şi am ştiut că mă iubeau. Nădăjduiam cu disperare că ne va lăsa să vorbim, oricare ar fi fost păsul tatei. Poate că de fapt voia să vadă cu ochii lui că sunt încă în viaţă. Poate că mai era şi altceva. Dacă mergea să-i spună lui Lo-Melkhiin de ce venise, poate că mă lăsa cu fraţii mei şi aş fi putut să-i întreb ce fac sora mea şi mama şi ceilalţi din corturile tatei.

— Ceai! a cerut Lo-Melkhiin şi am văzut-o pe slujitoarea care îmi prinsese mai devreme vălul grăbindu-se să-i îndeplinească porunca.

— Şi adu şi nişte mâncare. Aceşti bărbaţi apropiaţi sufletului meu au traversat nisipul fierbinte şi arşiţa soarelui ca să ne vadă. Trebuie să-i primim aşa cum se cuvine.

Au fost aduse perne şi o masă mică, pe care au aşezat pocale şi pâine. Fraţilor mei li s-au dat propriile butelci cu ulei şi propriile castronele cu măsline. Până acum, împărţiseră întotdeauna între ei.

— Tată al inimii mele, a spus Lo-Melkhiin după ce ceaiul se răcise îndeajuns încât să poată fi băut, iar tata apucase să înghită patru măsline, lăsând cu grijă sâmburii la loc în castron. Sufletul îmi tresaltă de bucurie să te văd şi ştiu că la fel şi soaţei mele, dar trebuie să întreb: ce vânt te aduce la noi?

Soţul meu era întruchiparea bunei-cuviinţe. Zâmbetul de viperă dispăruse. în schimb, se purta ca un leu veghindu-şi prada, de parcă tot deşertul era numai şi numai al lui şi şi-ar fi îngăduit să fie oricât de generos, îi vorbea tatei de parcă ar fi venit în corturile lui şi m-ar fi cerut, de parcă s-ar fi tocmit pentru zestre şi ar fi băut la petrecerea de nuntă mied îndulcit cu miere. Tata era un prea bun neguţător ca să lase să i se citească pe chip neplăcerea, dar ochii i se mişcau prea repede şi îl trădau.

—Am venit să-ţi cer un hatâr, Lo-Melkhiin, i-a spus el.

Vocea îi era tot liniştită precum o adiere, doar cu o slabă undă de furtună în depărtare.

— Cere-mi, atunci, tată al sufletului meu, i-a răspuns Lo-Melkhiin. Dacă este în puterea mea, şi multe sunt astfel, îţi este ca şi încuviinţat. Aş face-o pentru oricare căpetenie de caravană din ţinuturile mele, care munceşte din greu pentru oamenii din corturile sale, darămite pentru tine, a cărui fată stă la dreapta mea.

La auzul acestei laude, tata şi-a plecat capul şi a sorbit din ceai. îl văzusem făcând aşa când îi învăţa pe fraţii mei cum să facă negoţ, dar nu mi-a plăcut s-o văd acum. Nu-mi plăcea să mă gândesc că tata ar putea fi interesat să facă negoţ cu Lo-Melkhiin.

— După cum ştii, mărite stăpân, a spus tata, eu am două fete. Una stă la dreapta ta; cealaltă se află încă în cortul mamei ei, dar nu va mai locui acolo odată ce luna va începe să descrească.

Mi-am ţinut respiraţia. Sora mea învăţase arta preoţiei împreună cu mama şi cu mama ei. Tata n-o putea lăsa să se mărite şi să plece în corturile soţului ei. N-ar fi rămas nimeni care să îngrijească de morţii noştri.

— Soaţa mea, steaua cerurilor mele, mi-a povestit multe despre sora ei, a spus Lo-Melkhiin.

Şi-a lăsat din nou mâna peste braţul meu, odihnind-o acolo o clipă lungă de tot.

Fratele meu cel mare şi-a pus un braţ în jurul celui mai mic, care stătea lângă el la masă, şi l-a calmat, ca şi când ar fi priponit o capră ce umbla haihui. Am zâmbit sub văl, unde nu mă vedea nimeni. Fraţilor mei nu le păsa unde stăteam şi cine punea mâna pe mine, dar cel puţin unii dintre ei aveau isteţimea să ascundă lucrul ăsta şi să-i ţină pe ceilalţi dacă aveau de gând să protesteze.

— Este foarte frumoasă, i-a spus tata lui Lo-Melkhiin. Mama ei şi mama surorii ei au învăţat-o tainele preoţiei, de aceea nu m-am gândit că se va mărita şi va părăsi locurile noastre sfinte.

— Şi totuşi ai spus că va pleca din cortul mamei ei, i-a amintit Lo- Melkhiin.

Aş fi putut să strig, dacă nu m-aş fi agăţat de liniştea care îmi înconjura ca un scut simţirea, separând-o de restul încăperii. Vorba meşteşugită de la curte mă scotea din minţi şi, când mai era şi însoţită de vorbele de negustor, era chiar mai rea. Vorbeau despre sora mea, nu despre vreme sau despre o cămilă. Voiam să aflu mai repede ce se întâmplă şi nu aveam răbdare pentru toate cuvintele lor iscusite. Ghicind poate că gestul lui mi-a atras atenţia, fratele mai mare m-a ţintuit cu privirea, de parcă mi-ar fi putut zări chipul. Mi-a făcut cu ochiul, pe furiş. Am tras adânc aer în piept şi m-am silit să stau liniştită.

— într-adevăr, aşa am spus, stăpâne, i-a răspuns tata lui Lo-Melkhiin. Fiii mei şi cu mine am călătorit departe cu ultima noastră caravană. Am mers spre nord, prin deşertul de nisip şi deşertul cu jnepeni, pentru că am auzit zvonuri despre un târg aproape de munţii de acolo.

—Am auzit şi eu de asta, a zis Lo-Melkhiin.

Mâna lui se strânsese în jurul braţului meu. Mă întrebam dacă le va spune cum a aflat.

—Am făcut negoţ bun acolo, a spus tata, şi am întâlnit un călător care a voit să se întoarcă împreună cu noi. Şi-a adus

propria boccea şi şi-a cărat singur apa, aşa încât nu l-am refuzat.

Minţea. O citeam în ochii lui şi în felul în care se foiau fraţii mei. Numi dădeam seama dacă observase şi Lo-Melkhiin. Poate că drumeţul avea şi el catrafusele lui, dar nu era singura pricină pentru care tata fusese de acord să-l treacă desertul.

— Când am ajuns la corturile noastre, călătorul a întâlnit-o pe fiică- mea, a povestit tata. Nu sunt poet, să vorbesc despre iubire în vorbe înflorite, dar chiar şi eu am putut zări răsăritul în ochii lui, când o vede, şi pasul ei uşor, când merge să-l întâlnească.

— Tată al inimii mele, i-a replicat Lo-Melkhiin, cu vocea caldă pe care o avea când îi vorbea mamei sale, dragostea face poeţi din noi toţi.

— Se vor căsători, a zis tata. Şi-şi vor ridica propriul cort lângă al meu, şi-şi vor creşte copiii în uedul meu. Cealaltă fiică a mea va îngriji pe mai departe locurile noastre sfinte, dar acum nu va trăi singură.

Aveam din nou lacrimi în ochi şi de data asta n-am mai încercat să le zăgăzuiesc. Nu puteam fi dojenită pentru că plângeam pentru fericirea surorii mele, când mă gândisem atâta timp că s-ar putea să rămână la bătrâneţe doar cu morţii. Acum va avea o familie.

— Tată al sufletului meu, veştile sunt minunate, a spus Lo-Melkhiin. Dar nu mi-ai spus ce hatâr să-ţi fac.

— Mărite stăpân, a răspuns tata. Ştii primejdiile deşertului, ştii cât de bine a trebuit să mă păzesc de ele ca să-mi fac o faimă şi să am izbânda de acum. Mă rog ţie, lasă-mă s-o iau pe soaţa ta şi s-o duc la nunta surorii sale şi o voi aduce înapoi când totul se va sfârşi.

Mi se tăiase respiraţia. Lo-Melkhiin n-ar fi îngăduit niciodată una ca asta. Nu putea fi sigur că mă voi întoarce. Ai mei i-ar fi putut spune că am sfârşit în nisipuri, că m-au

înţepat insectele, că mi-am rupt oasele sau că am ars de vie. M-ar fi putut ascunde pentru totdeauna.

—Tată al inimii mele, ştii greutatea acestei cereri, i-a spus Lo- Melkhiin, bătând cu degetele în braţul meu.

— Trebuie să mă gândesc la siguranţa soaţei, steaua cerurilor mele. Ştiu cât de mult îşi iubeşte sora, dar primejdia este uriaşă.

— Suntem pregătiţi să aranjăm totul cu luare-aminte, a zis tata. Am adus cea mai bună şi rezistentă cămilă ca s-o poarte. Sălbăticiunea asta nu m-a lăsat niciodată la greu. Nu s-a afundat niciodată în nisipuri, niciodată n-a plecat de capul ei. Fraţii o vor păzi şi îţi juruiesc viaţa ei, din nou, dacă o doreşti.

Voiam să îmi râd de ei. Deja străbătusem deşertul, în spinarea unui cal, din propria mea vrere şi doar cu o pişcătură de sare care să mă ţină în şa, iar ei vorbeau despre mine de parcă aş fi fost fragilă ca un boboc de apă- dulce apăsat de arşiţa deşertului. Aş fi mers, m-aş fi târât, dacă asta ar fi însemnat să-mi văd iar sora.

— Tată al sufletului meu, mi-ai înmuiat inima, a spus Lo-Melkhiin. Ai luat din timpul caravanei tale ca să vii să mă vezi şi te-ai pregătit cu mare cheltuială ca să pui chezăşie pentru cererea ta. Rogu-te, lasă-mă să vorbesc cu soaţa mea, steaua cerurilor mele, ca să ne facem planurile noastre pentru siguranţa ei.

— Să fie precum spui, mărite stăpâne, a spus tata, înclinându-se adânc deasupra mesei.

Lo-Melkhiin a bătut din palme. Au apărut câţiva bărbaţi, îmbrăcaţi în aceleaşi haine albe pe care le purtau şi slujnicele, cu deosebirea că veşmintele lor erau croite drept nişte tunici şi şalvari.

— Aceştia sunt tatăl şi fraţii sufletului meu, a spus Lo-Melkhiin, gesticulând larg. Vm de departe ca să mă vadă şi ca s-o vadă pe soaţa mea, care îmi luminează fiecare zi cu zâmbetul ei, aşa cum soarele luminează cerul deşertului.

Luaţi-i şi duceţi-i în grădina pentru oaspeţi şi vegheaţi să nu le lipsească nimic. Mă tem că veşmintele de călătorie vor fi prea grele pentru aerul grădinii. Arătaţi-le negreşit hammamul şi daţi-le ţesături mai subţiri, ca să se bucure pe deplin de qasr cât sunt oaspeţii noştri.

— Bărbaţii s-au plecat adânc şi au aşteptat ca fraţii mei să se ridice. M-am întins din nou spre tata şi el mi-a sărutat iar mâinile. De data asta n-a mai lăcrimat, ci doar i-am simţit puterea mâinilor într-ale mele. Şi, când ei au ieşit, Lo-Melkhiin mi-a smuls vălul.Ei bine, steaua cerurilor mele, mi-a spus Lo-Melkhiin. O să mă implori?

M-aş fi aruncat în genunchi la picioarele lui şi i-aş fi promis orice ar fi dorit, doar că nu credeam că o să mă silească s-o fac. Voia ca eu să plec, dintr-un motiv pe care nu-l ştiam, altfel n-ar fi fost aşa de cuviincios cu tata. Poate că se gândea că eu nu ştiu lucrul ăsta. Poate că uitase că eram fiica unui maestru al ofertei şi contraofertei, chiar dacă tocmai îl dăduse afară pe tata din încăpere. Mi s-a părut straniu că-l cunoşteam atât de bine pe Lo-Melkhiin.

— Nu, i-am spus. Dacă vrei să plâng şi să mă văicăresc, trebuie să găseşti o cale mai bună ca să mă sileşti.

A râs cu dinţii lui strălucitori.

— Da, soaţa mea, aşa voi face.

Mi-a dat vălul înapoi şi am dat să mi-l prind la loc. Mâinile lui reci miau dat mâinile la o parte, ajutându-mă. Slujnica nu plecase.

— Te va însoţi mama, desigur, mi-a spus Lo-Melkhiin, de parcă servitoarea nici n-ar fi fost acolo. N-a mai ieşit dintre zidurile palatului de când a fost vindecată de boala ei. Cred că această călătorie îi va face bine.

— Şi se va încredinţa că mă voi întoarce, i-am spus.

— Nu, steaua cerurilor mele, mi-a răspuns el. Am o cale mai bună să fiu sigur de întoarcerea ta.

La început m-am gândit că îl va păstra chezăşie pe unul dintre fraţii mei, dar apoi am văzut limpede răspunsul. Sigur că mă voi întoarce. Dacă îl părăseam, s-ar fi recăsătorit;

mireasa lui avea să moară, iar el va însemna aproape toate satele de pe hartă, adică putea s-o ia de la capăt. Sora mea, măritată, ar fi fost în siguranţă, iar eu aş fi fost ascunsă, dar nu puteam ascunde fiecare fată de măritat.

— Du-te şi spune-le fraţilor tăi, mi-a spus el. Eu o să poruncesc să fie pregătite cuierele tale şi ale mamei.

— Tu vei veni? l-am întrebat.

Dacă ar fi venit, ar fi fost un dezastru. Mă îndoiam că fratele meu mai mare va reuşi să-l liniştească pe cel mic atât de mult timp şi nimic din c

ese ţâra prin deşert sau zbura pe deasupra lui n-ar fi putut-o linişti pe sora mea, nu aşa cum o recreasem eu. Dar, dacă nu venea, poate mi-aş fi pierdut puterile şi aş fi căzut iar bolnavă şi n-ar fi fost chip să mă vindec.

— Vai mie, iubita mea, nu pot.

A zâmbit viclean.

— Deşi mi-ar fi plăcut nespus să-i văd pe fraţii tăi muşcându-şi limba în timp ce încearcă să-şi păstreze cumpătul. Dar am prea multe de făcut aici.

M-a lăsat singură şi m-am ridicat, ca să mă întorc în iatacul meu. Nu voiam să-mi întâlnesc tatăl şi fraţii îmbrăcată în felul ăsta. Era prea mult pentru noi toţi. Cel puţin voiam un văl mai subţire. Veniseră de atât de departe, trebuiau să-mi vadă chipul. M-am rătăcit o dată pe coridoare pe care nu mai mersesem până acum, dar am ajuns până la urmă în bucătărie, aşa că de aici ştiam cum să ajung la mine.

— Slăvită stăpână, m-a strigat bucătarul, în timp ce treceam pe acolo. Vrei să iei şi un butoi de mied îndulcit cu miere, pentru sora ta?

Am fost mereu uimită de iuţeala cu care orice veste călătoreşte în locul ăsta. Zboară mai repede ca vântul. I-am spus bucătarului că mi-ar plăcea să iau miedul, una dintre mândriile bucătăriei sale, iar el a trimis un băiat să ducă butoiul fetelor care îmi împachetau lucrurile.

în cele din urmă m-am întors în odăile mele. M-am schimbat repede. Rochia asta nu avea şireturi, în ciuda strălucirii sale. Frumuseţea îi stătea în broderie şi în felul în care firul auriu prindea lumina. Am scos-o, apoi ciorapii, şi am rămas în albituri. Mă întrebam ce dishdashah îmi vor împacheta pentru nunta surorii mele. Nu trebuia să fie prea scump. Nu voiam să strălucesc mai mult decât ea în ziua nunţii sale. Speram ca fata care se ocupa cu împachetatul să nu-şi piardă cumpătul şi să-şi aducă aminte lucrul ăsta.

Am găsit o rochie simplă, tivită cu albastru şi fără broderie, şi am tras-o pe mine. Aceasta era lungă până în

pământ, nu aveam nevoie de ciorapi. Mi-am pus papucii, îndeajuns de rezistenţi pentru potecile grădinii, şi am plecat iar, în căutarea tatei.

Când i-am găsit, tocmai veniseră de la hammam şi stăteau la umbră cu un joc de table în faţă, deşi niciunul dintre ei nu juca.

— Soră! a strigat fratele mai mic, zărindu-mă.

A alergat şi m-a prins de coate, ridicându-mă în aer şi învârtindu-mă de jur-împrejur, în timp ce mă săruta pe obraji şi pe nas. Papucul stâng mi-a alunecat şi a zburat într-un tufiş.

Ceilalţi fraţi m-au acoperit şi ei cu drăgălăşenii, în acelaşi fel, dar ei măcar m-au lăsat pe pământ. Fratele mai mic mi-a adus papucul şi m-am sprijinit de el în timp ce stăteam într-un picior ca să mă încalţ fără să mă prăbuşesc. Apoi am mers spre tata, care stătea tot la umbră, şi m-am închinat lui.

— Tată, i-am spus, îţi mulţumesc că ai venit să-i ceri lui Lo-Melkhiin să vin la nunta surorii mele. Are câteva condiţii, dar lucrurile mele sunt gata deja pentru călătorie.

Pentru o clipă, tata n-a spus nimic, iar eu mi-am ridicat privirea spre el. Sigur că voia să căpătăm încuviinţarea, chiar dacă nu sperase la ea. Şi-a pus mâinile pe umerii mei şi m-a ţinut pentru o clipă la un braţ distanţă, apoi, fără veste, m-a tras spre el într-o îmbrăţişare atât de strânsă, de am crezut că mi-a rupt coastele.

— Fata mea, mi-a spus el. îmi pare atât de rău.

— Tată. Nu puteai face nimic. Dacă ar fi fost în sat şi i te-ai fi împotrivit, ei v-ar fi ucis pe tine şi pe fraţii mei, fără niciun folos, şi m-ar fi luat oricum. Cine ar fi avut grijă atunci de mama, de sora mea şi de mama ei? Cine ar mai fi plecat cu caravana?

— Fata mea, a spus el. Eşti prea înţeleaptă şi prea bună.

— Aici sunt regină, dar sunt aşa cum am fost crescută, i-am răspuns. Sunt cum am învăţat să fiu în corturile tale.

Mi-a dat drumul şi fraţii mei s-au întors şi ei, să stea la umbră. Ne-am aşezat cu toţii şi ei mi-au povestit despre bărbatul cu care urma să se mărite soră-mea.

— Este palid ca lâna neînălbită, a spus fratele cel mic. Poţi vedea cum îi curge sângele prin piele.

— Fratele mai mic e un prost, a spus cel mare. Şi eu pot să-mi văd venele. Nu-i niciun miracol.

— Are părul de culoarea soarelui, dar ochii îi sunt castanii, obişnuiţi, a spus cel mai înalt dintre ei.

— Fiii mei, croncăniţi mai abitir decât corbii de nisip, a spus tata, dar râsul i se ghicea în voce. Sora voastră se va gândi că soră-sa se mărită cu o fantomă. Spuneţi-i mai bine că are pielea palidă şi părul de culoarea lipiei amestecate cu şofran. Totuşi, au dreptate în legătură cu ochii, fiica mea. Sunt castanii, ca ai noştri.

— Chiar vine din munţi? i-am întrebat. Mama lui Lo-Melkhiin, care va trebui să călătorească alături de noi, este din uriaşul deşert albastru. Şi asta este foarte departe.

— Chiar de acolo vine, a spus fratele cel mai vârstnic. A adus cu el un metal argintiu, care nu seamănă cu nimic din ce-am văzut până acum.

— Nu mai vorbi despre asta aici, rogu-te, le-am zis.

M-au privit uimiţi.

— Nu pot să vă lămuresc pricina. Doar nu mai spuneţi nimic despre metal între zidurile astea sau în auzul oricui din cetate.

— Chiar şi al tău, soră?

— Eu nu sunt din oraş, le-am răspuns. Lo-Melkhiin a decis că sunt regina lui, dar asta nu înseamnă că aparţin acestui loc.

— Te-a numit steaua cerurilor sale.

Cel care spusese asta era cel mai tăcut dintre fraţi. Nu vorbea prea des, glumind pe seama faptului că ceilalţi vorbesc destul şi pentru el, dar când o făcea, până şi tata îi asculta vorbele. Acum am luat şi eu aminte.

—A facut-o doar pentru că eraţi aici să-l auziţi, i-am spus eu.
— îşi bătea joc de noi, a zis fratele mai tânăr. Şi de tine.
— Tacă-ţi gura, s-au repezit la el deodată trei dintre fraţi, apoi am tăcut cu toţii, o vreme.
Am petrecut cel mai mult timp din vedeniile mele căutându-mi sora. Poate că eram datoare să îi caut şi pe fraţii mei, din când în când. Clocoteau de furie şi neputinţă, ca un ceaun cu linte lăsat în jăraticul din vatră. M-am întrebat ce puseseră la cale când erau afară, în caravana lor, departe de ochii iscoditori ai cuiva care ştia cu greu unde se afla qasrul lui Lo-Melkhiin, nicidecum care ar fi putut ajunge să-i vorbească. Preţ de o respiraţie, i-am văzut în deşert, negustorind mirodenii în pacheţele învelite în pânză violet şi învelind minereuri necunoscute în poplinuri de aceeaşi culoare.
Fără îndoială că fraţii mei se gândiseră la nunta surorii mele ca la un pretext pentru salvarea mea. Speram ca tata să fie mai înţelept de-atât şi să rămână îndeajuns de neînduplecat ca să-i ţină în frâu. Trebuia să mă
întorc la Lo-Melkhiin sau n-aş fi căpătat niciodată destulă putere ca să-l înfrunt. Cu mama lui Lo-Melkhiin alături de mine, fraţii mei n-ar fi fost în stare de vreo năzbâtie, dar tot mă temeam să nu facă vreo nefacută.

L-am privit pe tata şi am văzut că-mi înţelege îngrijorarea, deşi nu pricepea de ce trebuie să mă întorc. Se temea de pedepse asupra celorlalţi din corturile sale şi speram ca asta să fie îndeajuns pentru a împiedica furtuna din ochii lui să izbucnească. Şi speram ca asta să fie îndeajuns şi pentru a domoli focul din sufletele fraţilor mei.

O servitoare a intrat în grădină şi a tuşit. Din cauza fraţilor mei, nu a putut veni mai aproape, aşa că m-am dus eu la ea. Roşise toată îndărătul vălului. Am presupus că aveam fraţi destul de chipeşi ca să-i atragă atenţia. Totuşi, trei dintre ei erau însuraţi.

— Slăvită stăpână, a spus ea cu voce joasă, cuierele tale vor fi gata când va trece cea mai călduroasă parte a zilei. Puteţi pleca atunci, dacă îi convine tatălui tău.

—Aşteaptă o clipă, i-am zis şi am mers înapoi la tata.

— Te-ai odihnit îndeajuns ca să putem pleca atunci când soarele va trece îndărătul zidurilor? l-am întrebat. Dar cămilele, vor fi odihnite?

Tata a mijit ochii spre cer. Nu se gândise să cerceteze ceasul cu apă, deşi ştia ce este. Nici eu n-aveam obiceiul să mă uit la el, cu toate că locuiam aici deja de multă vreme. încă judecam orele după soare.

— Da, fata mea, mi-a răspuns el. Vom fi gata, iar cămilele îşi pot găsi drumul după stele.

Am mers înapoi la slujnică şi i-am spus ce aflasem. A făcut o plecăciune, a aruncat o ocheadă spre fraţii mei şi a plecat să-şi vadă de treabă. Când am privit în urmă, spre băieţi, i-am văzut dându-şi coate.

— Să le spun nevestelor voastre că oraşul vi se pare atât de minunat? i- am întrebat pe cei trei mai vârstnici.

Au râs şi m-au sărutat iar.

Le-am spus că ne vedem la porţile cetăţii, când soarele va atinge zidurile, şi am plecat spre odăile mele, ca să supraveghez ultimele pregătiri de plecare. Voiam să mă încredinţez că nu aveam la mine haine prea elegante. Am aflat că maestra vopsitoare cu henna supraveghea pregătirile, deşi nu era chiar treaba ei. Mi-a arătat acele dishdashahuri pe care le alesese pentru petrecerea de nuntă şi pentru dans. Am dat din cap.

— Slăvită stăpână, ar vrea cumva sora ta să ia una din aceste rochii, să se mărite îmbrăcată cu ea? m-a întrebat ea. Era o ofertă sinceră, dar am clătinat din cap.

— Nu, cinstită maestră, i-am răspuns. Va fi îmbrăcată într-un dishdashah pe care şi l-a cusut singură, aşa cum am fost şi eu. Ea este mai norocoasă. Dar îţi mulţumesc pentru gândul tău generos.

A făcut o plecăciune şi m-a lăsat să-mi aleg încălţările pentru călătorie. Curând, totul fusese trimis pentru a fi încărcat pe cămile. Am mers spre poartă alături de mama lui Lo-Melkhiin, iar deşertul mi-a urat în şoaptă bun venit.De data asta, când am trecut prin oraş, străzile gemeau de oameni veniţi s-o vadă pe mireasa lui Lo-Melkhiin. Bărbaţii se holbau la cămilele tatei, în timp ce acestea treceau leneş prin mulţime. Fetiţele fluturau steaguri făcute din fâşii de pânză violet. Mamele lor îşi înfaşuraseră fâşiile pe degete. Când am trecut, au sărutat pânza şi şi-au ridicat mâinile. Nu înţelegeam de unde făcuseră rost de ea. Vopseaua violet era cea mai scumpă dintre toate mărfurile pe care le negustorea tata şi totuşi am văzut de atâtea ori culoarea asta, şi în vedenii, şi în realitate.

Fraţii mei nici nu mă puteau privi, oricât de uimiţi ar fi fost de uralele pe care le primeam pe stradă, pentru că erau ocupaţi până peste cap cu supravegherea cămilelor. Lo-Melkhiin le trimisese surorii mele şi soţului ei hărăzit daruri bogate, dar îi oferise daruri şi tatei. Erau doar umbre ale preţului pe care l-ar fi plătit dacă s-ar fi tocmit pentru o nevastă, dar cu toate astea închipuiau totuşi o mică avere. Se aflau printre acestea butelci cu ulei limpede din cel care ardea în lămpile palatului, baloţi de mătăsuri fine şi fire de mătase, vinuri din struguri care cresc numai în ţinuturile de lângă deşertul albastru şi o blană de leu. Nu le voi spune preţul plătit pentru aceasta din urmă. Cu toţii o credeau o minunăţie, iar fratele mezin nu se mai oprea din dezmierdatul ei. îmi aminteam prea bine cum arăta leul din vedenia mea, pe când trăia încă.

Mama lui Lo-Melkhiin călărea alături, stând dreaptă ca şi mine pe cămila ei. Aveam amândouă umbrare deasupra capului, iar vălurile ne acopereau chipurile. Ea mai avea şi un evantai, căci nu trebuia să-şi folosească mâinile; un băiat mâna cămila în locul ei. Eu

ţineam o mână pe dârlogi, iar cealaltă pe cornul şeii, dar nu-mi trebuia niciun evantai, odată ce ajungeam în vântul deşertului, îmi faceam griji că ea e supărată că trebuie să călătorească, ba chiar aşa din scurt, dar părea bucuroasă - surâdea sincer, în timp ce se legăna înainte şi înapoi, pentru a se deprinde cu pasului cămilei. Lo-Melkhiin o sărutase la plecare, fără să poarte pe chip expresia de viperă. Am ieşit pe poartă, printre gărzile ordonate în două şiruri drepte şi cu armurile sclipind în soare şi am ajuns în deşert

.Nu puteam merge prin nisip, aşa cum făcuseră caii lui Lo-Melkhiin în ziua când ajunsesem la qasr, cămilele nu sunt atât de iuţi. Ele au o cadenţă conştiincioasă şi egală. Un cal te poarte duce grabnic oriunde, dar nu poţi lua multe cu tine. Cu o cămilă îţi ia ceva timp, însă îţi poate duce şi calul în spinare, dacă o rogi îndeajuns de frumos. Aşa că ne-am întors spre albia secată a uedului şi i-am urmat meandrele, printre florile de leandru. Aroma acestora ne copleşea, însă ştiam bine că nu trebuie să stau prea aproape. Mugurii lor îmbobociţi sunt otrăvitori şi, chiar dacă nu te ucid când îi miroşi, te pot îmbolnăvi. M-am întors ca să-i spun asta şi servitoarei mele, şi femeii care o slujea pe mama lui Lo-Melkhiin, dar acestea stăteau liniştite pe spinările cămilelor lor, fără să se aplece spre flori.

Cămilele o ţineau drept înainte, iar soarele asfinţea. Fratele mai vârstnic a venit cu apă şi pâine, îmbiind-o mai întâi pe mama lui Lo- Melkhiin, aşa cum era cuviincios, dar de oprit nu ne-am oprit.

— Sora mea, mi-a spus el. Vom călători prin întuneric în noaptea asta. Vor fi stele care să ne îndrume paşii. Te poţi ţine în şa?

Ştiam negreşit că pot, ştia şi el. Mai ştiam că lui îi este greu să-i vorbească mamei lui Lo-Melkhiin. Poate că fraţilor mei le plăcuse blana de leu dăruită tatei de Lo-Melkhiin, dar nu le plăcea de o femeie care purta pe cap o coamă de leu.

— Mamă a inimii mele, am spus către ea, fără să iau în seamă tresărirea fratelui meu la auzul felului în care o numeam, pentru tine este bine aşa? Dar pentru băiatul care mână cămila?

De fapt, pentru el mă îngrijoram mai mult. Călăritul pe o cămilă este greoi şi neplăcut, dacă nu eşti obişnuit, însă nici pe departe atât de obositor ca mersul pe jos.

— O să călărească alături de mine, dacă oboseşte, mi-a răspuns ea.

Băiatul a privit în sus, surprins.

— Doar n-o să mă apuc să fac pe împărăteasa în deşert. Soarelui nu-i pasă cine eşti, atunci când te pârjoleşte.

— Mergem mai departe, i-am spus lui frate-meu.

El a dat din cap şi a plecat să le dea apă şi celor două femei care călătoreau în spatele meu.

Soarele a coborât şi mai mult, îmbrăcând deşertul într-un portocaliu blând, apoi într-un roşu adânc. Pe durata apusului, la orizont s-au perindat toate culorile, până când n-a mai rămas decât nisipul alb dedesubtul nostru şi cerul de smoală deasupra capetelor. în urma mea, slujnica se foia, stânjenită. Nu-i plăcea întunericul gol al nopţii din deşert. M-am întors spre ea, zâmbind. Ştiam că nu mă vede, dar speram că-mi va simţi zâmbetul în voce, atunci când îi voi vorbi.

— Nu te teme, i-am spus. Nopţilor din deşert le ia o vreme ca să se ivească, dar odată ce au facut-o o să ţi se pară că n-ai mai văzut ceva atât de minunat.

Luna nu răsărise încă, dar ochii ne erau orbiţi încă de la oglindirea soarelui în nisip. Ştiam că este nevoie de câteva clipe pentru ca această strălucire să pălească. Când, în fine, privirea mi s-a limpezit, am privit în sus şi mi-am dat seama că nu voi fi dezamăgită. Totul era la fel de frumos pe cât îmi aminteam.

Slujnica a suspinat, semn că văzuse şi ea. Desigur, erau stele şi în oraş. Fusesem chiar şi la o petrecere, doar ca să le privesc, şi văzusem cum strălucesc acolo. Totuşi, în cele mai multe dintre nopţi, nu prea ieşeam afară, iar atunci când o faceam, rămâneam în grădină, unde vederea cerului era împiedicată de copaci şi de ziduri. Fetele se duceau la culcare devreme, ca să se poată trezi înainte de răsărit; dacă mergeau să-şi viziteze familiile, în cetate, cerul era ascuns de strălucirea torţelor şi de lumina palidă a lămpilor.

Aici nu exista nimic din toate astea. Cerul ardea deasupra noastră, plin de stele care nu puteau fi numărate de o sută

de Sceptici, chiar şi dacă le- ar fi fost daţi o sută de ani ca să facă asta. Măreţia înaltului se întindea dintr-o parte într-alta a orizontului, de parcă cineva ar fi răsturnat deasupra-ne un uriaş castron smolit, pecetluindu-l cu lumini, numai pentru vederea noastră. Asta este frumuseţea adevărată, am hotărât eu - mai mare decât toate pânzeturile fine şi decât cele mai delicate broderii, mai minunată decât toată hrana din lume şi vasele meşteşugite din porţelan în care era servită. Era ceva ce Lo-Melkhiin nu putea cumpăra, nu putea imita şi nu putea fura. Mă liniştea să văd cerul ăsta şi-mi dădea speranţă.

Era bine că această cămilă pe care mergeam era o creatură docilă, căci pe cinstea mea, n-am făcut nimic ca s-o mân cât timp am mers în spinarea ei. Doar am privit cerul, nu cărarea din faţa mea, dar cămila era atât de supusă pe cât îi promisese tata soţului meu şi nu a greşit niciun pas, nici măcar când am dat de pietrele de pe fundul uedului. Lângă mine, mama lui Lo-Melkhiin i-a spus băiatului să urce lângă ea în şa, după ce acesta s-a împiedicat pentru a treia oară, încercând să privească deopotrivă la drum şi la ceruri. El a urcat în spatele ei, aplecându-se în şa, dar rămânând aşezat pe crupa animalului şi holbându-se prosteşte, fără oprelişti, în timp ce lua frâiele.

La un moment dat, mi-am dat seama că mergem de prea multă vreme, iar tata a poruncit oprirea. Am alunecat jos şi aş fi voit să ajut la ridicarea corturilor, aşa cum faceam şi înainte, dar slujnica a venit lângă mine cu o lampă şi mi-a pus sute de întrebări despre cer. Când apucasem să-i răspund abia la jumătate dintre ele, treaba era deja terminată.

— Fata mea, m-a strigat tata, şi am mers spre el, în faţa cortului în care stătea de obicei.

Era un cort mare, pentru că îl avea din vremea în care mamele mele încă mai călătoreau alături de el, în caravană.

— îţi mulţumesc, tată, i-am spus şi, când m-am întors, am văzut-o pe mama lui Lo-Melkhiin, care venise deja în spatele meu.

Bătrâna care o însoţea şi slujnica mea se aflau în spatele ei. Băiatul se făcuse nevăzut.

Am intrat cu toţii în cort. Tata întinsese rogojini pe jos, astfel încât să nu dormim pe nisip, şi îngreunase cu pietre marginile cortului, ca să nu ne tulbure creaturile nopţii. Bătrâna a aprins lămpile şi ne-am aşezat, în timp ce servitoarea ne făcea paturile.

— Tatăl tău e un om bun, mi-a spus mama lui Lo-Melkhiin. îşi ţine bine caravana şi este grijuliu cu femeile bătrâne.

— E înţelept, i-am răspuns. Dacă se poartă frumos cu mama unui bărbat, atunci bărbatul acela va face negoţ cinstit cu el.

— Crede că fiul meu va face negoţ cinstit? a întrebat ea.

— Nu, i-am răspuns, după o clipă de gândire. Poate că aşa îi e obiceiul.

— Sau poate că nu o judecă pe mamă după cum îl judecă pe fiu, mi-a spus ea.

— Este o cugetare înţeleaptă, doamnă mamă, am zis. Căci el m-a învăţat cum să mă descurc în viaţă şi nici eu nu judec mamele după fiii
lor.

— Totuşi, cred că îmi va plăcea de mama ta şi de mama surorii tale, după cum i-am văzut pe fraţii tăi, a răspuns ea.

— Aşa nădăjduiesc şi eu. Mama este o femeie blândă, ca şi mama surorii mele, deşi n-am ştiut cât de mult mă iubeşte aceasta din urmă până în ziua în care am luat locul fiicei ei şi am venit să mă mărit cu fiul tău.

— Eşti uşor de iubit, fiică a inimii mele, mi-a spus ea.

Am privit-o plină de uimire, dar nu era nici urmă de minciună pe chipul
ei.

— Cred că şi fiul meu te iubeşte, în felul lui.

Am rămas tăcută pentru o vreme, privind cum erau aşternute saltelele şi cum erau aduse şi împărţite pernele. Felul de a iubi al lui Lo-Melkhiin era să te folosească şi să te mistuie. Nu era ca cel al mamei mele, al surorii mele sau al tatălui meu. Poate că rezistam împreună, eu şi el, dar era un trai primejdios şi nu vedeam cum ar fi putut avea un final fericit.

— Nu sunt sigură dacă asta înseamnă că am mai puţine motive să mă tem de el, am spus, în cele din urmă. De fapt, poate că ar trebui să mă tem chiar mai mult.

— Eşti înţeleaptă după cum te-a învăţat tatăl tău, aşadar, a spus ea.

— Cămilele vor fi gata de drum în câteva ore, am zis. N-ar trebui să ne irosim timpul de odihnă vorbind despre lucrurile de care ne temem.

A dat din cap şi a chemat-o cu un gest pe femeia care o însoţea. Aceasta s-a apropiat şi i-a ridicat cu grijă de pe cap peruca din coamă de leu, pe care a aşezat-o cu veneraţie într-un colţ al cortului, acolo unde n-am fi avut cum s-o luăm în picioare dacă ne-am fi ridicat pe timpul nopţii şi am fi plecat după apă, pe întuneric. Mama lui Lo-Melkhiin şi-a scos tunica de călătorie şi a lăsat-o să cadă pe rogojinile de pe jos, înainte ca femeia s-o poată prinde. A plecat spre patul ei fără să privească îndărăt, dar eu am facut-o şi am văzut grija cu care femeia i-a împăturit veşmântul. Mama lui Lo-Melkhiin avea o servitoare credincioasă, iar asta m-a bucurat mult.

Am mers şi eu spre culcuş, după ce i-am îngăduit slujnicei mele să-mi dea jos tunica de călătorie, ca să nu aduc prea mult nisip în locul unde urma să dorm. Aceasta a pus-o jos, a împăturit-o şi pe a sa alături şi s-a strecurat în aşternuturile aşezate lângă patul meu. Când a început să-şi spună rugăciunile, i-am auzit murmurul uşor şi m-am întrebat ce

zei avea familia ei. Totuşi, înainte s-o întreb, m-am răsucit şi i-am văzut tunica, aşezată alături de a mea. îndesată în manşetă, acolo unde şi-ar fi putut apăsa buzele în timp ce călătorea pe spatele cămilei, era o fâşie îngustă de pânză violet.

M-am dus la culcare şi, pentru prima dată de săptămâni întregi nu mi-a mai fost teamă că aş putea muri.Ştiam că visez, pentru că eram cu sora mea şi coseam o nouă rochie de nuntă. De data asta, pânza era galbenă. O culoare banală, nici scumpă precum violetul, nici stridentă ca portocaliul, dar ei îi venea minunat. Ţesătura era foarte delicată; se putea vedea unde făcuse câte un tighel, pe care apoi îl descususe, nemulţumită de cum îi ieşise lucrul.

— De când ai plecat, n-a mai fost la fel, mi-a spus ea. Cusăturile mele au devenit neglijente de când nu te-am mai avut pe tine, să-mi atragi atenţia la ce am de făcut.

— îmi pare rău, sora mea, i-am spus. N-am găsit o altă cale de a te scăpa.

— Crezi că m-aş fi temut de el? m-a întrebat. Crezi că Lo-Melkhiin sau patul lui de nuntă m-ar fi speriat? Ştiu că pe tine te sperie, soră. Ştiu că te sperie de moarte.

— Ţie nu ţi-e frică de nimic, niciodată, i-am spus eu şi vorbele mele au făcut ca acest lucru să fie adevărat. Nici de leu, nici de viperă şi nici de scorpion. Dar asta nu te-ar fi salvat, dacă ai fi plecat să-i fii nevastă.

—Şi pe tine ce te-a salvat, sora mea? a întrebat ea. De ce ai supravieţuit în toate aceste nopţi şi zile, când toate celelalte dinainte au murit?

— Dacă trăiesc, soră, i-am răspuns eu, este mulţumită lucrurilor pe care le-ai făcut pentru mine.

Până la vorbele astea, în vedenia mea fuseserăm doar noi două şi un dishdashah. Acum, am văzut altarul pe care mi-l ridicase în cortul ei, rogojinile pe care stăteam şi lampa care ne lumina.

— Să nu uiţi asta, mi-a spus ea.

— Nu voi uita.

Amintirea stătea între mine şi coşmarul meu. Până acum, nu luasem nimic. Totul îmi fusese dăruit.

Pentru un timp, am cusut în linişte. Sub mâinile noastre, tivul a căpătat bordură de flori, iar vrejul lor se căţăra pe cusături. Acul meu era de bronz, o lucire stinsă în lumina lămpii. Acul surorii mele sclipea argintiu, în timp ce trăgea firul în urma lui

— .Soră, i-am spus. Ce i-a promis omul cel palid din munţi tatălui nostru, dacă îi îngăduie să te ia de soţie?

Ea a zâmbit, cu zâmbetul unei leoaice care îşi arată colţii şi limba.

— Este un preţ mai mare decât dacă aş fi părăsit corturile tatei, mi-a spus ea. îl iubesc tare mult, dar trebuie să deprindă traiul în deşert. Nu poate mâna vacile, nici măcar oile, fără ca unul dintre fraţi sau unul dintre copii să-l ajute. Nu ştie care şerpi pot fi mâncaţi şi care trebuie arşi. Nu poate spune pe ce cărare o vor lua sălbăticiunile. Trebuie ca cineva să-i poarte de grijă, de aceea preţul a fost mare.

Nu puteam pricepe de ce-l iubea. Când lucraserăm dishdashahul violet şi cususerăm în el toate tainele noastre, îmi spusese că soţul ei va fi un bărbat ca tata, care are caravana lui, turmele şi corturile lui. Tata avea rangul trebuincios pentru găsirea unui astfel de soţ, iar sora mea era îndeajuns de frumoasă pentru a-i câştiga inima. Fusese dorinţa ei ca acest bărbat să aibă un frate de vârstă apropiată, ca eu să mă pot căsători cu el. în felul acesta, am fi avut mereu corturile unul lângă celălalt. Nu plecasem de lângă ea de atât de mult timp încât să cred că visurile i se schimbaseră atât.

Acul mi-a stat în loc, de parcă un frig straniu suflase peste mine. îi spusesem lui Lo-Melkhiin că sora mea se va mărita cu un negustor întâlnit de tata în drumurile sale alături de caravană. Spusesem că vine de foarte departe. Spusesem că avea asupra lui un metal strălucitor, ca acul cu care cosea sora mea. Făcusem din cuvinte un om întreg, apoi i-l adusesem surorii mele. O făcusem să-l iubească.

— Soră!

Am sărit de la locul meu şi m-am înţepat cu acul. Un bob de sânge roşu, strălucitor, a căzut pe dishdashah şi am privit cu spaimă cum se impregnează în ţesătură şi broderie, deopotrivă.

— Iartă-mă, am spus către ea. L-am distrus.

— Nu, soră, mi-a răspuns ea. Nimeni nu va vedea pata; este prea mică. Şi este vina mea că te-am speriat, dar nu mi-ai răspuns când ţi-am vorbit.

— Este din pricina zeităţii, i-am spus. Câteodată mă pierd.

— Dacă ăsta e preţul ca să fii ferită de ticălosul tău de soţ, atunci aşa să fie, a spus ea. Vino: aproape am terminat.

Coseam din nou împreună, în timp ce tăcerea se aşternea între noi. Mi- am muşcat obrazul, ca să nu cad iar în visare. Sora mea se înşela în ceea ce priveşte preţul supravieţuirii mele. Nu-l plătisem; cel puţin, nu aşa cum credea ea. Ea plătise mai mult decât mine; întreaga ei viaţă îşi schimbase cursul, ca atunci când o stâncă din ued sileşte apa să găsească o altă cale. Dacă stânca este îndeajuns de mare, poate schimba întregul curs al uedului. Fiecare sat aşternut în josul uedului poate fi înecat, la cheremul apei. Fântânile ar seca şi pentru oi şi capre n-ar mai rămâne nimic de mâncare în afară de praful deşertului. Oamenii şi-ar muta corturile, lăsându-şi morţii în urmă; sau ar rămâne şi ar muri şi ei. Ea mă făcuse o zeitate, iar eu îi făcusem porcăria asta.

M-am gândit să mă rog să nu fi făcut prea mult rău cu faptele mele, dar nu aveam cui. Zeul nostru nu mai exista, detronat de cel nou, iar spiritul lui se odihnea, în sfârşit. Nu puteam să mă rog mie însămi, nu era nicio uşurare.

Lampa ardea stins în timp ce noi legam firele, iar soră-mea a ridicat privirea spre mine.

— Sora mea, mi-a spus, ne vedem dimineaţă.

— Ne vedem chiar acum, i-am răspuns, înainte de a-mi aminti că visam.

Am întins mâna spre ea, dar n-am găsit nimic.

— Soră! am strigat, dar ea pierise, ca şi dishdashahul, cortul şi lampa.

M-am trezit în întuneric, stând în capul oaselor şi suspinând după o

fantomă în cortul tatei, acolo unde-l ridicase el.

— Slăvită stăpână, a spus femeia care călătorea alături de mama lui Lo- Melkhiin.
— Mă simt bine, i-am zis, deşi inima îmi bătea şi răsuflarea îmi îngreuna bojocii.
— Eşti alături de familia ta, slăvită stăpână, mi-a amintit ea. Eşti mai păzită de primejdii aici decât erai pe când dormeai în qasrul de piatră.
— Da, i-am răspuns, îmi amintesc. Am visat ceva, asta-i tot. Te rog, culcă-te la loc. Iartă-mă că te-am tulburat.
— Nu-i nimic, slăvită stăpână, mi-a zis. Nu prea mai dorm. M-am întins iar şi mi-am tras părul peste faţă. Nu ştiam cât am dormit. Cortul era închis, ca să nu intre răcoarea nopţii, şi nu-mi puteam da seama câte ceasuri sunt. Am râs cât de încet am putut. Devenisem atât de legată de lumânările de o oră şi de ceasul cu apă, deşi, chiar şi în qasr, mă orientam după soare cât de mult puteam. Fără ele şi fără cer nu-mi dădeam seama cât timp a trecut.

Am auzit cămilele foindu-se pe picioare, în nisip. Multe dintre ele îngenuncheaseră, ca să doarmă. Dacă se ridicau acum, însemna că se odihniseră destul. Am tras adânc aer în piept şi am simţit mai degrabă mirosul rogojinii, al uleiului ars în lampă şi parfumul însoţitoarelor mele, dar la capătul acestor arome era şi mireasma focului vegheat de străjer. Mirosea a jăratic; nu mai puseseră lemne de ceva timp, ca să nu se irosească nimic dacă focul nu mai era trebuincios.

Nu era încă revărsatul zorilor, dar era aproape ora la care tata îşi dorea să pornim la drum. N-am mai încercat să adorm la loc.

în vis, sora mea nu ştia că eu eram cea care îl adusese pe bărbatul cu care urma să se mărite. Poate îşi închipuia că puterea zeităţii era suficientă ca să mă ţină în viaţă. în somnul meu, nu văzusem prefăcătorii, dar mă întrebam dacă, atunci când mă va întâlni aievea, nu cumva îşi va da seama ce dezlănţuisem. Nu puteam îndura furia şi scârba ei, căci nu i- ar fi plăcut felul în care îi luasem viaţa în stăpânire, dar

ştiam că le meritam pe amândouă. Dacă m-ar fi respins, aş fi înţeles.

Nu era doar faptul că îl găsisem în visurile mele pe bărbatul cel palid şi îl adusesem în calea tatei, deşi cântărea şi asta destul de mult. Ci mai degrabă era vorba că o făcusem să-l iubească; şi el, pe ea. îi spusesem lui Lo-Melkhiin că bărbatul pe care-l va lua sora mea de soţ va avea un foc pe care numai ea va şti să-l scoată la iveală. N-aveam de unde să ştiu cum va arde el şi dacă era alegerea ei să-l îndrume. Nu-mi dădeam seama în ce fel mă schimbase dorinţa ei de a mă face zeitate.

Din nou, îmi doream să mă pot ruga, dar nu era nimeni care să-mi audă rugile; chiar dacă le-aş fi putut rosti în faţa propriului meu altar, mă temeam de puterea pe care ar dezlănţui-o ele, spuse cu voce tare. Mă simţeam precum o carafa cu apă, aproape plină la ieşirea căldării de la fântână. în loc ca apa să fie turnată într-un alt vas sau înapoi în puţ, curgea tot mai multă în carafa mea. Ar fi trebuit să dau pe-afară, vărsând preţiosul lichid în nisip, unde îl vor găsi rădăcini căţărătoare, dar, în loc de asta, carafa continua să se umple. Ştiam că, în curând, voi ceda sub această apăsare şi cu siguranţă apa avea să se reverse. Nu mă puteam înghesui mai mult de-atât în carafa.

Acela dintre fraţi care păzea focul a fluierat de trei ori ascuţit şi lung, apoi de trei ori scurt. Servitoarea de lângă mine s-a trezit, uitând unde adormise, apoi şi-a amintit, cu un suspin. Mama lui Lo-Melkhiin s-a foit şi i-a poruncit bătrânei sale însoţitoare să meargă să aprindă lampa.

— Este semnalul pentru trezire, le-am spus eu. Când şuieratul se va auzi din nou, trebuie să fim gata s-o luăm din loc.

— Da, slăvită stăpână, mi-a răspuns fata.

S-a îndreptat spre urciorul cu apă şi a turnat un pahar pentru mine şi unul pentru mama lui Lo-Melkhiin. Când a apărut tata, ca să strângă cortul, saltelele pentru dormit

erau împăturite, rogojinile făcute sul şi servitoarea plecase în căutarea unor cufere unde să îndese pernele, lămpile şi celelalte lucruri din cort.
— Fata mea, a spus tata, o să plecăm din nou la drum, înainte ca soarele să-şi sfârşească urcuşul deasupra zării.
— Vom fi gata, tată, i-am răspuns.
— Laudă ţie, căpetenie de caravană, i-a spus tatei mama lui Lo- Melkhiin, chiar în clipa în care el se întorsese cu spatele, ca să-şi vadă de treabă.
Atunci, a privit înapoi spre ea. Lumina zorilor făcea ca peruca din coamă de leu să lucească palid.
— Corturile tale sunt la fel de primitoare ca orice alt loc în care am înnoptat, a spus ea. Fiul meu nu s-a înşelat încredinţându-ţi-o pe iubita lui soţie şi pe mine.
— îţi mulţumesc ţie, mamă a regelui nostru, a spus tata, făcând o plecăciune. Vorbele tale mă cinstesc şi-mi încălzesc inima. M-am temut că nu vei putea să-ţi găseşti în nisipul deşertului odihna cuvenită.
— Nu este mai primejdios ca-n alte părţi, a spus mama lui Lo-Melkhiin.
Tata a înclinat capul şi a plecat să strângă cortul. N-a trecut mult şi

1

eram iar pe spinarea cămilelor. Inima îmi era şi grea şi uşoară, cu fiecare bătaie. Nu ştiam ce mă aşteaptă. Tot ce ştiam era că fiecare pas mă aduce tot mai aproape de locul unde sora mea se va căsători.Am ajuns într-o parte a uedului unde recunoşteam fiecare cotitură şi fiecare piatră. Cunoşteam curba lină a malurilor şi locurile în care adăstau ochiurile de apă. Aici, am trecut printre oi şi vaci aduse la adăpat de copiii care păşteau turmele. Ei ne-au privit trecând şi le-au făcut cu mâna tatei şi fratelui meu, dar la vederea mea au rămas într-o tăcere înfricoşată. Asta m-a întristat - nu plecasem de atât de mult timp încât să uite că-i învăţasem drumul turmelor - dar apoi mi-am amintit cine călătorea alături de mine.

în qasr, mama lui Lo-Melkhiin era impozantă, cu peruca ei din coamă de leu şi cu statura dreaptă, ca o coloană pe care se sprijinea palatul. în deşert, era o creatură înfricoşătoare, care îţi atrăgea privirea. Blana coamei avea în soare o lucire negru-aurie, reflectând nisipul, şi părea un leu aievea stând pe spatele unei cămile, nu o femeie. Băiatul care călătorea în spatele ei, înţelegând privirile ce le erau aruncate, se ţinea şi el drept; deşi mă întrebam dacă nu s-ar fi distrat mai mult să se dea jos şi să se joace cu puştii care mânau turmele.

Ici şi colo, fraţii mei căsătoriţi ieşeau din rând şi puneau cămilele să îngenuncheze. Atunci, un copilaş, pesemne al lor, se urca în şa, şi plecau din nou la drum. Soţiile fraţilor mei erau toate din felurite sate cu care neguţătorea tata, când pleca alături de caravană, aşa că nu împărţeau cortul, cum făceau mama şi mama surorii mele, dar copiii lor alergau împreună prin deşert şi câteodată era greu să-ţi aminteşti care al cui era.

Rămăseseră o grămadă de copii lăsaţi în ued care să păzească oile şi caprele. Ştiam că la păscut nu erau doar turmele noastre. Semnul tatei era pe multe spinări, dar acolo se aflau cel puţin încă opt turme. Se părea că nunta surorii

2

mele era o treabă importantă, cu oaspeţi veniţi din susul şi din josul uedului, dar şi de peste nisipuri.Am trecut peste dealul stâncos unde se aflau peşterile în care ne îngropam morţii. Am privit într-acolo, pe jumătate înspăimântată că aş putea zări vreo zeitate geloasă zgâindu-se la mine - fata simplă care îi furase puterea -, dar ceea ce am văzut m-a făcut mai degrabă să smucesc hăţurile şi să opresc cămila. Când se adunau satele laolaltă, era obiceiul ca preoţii fiecărui clan, dar nu numai ei, să aducă o piatră din albia uedului, pe care să o depună pe cărarea care ducea la peşteri. Mă aşteptam, date fiind semnele pe care le numărasem pe oi, la opt, poate zece triburi, în mod sigur nu mai mult de o duzină, în schimb, erau atât de multe, că nu le puteam număra. Sute de pietre, din cele mici pe care le putea aduce un copil, până la cele de mărimea pumnului tatei, mărgineau poteca. Doar dacă fiecare bărbat, femeie, copil întâlniţi de tata în drumurile sale cu caravana ar fi venit aici - numai atunci ar fi putut fi atâtea pietre. Nu-mi puteam imagina de ce ar fi fost cu toţii invitaţi.

Tata era un om mândru, dar nu nebun. Nu ar fi căutat să mă impresioneze, oricare ar fi fost noul meu rang, şi n-avea de unde şti că mama lui Lo-Melkhiin avea să mă însoţească, aşa că nu voia s-o impresioneze nici pe ea. Nu i-ar fi păsat dacă i-aş fi povestit lui Lo- Melkhiin despre nunta pe care o făcuse soră-mii, ştiind că nimic n-ar putea să se ridice la splendoarea qasrului. Bărbatul palid din munţi pe care sora mea urma să-l ia de soţ nu avea familia aproape şi nicio legătură cu caravana pe care, de altfel, o împărţise cu tata şi cu fraţii mei, aşa că numărul celor prezenţi nu fusese umflat de el.

Am văzut corturile înainte să lămuresc acest mister. Se întindeau până departe de ued, de ambele părţi ale acestuia, aşezate cu grijă în jurul fântânilor şi al privatelor, aşa încât nimeni să nu întâlnească murdăria celui dinainte. Am văzut

3

nenumărate vetre pentru gătit, fumul care se ridica dintr-o sută de capre puse la proţap şi am simţit multe alte arome înălţându-se în văzduh. Oriunde mă uitam, femeile frământau pâine sau măcinau grâu pentru mai multă făină. Copii mai mici decât cei care păzeau turmele cărau de colo-colo, între vetre, la poruncile mamelor, coşuri cu smochine, curmale şi rodii. Bărbaţii despicau vitele, în timp ce alţii clădeau ocoluri pentru adăpostit animalele pe care le aduseseră cu ei.

Fiecare cort era însemnat cu o fâşie de pânză. M-am gândit că, la fel ca semnele de pe oi, erau puse ca oricine să-şi dea seama al cui e cortul; dar a venit o briză uşoară şi am văzut că toate steguleţele erau la fel. Pânza violet - nu prea multă, fiindcă era scumpă -, flutura pe fiecare cort din tabără. Alături de mine, mama lui Lo-Melkhiin a privit de jur-împrejur, cu o expresie de îngrijorare aşternută pe chip. M-am întors s-o întreb ce are, dar chiar atunci cămila mea a îngenuncheat şi am auzit un strigăt pe care îl cunoşteam ca pe sufletul meu.

— Soră!

Ea era acolo, zburând în fugă peste nisip, cu părul fluturându-i în urmă, aşa cum n-ar trebui să i se întâmple unei mirese. Nu-mi păsa ce gândeşte despre noi mama lui Lo-Melkhiin sau dacă mamele noastre aveau să ne dojenească mai târziu pentru purtarea noastră necuviincioasă. Coborâsem de pe cămilă aproape înainte ca burta ei să atingă pământul. Nisipul mă ardea prin talpa subţire a papucilor, dar nu-mi păsa de nimic. Braţele surorii mele mă înconjurau şi ale mele erau încolăcite în juru-i, iar.

— Mi-ai lipsit, sora mea, i-am şoptit la ureche. Şi mă bucur nespus că am venit să te văd.

— Soră, mi-a spus, la rândul ei, sunt bucuroasă că eşti aici, să poţi vedea toate astea.

Oile şi caprele ne-au înconjurat, în timp ce copiii încercau s-o atingă. Aducea noroc să atingi mireasa, dar ar fi trebuit să le fie ceva mai greu să facă asta; miresele erau nevoite să

4

rămână în cortul mamelor lor până la nuntă. Nu ştiam dacă aducea noroc să atingi o zeitate, dar aşa speram. Copiii se îmbulzeau în mine, încercând să ajungă la ea. Oricum, nu mai era chip ca cineva să ne încurce. Ochii ei zâmbitori nu se domoliseră, ai mei - da. Părul ei flutura liber sub văl, al meu era împletit şi înţepenit bine pe cap. Iar dishdashahul meu era mult mai delicat decât al său, deşi calitatea broderiei era, mai mult sau mai puţin, aceeaşi.

— Vino, mi-a spus ea, trăgându-se ca să se elibereze din strânsoarea mânuţelor ce se întindeau s-o ajungă, te duc la mama ta.

Am urmat-o, iar picioarele mele şi-au găsit vechea pricepere de a merge pe nisipul schimbător şi fierbinte, de parcă niciodată nu l-aş fi părăsit. Am trecut pe lângă corturi, unul după altul, fiecare împodobit cu un steag violet, pe lângă bărbaţi şi femei pe care nu-i cunoşteam. Mirosul mâncărurilor de pe foc era puternic, dar, pe măsură ce înaintam, o altă aromă îi lua locul. Un foc, dar nu pentru gătit, ardea aproape de destinaţia noastră. Când am fost destul de aproape ca să-l vedem, am zărit un cuptor micuţ durat deasupra flăcării, iar în el - un vas. Alături era un om cu pielea palidă şi cu părul de culoarea şofranului fiert în apă şi am ştiut că acesta era bărbatul cu care urma să se mărite sora mea. El a privit în vas, aşteptând ceva şi, deşi nu vedeam peste buza acestuia, mi-am dat seama că vasul era plin cu metalul acela strălucitor adus din munţi şi că el îl va modela atunci când va fi gata de modelat.

Sora mea nu l-a privit ca o fată îndrăgostită. Pe de o parte m-am bucurat, căci asta însemna că încă mă iubeşte, pe de alta m-am îngrijorat. Dacă eu o făcusem să se îndrăgostească de el, poate că simţea astfel doar când voiam eu să simtă.

Am alungat aceste gânduri, căci m-a tras după ea într-un cort atât de cunoscut mie, încât l-aş fi putut recunoaşte şi cu ochii închişi. Mama aştepta acolo, împreună cu mama surorii mele, şi amândouă au început să plângă când m-au zărit,

5

dându-mi la o parte vălul de pe chip, ca să mă poată săruta, şi luându-mă în braţe, ca şi când n-ar mai fi voit niciodată să mă lase să plec.

— Mamă, le-am spus eu. Mame ale sufletului meu, mi-a fost atât de dor de voi.

Ele n-au spus nimic, ci doar m-au strâns în braţe, în timp ce soră-mea aştepta alături de mine. Când m-au ţintuit în amintirea lor îndeajuns ca să- mi poată da drumul, m-au lăsat să mă întorc la ea şi ne-am aşezat toate pe rogojină, aşa cum faceam odată, când coseam taine în veşminte.

Pe atunci, sora mea zâmbea, cum o făcea şi acum, şi mi-am dat seama, de cum s-a aşezat, că vrea să-mi spună o taină. înainte de a începe totuşi, şi-a trecut mâna peste împletitura mea, pipăind fiecare ac ce prindea părul.

— Pot să-ţi arăt cum se face, dacă vrei, i-am spus. Am învăţat să-l aranjez, iar fata care a venit cu mine poate să ne ajute. Pot să-ţi împrumut acele mele de păr.

— Nu vreau nimic de la Lo-Melkhiin la nunta mea, mi-a spus.

Avea vocea plină de amărăciune, ca acele fructe galbene şi tari pe care le aducea tata când făcea negoţ în ţinuturile de lângă deşertul albastru.

— Mă ai pe mine, i-am răspuns. Iar eu sunt a lui.

— Eşti a mea, a replicat. Aşa cum eu sunt a ta. Am făcut prea multe împreună ca să ne poată despărţi chiar şi un demon.

Atunci mi-am dat seama că, cel puţin în parte, ştia şi ea vedeniile mele; şi că, atunci când voi vedea rochia în care se va mărita, vor fi şi cusăturile mele acolo, şi sângele meu impregnat în ţesătură

— .Soră, trebuie să mă întorc la el.

i.

— îţi place aşa de mult în qasr? m-a întrebat ea.

— Nu, i-am răspuns. Dar trebuie să mă întorc la el, altfel se va căsători cu o altă fată, şi ea va muri.

— Nu-mi pasă, mi-a spus sora mea. Lo-Melkhiin nu va trăi ca să se mai căsătorească şi cu alta, după aceea.

Atunci am văzut totul limpede, în lumina soarelui deşertic. Am înţeles de ce se îngrijorase mama lui Lo-Melkhiin chiar înainte de a coborî de pe cămilă. Am înţeles de ce veniseră turmele şi de ce bărbaţii, femeile şi copiii lăsaseră atât de multe pietre pe cărarea spre peşterile unde ne îngropam morţii. Am înţeles de ce erau atât de multe capre la proţap şi atât de multe coşuri de curmale, care nu se stricau chiar dacă erau uitate în soare.

Tata venise în qasr şi-l rugase pe soţul meu să-mi dea drumul pentru o nuntă, dar minţise. Pacea pe care mă străduisem din răsputeri s-o păstrez cât eram în qasr era în primejdie în deşert, iar eu nu puteam opri asta. Soţul meu mă lăsase să vin aici - vrând-nevrând, nu avea nicio importanţă. Conta doar că eram alături de familia mea, cu sora mea şi cu mama, cu mama surorii mele şi cu tata, cu fraţii mei şi copiii lor şi cu fiecare bărbat, femeie, copil pe care tata îi întâlnise vreodată în drumurile lui în caravană. Poate că dansau şi petreceau, poate că jucau table şi vorbeau la foc despre verile trecute, dar asta nu era o nuntă.

Ăsta era un război.Oamenii târâtori prin nisip se cred tare deştepţi. Au crezut că, dacă îşi îngroapă lucrurile în nisip Şi le duc departe de zidurile cetăţii mele, n-o să aflu ce-au făcut.

S-au înşelat.

Nu mi-au trebuit ochii Şi urechile bărbaţilor ca să spioneze pentru mine, deşi aveam multe dintre ele la cheremul meu. Semenii mei bântuiau în linişte desertul,

vânând bărbaţi care călătoreau, Şi totuşi niciunul dintre ei n-a urcat atât de sus cât am urcat eu. M-am depărtat de ei ca să nu-mi urmeze pilda Şi să nu mă înlocuiască, dar acum sunt din nou deschis spre ei. Mi-au adus veşti, picurându-le în mintea mea, acolo unde numai Lo-Melkhiin putea să tragă cu urechea, iar el nu ne-a oprit, aŞa că nu mi- a păsat.

Şobolanii deşertului se adunau pentru o nuntă care nu era nuntă.

Când tatăl miresei mele a venit să mă vadă Şi Şi-a adus fiii cu el, ca să- mi ceară un hatâr, puteam alege. Tânjeam să le vărs sângele la picioare, mai mult decât tânjeam după lumina soarelui sau după lucruri fin meşteşugite. Dar dacă aŞ fi udat-o pe ea cu sângele lor, nu s-ar mai fi întors niciodată la mine; revolta le-ar fi slăbit fără ei, dar n-ar fi murit de tot.

A trebuit să-i las să plece, să-i las pe toţi să plece. N-am putut să iau nici măcar un ostatic cu care să mă joc sau pe care să-l schingiuiesc sau poate să-l prefac într-unui dintre ai mei, în timp ce ei erau plecaţi. Am trimis-o Şi pe mama lui Lo-Melkhiin, aŞa cum te-ai aştepta să facă un rege al oamenilor care îşi trimite soaţa în deşert. Când au plecat cu toţii, qasrul mi-a părut gol fără ei. Fără ea.

Nu mi-am adunat armata. N-am voit să folosesc forţa bărbaţilor ca să înfrâng răscoala deşertului. În cele din urmă, bărbaţii mă vedeau aŞa cum eram. AşfÎ putut să le secătuiesc deşertul de unul singur, însă mi-ar fi luat timp pe care nu-mi păsa să-l pierd, dar Şi multă putere. În schimb, i-am chemat pe semenii mei Şi m-am întâlnit ai ei în toiul nopţii, acolo unde îi ascultasem odată pe Sceptici vorbindu-mi despre stele. Ei au văzut ce puternic am devenit Şi mi-au ascultat cu urechi lacome vorbele.

Nu mi-a luat prea mult să-i conving pe semenii mei să mi se alăture. Tânjeau după sânge la fel ca Şi mine Şi nu prea le păsa de data asta, aveau de gând să ucidă grabnic, fără să se

mai desfete cu fiecare rană în parte. Va fi sânge destul, în

iii.

toate felurile, ca să le astâmpere setea Şi puterea dincolo de ceea ce Ştiuseră până acum.

— Dar nu vă veţi atinge de regina mea, le-am spus. Când totul se va termina, o vreau întreagă la minte Şi trup, iar deşertul să fie înroşit de sângele familiei ei.

La auzul unui asemenea lucru au fost ceva plângeri tăcute - că mi-aŞ fi ales un animăluţ cu a cărui suferinţă să mă dezmierd, în timp ce lor le ceream să arate celor prinşi milostenia unei morţi grabnice. I-am lăsat să şuşotească. Nu trebuiau să ghicească de ce o voiam. Nu trebuia ca ei s-o răpească, aŞa cum îl luasem eu pe Lo-Melkhiin. Era a mea tocmai din pricina asta, dacă se obosea cineva să priceapă, Şi speram s-o stăpânesc prin alte mijloace.

Abia dacă îndrăzneam să mă gândesc la ce am fi putut face împreună. Reuşeam să-i silesc pe oameni să facă ce voiam eu, dar trebuia să fiu îndeajuns de aproape de ei ca să-i ating. Ea *putea străbate deşertul ca saşi înstăpânească voinţa la fel de lesne precum puteam eu să cer mai multă pâine la cină. De când îl luasem pe Lo-Melkhiin, nu mă obosisem să învăţ despre zeităţi, dar poate că era timpul să-l fac pe Sokath, Ochi Descoperit, să aibă nişte idei măreţe despre ele. Poate că inima lui va plesni odată ce îşi va face treaba, de aceea îl ocolesc în favoarea Scepticilor mai tineri - era, limpede, îndeajuns de deştept Şi fără mine. Pentru asta totuşi voi risca moartea lui. Ii aveam pe mulţi alţii la cheremul meu.*

Dar, mai întâi: deşertul. O să-mi duc semenii peste nisipuri Şi le vom înroşi de sânge. Bărbaţii nu vor cânta despre lupta pe care o vom da acolo. Vor Şopti doar, în jurul focurilor din tabere. Se vor teme să povestească altora cu glas tare, de frica răzbunării pe care învingătorii o vor aduce asupra lor. Femeile vor jeli în

deşert, plângându-Şi soţii Şi fiii morţi. Se vor amăgi cu acei copii prea tineri ca să lupte, încă supravie ţuitori - dacă nu-i vom ucide Şi pe ei, desigur. Cei de teapa mea sunt uneori greu de ţinut în frâu

.Lo-Melkhiin se temea pentru mama lui, auzind planurile pe care le urzeam. Ştia că voi izbăvi fata cu orice preţ, dar nu credea că mă voi strădui îndeajuns să-i aduc mama înapoi, în siguranţa qasrului. M-a mirat foarte tare cât de mult părea să-i pese de amândouă. Un bărbat poate să- Şi iubească mama fără să fie judecat de ceilalţi drept slab. Cei mai mulţi bărbaţi nu-Şi îngăduie să-Şi iubească nevestele - cel puţin, nu prea curând după ce se însoară cu ele.

Nici el n-o iubea, nu chiar. Dar o privea cu respect. Era mişcat de curajul său Şi de mândria de a nu-Şi schimba spiritul de deşert, odată ajunsă între zidurile cetăţii. Credea că deţine o putere misterioasă, dar nu înfiorătoare ca a mea. Voia s-o poată cunoaşte mai bine, fără spectrul meu deasupra lui. Credea că se născuse să fie regină.

Era atât de diferit acum faţă de cum o râvnisem. Aşteptam clipa în care să i-o arunc în faţă, mai târziu - că nu o va putea avea vreodată altfel decât prin mine. O voi atinge cu mâinile lui, o voi săruta cu gura lui, iar ea se va lupta cu trupul lui din toate puterile, atunci când o voi face.

Acum totuşi aveam o luptă înainte. Armata mea nu era numeroasă, dar era puternică. Vom pune pe fugă răsculaţii cu puterea câştigată din devorarea înaintaşilor lor. Vom mântui deşertul de trădarea lor.

Şi, când vom termina, ne vom întoarce în qasr cu mireasa mea, fie că va vrea ea sau nu.Pe când eu visam despre trecutul surorii mele, privind ploaia de stele ce cădea din cer sau torcând fire nefolositoare în qasrul lui Lo-Melkhiin, tata şi fraţii mei aveau multă treabă. Se întorseseră în caravana lor şi aflaseră că eu nu mă mai aflu acolo, dar mama, sora mea şi mama surorii mele nu- i lăsaseră să mă jelească, aşa cum era obiceiul şi cum se cuvenea. Eram în viaţă - sora mea era sigură de asta - şi, dacă supravieţuiam pe mai departe, trebuia ca ei să-şi ia cămilele şi să mai plece o dată pentru negoţ. De data asta, la fiecare crâmpei de pânză, la fiecare

2

ulcea cu miere şi la fiecare pachet de mirt trecut dintr-o mână în alta, trebuia ca ei să povestească ce s-a întâmplat cu mine şi ce încerca sora mea să facă.

Acum ştiu că tata nu a suferit. Fraţii mei erau mânioşi pe legea unui rege atât de crud, care trăia într-un ţinut atât de îndepărtat. Doi dintre ei aveau fiice. Când s-au întors în deşert, nu s-au tocmit cu mai puţină pricepere decât de obicei, dar la fiecare târguială au povestit despre măritişul meu: cum l-am făcut pe Lo-Melkhiin să-şi întoarcă privirea de la sora mea la mine. Tata le-a spus bărbaţilor cu care făcea negoţ că am fost curajoasă. Fraţii mei spuneau că am fost isteaţă - că l-am făcut pe Lo-Melkhiin să mă iubească şi, de aceea, nu am murit.

Şi oriunde mergeau, ridicau un altar, lăsau petice de pânză violet şi se rugau.

Curând au văzut că în locul bărbaţilor veneau femeile să facă negustorie cu ei. Ele ascultau povestea nunţii mele cu o băgare de seamă pe care bărbaţii n-o aveau. Rareori mai era nevoie ca tata şi fraţii mei să ridice altare în cinstea mea. Deseori, acestea erau deja înălţate, cuibărite în nisip sau în colţul vreunui cort sau chiar în peşterile unde erau îngropaţi morţii, deşi eu nu murisem încă. Ei doar lăsau pânză violet - ca dar, spuneau, pentru zeitatea în viaţă în care mă preschimbasem

.Chiar când erau gata să se întoarcă, când ajunseseră până la hotarele deşertului de nisip, când puteau vedea deja deşertul de jnepeni şi întreaga linie albastră a munţilor din nord, au întâlnit un om palid, care ducea cu sine un metal strălucitor, un soi de care nu mai văzuseră până atunci. S-au întrebat dacă nu cumva era bolnav, căci avea pielea atât de palidă. îşi purta kafiyyahul precum o femeie, învelindu-şi faţa cu ea. Bărbaţii îşi acopereau chipul doar dacă era prea mult nisip în aer sau dacă umbla vreo boală.

3

— Dacă stă prea mult în soare, se face roşu ca un cărbune în foc, mi-a lămurit sora mea, în timp ce-mi povestea ce s-a întâmplat după ce am plecat. I se jupoaie pielea şi spune că-i e foarte rău când se întâmplă asta. La început, fraţii tăi au râs de el, pentru că era ceva ce făceau numai femeile, anume să ai grijă de pielea ta - dar le-a arătat mâinile şi cât de rău erau arse şi atunci şi-au ţinut şi ei gura.

Tata s-a tocmit pentru metalul cel strălucitor, cât de mult putea duce cu el. Omul cel palid a luat miere, mirodenii şi vopsele, lucruri uşoare care nu-i împovărau cămila, şi i-a spus tatei că, dacă mai vrea metal, trebuie să se întoarcă într-o lună. Tata nu putea spune cum şi-a dat el seama că-i va mai trebui metal, poate doar să-i fi spus zeitatea. În orice caz, s-a întors în uedul nostru cu poveşti ciudate pe care le-a istorisit mamelor noastre şi surorii mele şi cu nişte coşuri de metal strălucitor, transformat în cuţite, vârfuri de săgeată şi ace.

Soră-mea mi-a spus că a fost fermecată de vorbele tatei despre omul cel palid şi metalul pe care îl aducea acesta. L-a implorat pe tata să se întoarcă, să mai târguiască metal şi să-l aducă pe omul palid cu el, dacă va dori să vină. El a ascultat-o, a mers iar în deşert alături de caravană, cu mult înainte să mai fie nevoie să cumpere ceva.

Peste tot unde s-a oprit pentru odihna cămilelor sale, tata a văzut noi altare construite întru cinstirea mea. Erau acolo ofrande de rădăcini de prun murate şi flori de apă-dulce, deşi deşertul ardea sub ele. Fetele cântau imnuri în faţa altarelor, iar vocile lor uşoare erau purtate de vânt. Seara, când stăteau în jurul focului şi ţeseau, îngânau rugăciuni, nu cântece de muncă; deşi tata nu le putea auzi, ştia ce spun.

în cele din urmă, a ajuns iar la hotarul deşertului de jnepeni şi l-a întâlnit acolo pe omul cel palid. De data asta, bărbatul avea două cămile încărcate cu metal şi minereu, despre care spunea că se poate modela după voia inimii.

4

— Vmo cu mine la corturile mele, l-a îndemnat tata. Este o călătorie lungă, dar cămilele tale par puternice şi vom face tot ce putem ca să te apărăm de soare. îţi făgăduiesc, te vei tocmi bine acolo.

— Cinstite conducător de caravană, a răspuns bărbatul cel palid, nădăjduiam să mă pofteşti. Mult aş vrea să văd deşertul vostru.

Şi astfel au plecat, cu tata refăcând drumul înapoi spre corturile sale. A arătat metalul fiecărui bărbat întâlnit în drum, dar omul cel palid nu voia să-l vândă.

— Vmo cu noi, le spunea el tuturor. Vmo şi o să vedem noi ce-avem de făcut.

Cam în timpul ăsta, s-a răspândit zvonul despre pasărea care 1 -a atacat pe Lo-Melkhiin şi l-a doborât. Soră-mea a spus că s-a rugat la mine, neîncetat, ca să mă ajute să-l ucid. N-am putut să-i spun că făcusem dimpotrivă, dar acum ştiam de unde venea sporirea puterii mele. Mă însufleţea să aflu că nu rugăciunile erau cele care îmi creşteau puterile. Destul că eram legată ca soaţă a lui Lo-Melkhiin. Nu mai voiam să fiu legată de nimeni, nici măcar de sora mea.

—Au mai fost şi alţii atacaţi de păsări, le-a spus tata bărbaţilor cu care se tocmea şi femeilor care îi ascultau cuvintele. De ce a căzut numai Lo- Melkhiin bolnav, iar alţii n-au avut niciodată nimic?

— Păsările vin din munţi, ca şi mine, le-a spus omul cel palid. Le-am văzut bând apă din peşterile de unde îmi scot minereul. Apoi le-am văzut ascuţindu-şi ghearele enorme de coamele munţilor, iar acestea s-au făcut mai strălucitoare decât jungherele pe care le făuresc.

— Oare metalul îl îmbolnăveşte pe Lo-Melkhiin? a întrebat cel mai isteţ dintre fraţi.

Tata a rămas tăcut pentru multă vreme.

— Dacă da... a rostit mezinul.

Era mai puţin înţelept, dar era cel mai blând.

—Atunci am putea să ne salvăm sora din mâinile lui.

5

Cuvintele n-au fost aievea când m-am gândit la ele, dar, în liniştea aşternută între gând şi vorbă, le-am făcut să fie adevărate.

— Dacă da, a spus tata, în cele din urmă, atunci putem salva pe oricine.

Nu puteau încerca metalul pe rege, desigur, dar puteau să-l încerce pe alte metale. Era mai tare decât argintul. Era mai puternic decât arama, deşi nu strălucea la fel de tare. îndoia bronzul, pe care îl foloseau cei mai mulţi la fabricarea armelor. Săgeţile pe care le duceau arcaşii lui Lo- Melkhiin, jungherele şi săbiile din talia lor, toate erau din bronz. Dacă tata ar fi avut destul metal, iar omul palid credea că a adus îndeajuns, atunci puteau face arme cărora armata lui Lo-Melkhiin nu le-ar fi putut rezista.

Acum, în loc să se târguiască, tata aduna oameni.

— Veniţi cu noi, le spunea el bărbaţilor întâlniţi în cale. Veniţi şi aduceţi-vă femeile şi copiii, şi turmele. Aduceţi-le la uedul meu, unde vor fi în siguranţă, iar noi vom merge să-l înfruntăm pe Lo-Melkhiin şi să-l împiedicăm să ne mai fure fecioarele, ca să moară ca neveste ale sale.

Mulţi dintre bărbaţii întâlniţi veneau din sate care dăduseră deja o fiică. Acelea care n-o făcuseră însă ştiau că le va veni rândul curând, dacă eu voi muri. S-au alăturat tatei, destul de stingheri la început, dar sora mea a spus că femeile lor au fost cele care i-au implorat să vină. N-aveam nicio îndoială că aşa fusese. Bărbaţii o duseseră bine sub legea lui Lo-Melkhiin, chiar dacă asta îi costase o fecioară, dar nu însemna mai mult decât preţul pe care-l cerea pentru supravieţuire o iarnă mai aspră. Nevestele lor, în schimb, erau mame, şi ele plângeau fiecare moarte şi se rugau la altarele mele ca să nu mai existe altele. Ele le-au spus bărbaţilor să meargă şi, după o vreme, bărbaţii au mers.

6

Când tata s-a întors la corturile lui aşezate de-a lungul uedului, caravana sa se întindea atât de departe, încât sorămea a spus că ar fi putut să stea în nisip şi să se uite în lungul malurilor fără a-i zări însă capătul. Apoi a zâmbit şi a spus că n-a privit prea mult, fiindcă atunci când l-a zărit pe omul cel palid călărind alături de fraţii mei, a uitat cu totul de caravană.

— Ştiam că trebuie să fie bărbatul cu metalul strălucitor, mi-a spus ea.

Ochii îi străluceau de iubire pentru el şi m-am dat înapoi de parcă m-ar
fi lovit. Eu făurisem asta pe dinăuntrul ei, şi mă temeam că mă va urî dacă va afla.

— Nimeni altcineva nu putea arăta astfel, a spus. Era atât de palid, încât am înţeles de ce se gândiseră fraţii tăi că ar putea fi bolnav. îşi scosese kafiyyahul, aşa încât ochii nu-i mai erau acoperiţi. Mi-a spus, mai târziu, că voia să vadă corturile tatei, dar a uitat să le privească, pentru că m-a văzut pe mine, stând acolo şi aşteptând.

— Soră, i-am zis. De ce îl iubeşti?

Şi-a privit mâinile, desenate cu henna pentru nuntă. Numi simţise disperarea din glas.

— La început, n-am ştiut nici eu, mi-a răspuns. L-am văzut şi m-am întrebat dacă nu cumva îl iubesc doar pentru că este atât de diferit de oricare alt bărbat pe care l-am văzut.

Asta, în sfârşit, părea a fi sora mea. întotdeauna fusese mai aventuroasă decât mine. I se potrivea să se îndrăgostească de un bărbat pentru că era atât de bizar.

— A vorbit despre munţii lui şi despre timpul petrecut în deşert, mi-a povestit ea, şi asta mi-a îngreunat inima. Am crezut că vrea să se întoarcă la casa lui, din nord. Dar apoi mi-a zis că vrea să rămână în deşert. Poate să meargă să mai aducă minereu, ca să facă metal strălucitor, dar vrea ca desertul să fie casa lui. Atunci am fost cu adevărat

bucuroasă, sora mea, mi-a spus ea. Pentru că, dacă mă voi mărita cu el, voi putea rămâne cu mama şi cu mama ta, cu altarele tale şi cu morţii noştri. Nu voi părăsi corturile tatei, iar soţul meu nu-mi va cere s-o fac.

Nu-mi răspunsese la întrebare. Nu-mi spusese că îi plac ochii lui sau sunetul vocii sale. Nu spusese că atingerea lui sclipeşte ca un foc pe pielea ei. Apoi, mi-am dat seama: îl iubea pentru că nu încerca s-o schimbe. Şi nu conta deloc dacă îl făcusem eu sau dacă îl găsise tata. Sora mea va avea un soţ care n-o va sili să stea jos, să se acopere sau să ţeasă în cortul lui. El nu-şi va lua şi altă nevastă, aşa cum făcuse tata. Ea va fi a lui, iar el va fi al ei, atât. De aceea îl iubea şi inima mea s-a bucurat s-o audă.

— Vmo, mi-a spus sora mea. Hai să-şi arăt cum o să punem capăt legii soţului tău.

Bucuria s-a prefăcut în greutate în pieptul meu; şi în jurul ei ardea focul de aramă al sutelor de rugăciuni

.Fraţii mei o duseseră pe mama lui Lo-Melkhiin într-un cort şi o lăsaseră acolo, împreună cu băiatul, bătrâna şi trei gărzi care să vegheze afară. Cortul era închis şi trebuie să fi fost înăbuşitor înăuntru, dar ştiam că nimeni n-ar fi mers s-o vadă dacă tata nu dădea poruncă. Când sora mea a vrut să mă târască prin tabără ca să mă arate ca pe-un trofeu, am rugat-o să mă lase mai bine să mă duc la mama lui Lo-Melkhiin.

— Crezi că ea n-a numărat bărbaţii, aşa cum am facut-o şi eu? am întrebat-o. Crezi că ea nu şi-a dat seama ce înseamnă nunta asta a ta? Crezi că ea nu a suferit?

Soră-mea s-a înduplecat şi m-a dus la cort. Ochii bărbaţilor ne urmăreau în drumul nostru, sora mea în veşmintele ei albe, preoţeşti, iar eu în haine scumpe de oraş. Ce diferite ajunseserăm, în aşa scurt timp.

8

— Aici este mama lui Lo-Melkhiin, a spus ea când am ajuns la cort. O să te aştept aici, afară, soră. Vmo la mine după ce spui ce ai de spus.

Am dat din cap şi am ridicat aripa cortului, ca să pot intra. înăuntru se aflau toate cele trebuincioase şi aerul era mai puţin sufocant decât m-am temut. Mama lui Lo-Melkhiin nu avea să se ofilească în căldura toropitoare a deşertului. Pe jos erau întinse rogojini şi se simţea o uşoară mireasmă, de parcă cineva s-ar fi gândit să nu o supere mirosul oilor, caprelor şi bărbaţilor. îi fuseseră aduse ceai şi curmale, ca tuturor musafirilor care sosiseră în corturile tatei, deşi nu ştiam dacă băuse cineva împreună cu ea tradiţionalul ceai de întâmpinare şi bun venit. Deşi nu mai locuiam alături de familia mea, rămâneam în continuare legată de datoriile acesteia faţă de oaspeţi.

— Bine ai venit, doamnă, i-am spus, plecându-mă.

Apoi m-am aşezat în faţa ei.

— Bine-ai venit în corturile tatălui meu.

Ceaiul se terminase, dar i-am întins castronul de curmale şi a luat una. Am luat şi eu şi apoi i-am făcut semn băiatului, care s-a repezit la castron de parcă nu mai mâncase de zile întregi. Mama lui Lo-Melkhiin a tuşit uşor, iar băiatul şi-a amintit să-i ducă măcar o curmală din prada sa şi bătrânei, care a zâmbit, mâncând-o

— .Ar trebui să vorbim despre furtunile din deşert, oare? a întrebat mama lui Lo-Melkhiin. Sau poate despre starea turmelor? Aici par a fi foarte multe animale.

— Mamă a inimii mele, nu are niciun rost să-ţi ascund intenţiile familiei mele, i-am spus eu, pentru că le-ai văzut cu propriii ochi. O vor mărita pe sora mea, aşa cum a spus tata, dar uneltesc, deopotrivă, împotriva fiului tău.

— Nu sunt primii, mi-a răspuns ea. Primii au murit atât de repede, încât sângele lor nici n-a apucat să întineze marmura podelei din qasr. De ce crede tatăl tău că se va descurca mai bine?

— Are mulţi prieteni care să-l ajute, i-am spus. Şi are un metal nou din munţii din nord, adus de omul palid care va fi soţul surorii mele.

— Ah, a zis ea. Acelaşi metal din care Scepticii spuneau că s-a aflat în ghearele păsării uriaşe care l-a atacat pe Lo-Melkhiin?

— Acelaşi, într-adevăr, i-am spus. Au făcut din el junghere şi săgeţi înaripate, care vor zbura drept la ţintă.

— încât să-l lovească pe Lo-Melkhiin? a întrebat ea. încât să-i doboare pe toţi oamenii lui?

— Doamnă mamă, nu cred că va lupta cu oameni.

Bătrâna s-a ridicat cu repeziciune, prinzându-1

pe băiat şi trăgându-l la ea în poală. El s-a împotrivit, încredinţat probabil că e prea mare pentru aşa ceva, dar ea a fost mai puternică. Şi-a pus amândouă mâinile peste urechile lui, ca să nu ne audă. El s-a zbătut câteva clipe, apoi a renunţat, precum caprele care-şi dau seama că nu pot să scape şi că le ţinem strâns pentru binele lor. Apoi s-a liniştit, aşteptând, dar ea a rămas încordată.

— Crezi că vor veni şi alţi demoni alături de fiul meu? m-a întrebat mama lui Lo-Melkhiin.

— Sunt încredinţată de asta, i-am răspuns, deşi până când nu am rostit cuvintele, n-aş fi putut spune de unde ştiu.

Lo-Melkhiin nu spusese niciodată pe şleau că sunt mai mulţi de soiul lui, dar lăsase să se înţeleagă astfel. Spusese că va găsi o cale s-o ia pe sora mea şi ştiam că singur n-ar fi izbutit, legat cum era de legile bărbaţilor. Totuşi, era atât de sigur că ar fi putut, dacă ar fi voit să mă facă să sufăr, încât ştiam că trebuie să fie şi alţi demoni care să vină la chemarea lui. Poate că nu erau atât de puternici ca el, poate pentru că trăiau în deşert, dar simţeam, în sufletul meu, că trebuie să fie mai puternici decât tata şi fraţii mei şi decât toţi ceilalţi bărbaţi care urmau să lupte alături de ei.

— Nu vreau ca fiul meu să moară, mi-a spus mama lui Lo-Melkhiin. Este un om bun.

— Poate că a fost, doamna mea mamă, i-am răspuns. Dar demonul i-a întrebuinţat pielea atât de mult, i-a folosit mâinile pentru lucruri atât de îngrozitoare. Crezi că este încă un om bun? Crezi că, dacă se va elibera de demon, inima lui va mai fi întreagă?

Câteodată, bărbaţii îşi pierdeau minţile sub bătaia soarelui şi-şi băteau copiii, aşa cum făceau cu oile şi caprele. Tata nu îngăduia o asemenea purtare în corturile lui, pentru că acei copii creşteau câteodată la fel de cruzi. Mă temeam că Lo-Melkhiin, cel adevărat, fusese închis atât de mult timp înăuntrul monstrului, încât devenise el însuşi un monstru, chiar dacă demonul ar fi ieşit din el. Aveam deja un demon drept rege; nu voiam să-l înlocuiesc cu un altul. Totuşi, văzusem pata întunecoasă din mintea lui şi nu mă temeam de ea. Poate că dorinţa mamei lui nu era atât de disperată, dar voiam să fiu foarte, foarte sigură.

Mama lui Lo-Melkhiin avea în jurul taliei o fâşie de pânză violet. Am văzut-o acum, când a ridicat mâinile spre mine. Chipul îi era luminat de lămpile care ardeau în cort, iar peruca din coamă de leu arunca în jurul ei o umbră întunecată.

— O să mă rog, mi-a spus ea. Nu zeilor familiei mele, aşa cum am făcut până acum. Ei sunt departe de aici, lângă

deşertul albastru, şi poate că sunt prea ocupaţi cu treburile de acolo ca să mă audă pe mine. O să mă rog zeiţei care stă în cortul meu şi este măritată cu fiul meu.

Nu eram surprinsă că ştie. Părea că sora mea îşi făcuse bine treaba şi dusese vorba despre povestea zeităţii în care mă transformasem către oricine voise s-o asculte, aşa cum promisese în ziua în care Lo-Melkhiin mă luase să-i fiu nevastă.

— Doamnă mamă, i-am spus, nu pot să împiedic un război.

— Fiică a inimii mele, mi-a răspuns ea. Ai împiedicat un război încă de când ai hotărât să iei locul surorii tale. Doar continuă să-l împiedici, şi vom vedea cine va învinge la final - demonii sau zeii.

Am ieşit din cort, unde mă aştepta sora mea. N-am întrebat-o dacă a auzit. Nu-mi păsa dacă auzise. Am privit-o drept în faţă şi am văzut o scânteie de speranţă, una care glăsuia despre sângele şi lupta ce vor aduce sfârşitul dorit. Eu nu-mi doream să fiu martora altor morţi în afară de a mea. Nu ştiam cum de ne schimbaserăm atât de mult de la plecarea mea şi totuşi ştiam că eu o făcusem să se schimbe.

Ne-am întors la cortul pe care îl împărţeau mamele noastre şi am găsit acolo un lighean cu apă curată. M-am oprit, descumpănită, iar soră-mea a râs de mine. Măcar râsul îi rămăsese la fel.

— Sora mea, mi-a zis, tot mă mărit în seara asta.

Au sosit şi mamele noastre şi ne-am îmbăiat împreună. Nu era la fel de
uşor ca în hammamul din qasr, dar era familiar. Am împărţit tasul cu apă şi săpunul delicat, făcut din cenuşă şi seu de oaie. Ne-am clătit clăbucul de pe trupuri. Mama ne-a cântat - cântece vechi, nu dintre cele noi, pe care le cântaseră pentru mine - şi, după ce aerul deşertului ne-a uscat, am început să ne îmbrăcăm.

După cum făgăduise, soră-mea nu a luat niciun ac din părul meu. Cosiţa îi atârna până la talie, dreaptă, brună, despletită. I-am pus vălul pe creştet, prinzându-l cu acele de os pe care le purtase cu o zi înainte. Dishdashahul ei era galben, aşa cum îl văzusem în vis; aş fi văzut acolo, dacă m-aş fi uitat mai atent, punctuleţul de sânge. Dar n-am facut-o. Nu purta pantofi, aşa că mi i-am scos şi eu pe-ai mei. Oricum n-ar fi rezistat la dansul în nisipul deşertului.

Rochia mea era albastră, cât mai lipsită de podoabe cu putinţă. Mi-o adusese servitoarea mea, dar o trimisesem îndărăt s-o ajute pe mama lui Lo-Melkhiin, spunându-i că aveam destul ajutor de la sora şi mamele mele. Nu mi-am împletit nici eu cosiţele, ci le-am lăsat să cadă aşa cum făcuse sora mea. Nu se obişnuia ca o femeie măritată să-şi poarte părul liber sub văl, dar m-am gândit că, dacă vreun bărbat va încerca să mă mustre, era îndeajuns să-i amintesc împotriva cui fusese chemat să poarte război.

în timp ce noi ne îmbrăcam şi mama cânta, cuvintele mamei lui Lo- Melkhiin îmi apăsau sufletul. Era atât de încredinţată că-i un om bun. Văzusem în el licăriri de bunătate, sau aşa crezusem, dar nu ştiam dacă-i de ajuns ca să-l readuc printre noi. Dacă tata şi oamenii lui aveau să iasă învingători, am fi avut un rege mort şi pe nimeni care să-i ia locul. S-ar fi întâmplat aşa cum se temea Sokath, Ochi Descoperit - un rege mort şi nimeni altcineva să-l înlocuiască, în afara neguţătorilor hrăpăreţi şi a vizirilor meschini. Urma să ne luptăm până când aceşti copii ce păşteau turmele aveau să ajungă bătrâni, dacă nu cumva n-ar fi murit şi ei în luptă.

Rochia mea era atât de simplă, dintre toate cele din qasr, fiindcă nu voisem să fiu mai strălucitoare decât sora mea în ziua căsătoriei ei. Dacă aş fi găsit o cale la fel de simplă ca rochia, ar fi fost mai bine pentru toată lumea, dar mintea îmi era prea apăsată de griji ca să mai pot gândi. Când am închis ochii să mă pot aduna, am văzut sângele tatei pe mâinile lui

Lo- Melkhiin şi pe copiii fraţilor mei fără taţi care să le poarte de grijă. Erau prea mulţi oameni aici, prea mult zgomot. Simţeam focul de aramă arzând înăuntrul meu, dar nu-l puteam cârmi. Când încercam să-l torc, se destrăma. Când încercam să-l ţes, se încurca.

Mama mi-a pictat chipul în cărbune, la fel pe al surorii mele. Va trebui să fiu răbdătoare. Va trebui să suport petrecerea de nuntă şi dansul şi apoi, în liniştea nopţii, să încerc să găsesc calea cea bună pe care s-o apuce focul meu de aramă. Dacă voi cădea la pat, Lo-Melkhiin nu va fi aici să mă vindece, dar nu era nimic de făcut în privinţa asta. Aveam de luat decizii grele la fiecare pas, se pare, dar niciuna deocamdată.

Mama m-a tras să mă ridic în picioare, întorcându-mă uşor spre ea.

— Fetele mele sunt iar împreună, a spus ea. Şi sunt bucuroasă.

Sora mea a zâmbit, cu toată inima în ochi. Am încercat şi eu să fac la fel, dar tot ce-am reuşit a fost un zâmbet silit. Mi-am prins repede vălul, ascunzându-mă degrabă de toată lumea.Nu-mi amintesc vorbele pe care le-a rostit preotul la nunta surorii mele. N-a vorbit prea mult, sunt sigură de asta, pentru că era aproape asfinţit când sora mea a venit dinaintea lui şi nu putea căsători pe nimeni la lăsarea nopţii. Asemenea ritualuri trebuie să fie terminate cât timp soarele se află încă pe cer.

Omul cel palid purta o tunică şi şalvari de deşert, dar şi un brâu lat din ţara lui natală, care nu semăna cu nimic din ce-ar fi putut fauri vreunul dintre noi. Avea umeri mai largi decât tata sau fraţii mei, iar brâul i-i scotea în evidenţă. Arăta tot palid, însă, aşa cum stătea lângă sora mea, nu părea a fi ceva ce deşertul putea devora sau preschimba în praf.

După ce vorbele au fost spuse şi primul mied a fost turnat în pahar, sora mea i-a dus cupa tatălui nostru şi mamei ei,

apoi mamei mele. Ei au băut, iar ea mi-a adus câte o cupă mie şi fraţilor mei. A turnat puţin în nisip, pentru fratele ei luat de şuvoaie pe când noi eram mici, apoi încă o dată, pentru zeităţi, deşi ocheada pe care mi-a aruncat-o a trădat ritualul acesta sacru. Următorul pahar trebuia dus familiei omului palid, dar el nu avea pe nimeni aici, aşa că i l-a dat preotului, iar acesta l-a dat peste cap până la ultima înghiţitură.

Apoi, tata a bătut din palme şi femeile au adus caprele fripte şi coşurile cu smochine şi curmale dulci. Erau şi coşuri cu pâine, ulcele cu miere. S- au făcut cu toţii că nu văd cum copiii mâncau numai dulciuri, dar când fratele meu cel mai mic a voit să facă la fel, au râs de el. Era o petrecere veselă, însă nu puteam uita armata în mijlocul căreia mă aflam.

— Soră, lasă-ţi gândurile deoparte, mi-a spus sora mea.

Ochii ei dansau, iar faţa îi era luminată de bucurie.

—Avem o grămadă de străjeri şi gardieni. Vom şti dacă Lo-Melkhiin ne atacă în noaptea asta

.Nu i-am spus că eu nu eram atât de sigură. Poate că nu m-ar fi crezut şi, chiar dacă ar fi facut-o, n-ar fi ajutat la nimic. Mi-am amintit că purtam văl şi că, dacă mă prefaceam, nimeni n-ar fi ştiut ce mi se citeşte pe chip. Nu trebuia decât să par o fată fericită care ia parte la nunta surorii ei. Am privit dincolo de foc, unde şedea mama lui Lo-Melkhiin. Dacă ea putea face asta, ştiind ceea ce ştia, atunci puteam şi eu.

Au fost aduse o tobă şi nişte fluiere, iar tata s-a ridicat şi a început să joace. Mamele mele i s-au alăturat, ţinând cadenţa în sus şi-n jos, de-a lungul rândurilor unde oamenii stăteau şi se ospătau. Paşii lor îmi păreau măsuraţi şi cunoscuţi, în dansuri pe care familia mea le pornea ca să întâmpine un nou-venit printre noi. îl văzusem pe tata jucând la toate nunţile fraţilor mei şi la naşterea fiecărui copil. După ce au înconjurat locul o dată, în sus şi-n jos, fratele mai mare

l-a tras pe omul palid să li se alăture. Paşii lui nu erau prea izbutiţi, dar se străduia, şi l-am aplaudat şi aclamat cu toţii, de la locurile noastre.

Când au terminat, tobele au început să bată mai repede. De data asta, toţi bărbaţii, de la cel mai în vârstă, încărunţit, până la cel mai tânăr, abia mergând în picioare, s-au ridicat în picioare şi au jucat. Paşii aceştia erau simpli, nu aparţineau unei anumite familii, ci mai degrabă erau împărtăşiţi de toţi cei care îşi aveau casa într-un ued. Acesta era dansul bărbaţilor din deşert, cei îndeajuns de puternici ca să trăiască aici, cei care nu se temeau de bătaia toropitoare a soarelui. Privindu-i, am simţit fiori reci, deşi n-am încetat să bat din palme şi să aclam. Ştiam că, dacă îl vor înfrunta pe Lo-Melkhiin, mulţi dintre ei vor muri.

Bărbaţii au dansat până când au răsărit toate stelele, iar luna se ridicase mult peste orizont. Abia atunci s-au aşezat din nou şi au tăbărât asupra bucatelor de parcă nu mâncaseră pe saturate cu mai puţin de o jumătate de ceas înainte. Au fost aduse mied şi apă rece de la fântână, iar ei au râs, astâmpărându-şi setea.

Mama şi mama surorii mele şi-au adus tamburinele făcute din carapace de ţestoasă şi mărgele de aramă şi au început să le scuture, fără să se mişte de la locurile lor. Bărbaţii au râs iar când sora mea a luat una dintre ele şi mi-a aruncat-o mie pe cealaltă. Ar fi trebuit să o dea uneia dintre soaţele fraţilor mei, dar cred că nimeni nu mă mai credea măritată pentru multă vreme. Mama lui Lo-Melkhiin nu s-a împotrivit. Doar a părut un pic tristă, când m-am ridicat ca să mă duc lângă soră-mea.

Mai dansaserăm dansul ăsta o singură dată, când se căsătorise al treilea frate al meu. Fusese pentru prima oară când eram destul de mari pentru joc, dar îl văzuserăm de nenumărate ori înainte, iar mama şi mama surorii mele erau sigure că îi cunoaştem paşii. Ştiam că sora mea se ruga la

zeitatea mea din obişnuinţă, cerându-i ca acele ei de păr să stea strânse şi legăturile dishdashahului ei să ţină. Din nou, rugăciunile mi s-au oprit în gât, aşa că am chemat focul de aramă ca să prindă strâns acele şi legăturile amândurora. în qasrul lui Lo-Melkhiin, mă gândisem la lucrurile astea ca la o armură, singura care putea apăra o femeie. Acum, ştiam că e adevărat.

Sora mea a bătut de patru ori tamburina în palmă, iar eu am bătut-o de patru ori ca răspuns. Asta a stârnit ritmul în mădularele noastre şi cadenţa dansului în sânge. Am bătut-o de patru ori împreună şi apoi am început să ne învârtim.

Am mers într-un cerc larg, cu picioarele uşoare pe nisip şi cu părul fluturând în urma noastră, pe sub văluri. Ne-am tras cu degetele liniile potrivite, desenând conturul unui cort, în timp ce ne mişcăm, apoi am intrat în contur, dansând neîncetat. Acum, femeile care stăteau pe margini şi ne priveau au prins ritmul şi au început să bată din palme.

Au adus torţe aprinse, pentru că lămpile nu mai luminau îndeajuns, şi am văzut strălucirea uşoară a mărgelelor de aramă, când sora mea scutura tamburina. M-am potrivit fiecărei mişcări a ei, rotindu-mă în nisip, în timp ce desenam cortul şi lucrurile dinăuntrul lui. Aici va fi vatra surorii mele, iar aici îşi va pune războiul de ţesut. Când vor veni copiii, vor dormi aici, în colţ, în timp ce sora mea şi soţul ei vor dormi lângă intrare. Am aşternut rogojini pe jos, ca nisipul să nu intre peste tot, şi am rânduit pe margini perne, ca să ţină departe creaturile care le-ar fi putut face rău celor dinăuntru.

Am fost grijulie, în timp ce dansam - nu să ţin pasul, ci să-mi zăgăzuiesc focul de aramă. Nu voiam să întrupez vreunul dintre lucrurile pe care le dansam. Nunta surorii mele era destul de măreaţă şi fără minuni şi mă temeam că, dacă le-aş fi făcut, aş fi fost prea bolnavă după aceea ca să le vorbesc oamenilor despre atacul pe care-l plănuiau. în schimb, am ţinut focul de aramă înfaşurat în mine, ferit de dans şi de

gânduri. Mi-am dat seama că pot face paşii fără să mă gândesc la ei şi m-am concentrat să păstrez focul acolo unde era. Bărbaţii începuseră şi ei să bată din palme şi, în ritmul lor, m-am scufundat cu totul în foc, fără ca paşii mei să-şi piardă vreo clipă urma.

Nu mai dansam de mult pe nisip; sau, mai degrabă, dansam, dar pe deasupra lui. Precum un corb de nisip, dădeam târcoale corturilor, în întuneric, zărind torţele arzând şi pe bărbaţii care stăteau de pază în locul unde se împărţea carne friptă de capră şi apă, dar numai puţin mied, pentru noroc. Am văzut cortul cel nou, care fusese ridicat pentru sora mea şi soţul ei. Nu era cortul în care aveau să locuiască, dar le era îndeajuns până când aveau să-şi aleagă un loc unde să-şi înfigă ţăruşii. Am privit în jos, la mine însămi, dansând netulburată alături de sora mea, şi apoi mi-am îndreptat privirea spre deşert, ca să văd ce vine spre noi, din noapte.

Străjerii n-aveau cum să-i vadă. Ştiam asta, aşa cum ştiam şi că nu-i puteau opri. Printre ei se afla un singur om, care venea călare, arătându-le drumul. Acesta era Lo-Melkhiin. Cei care veneau împreună cu el nu erau oameni. Nu se ştie de ce, demonii pe care îi aducea cu sine nu luaseră trupuri de bărbaţi. M-am gândit că, poate, erau mai puternici astfel. Sau poate că voiau să ia trupurile celor pe care îi găseau aici, oferite pe tavă ca la petrecerea dată de tata la nunta surorii mele. Am simţit tamburina zăngănind şi am coborât în trupul meu, iar dansul s-a terminat. Soră-mea stătea alături de mine, dreaptă, deşi ştiam că rămăsese fără suflu, ca şi mine, şi zâmbea pe sub văl.

—Ai văzut, soră, mi-a spus ea. în seara asta avem tot norocul din lume.

Din nou, mi-am ţinut gura. Aş fi putut să-i spun că am văzut demonii venind, dar când s-ar fi uitat spre deşert, nu l-ar fi văzut decât pe Lo- Melkhiin pe un cal şi ar fi încercat să-

l ucidă ea însăşi. Nu-i lipsise niciodată curajul, iar ideea asta mă speria de moarte.

— Da, soră, i-am spus la rândul meu, chemând iar focul de aramă, în seara asta avem noroc.

Mama a luat tamburinele, iar celelalte femei s-au ridicat pentru dansul lor, acolo unde călcaseră înainte paşii noştri. N-am mai prins nicio mână întinsă spre mine, îndepărtându-mă cu paşi repezi de ei, căci ar fi putut să mă tragă înapoi în dans. M-am dus, în schimb, departe de privirile, sunetele şi mirosurile nunţii, spre întuneric, unde puteam să-mi limpezesc mintea şi gândurile.

Poate că, dacă mergeam să-l întâmpin pe Lo-Melkhiin, m-ar fi luat şi s- ar fi întors, mulţumit să mă aibă prizonieră în qasrul lui. Dacă o luam şi
pe maică-sa cu mine, am fi avut chiar sorţi mai mari de izbândă.

Când am privit însă spre ea, am văzut-o stând alături de patru dintre fraţii mamei şi nevestele lor. N-ar fi scăpat-o din ochi, chiar dacă ar fi venit cu mine. Dacă mergeam în deşert, trebuia s-o fac singură.

M-am întors la cortul mamei şi mi-am scos dishdashahul cel delicat şi vălul. Albele straie preoţeşti ale surorii mele erau acolo, aSa că le-am îmbrăcat. Nu m-am temut de această blasfemie. Ea le purta când se ruga la zeitatea în care mă transformase. Eram îndreptăţită să le port. Mi-am prins vălul cel alb şi papucii, pentru a întregi straiul ritualic. Nu voi lua cu mine nicio bucată din altar, aşa cum ar fi făcut sora mea. Eu n-aveam nevoie nici de petice violet, nici de lămpi din coji de ouă, nici de florile care fuseseră lăsate drept ofrandă. Eu însămi eram de ajuns.

Am lăsat în urmă sunetele dansurilor şi ale sărbătorii. Nu am înălţat rugi sau imnuri, în timp ce am păşit spre deşert. Doar am chemat în piept focul de aramă şi am simţit cum ghemul se deapănă. Fire de foc îmi plecau din fiecare deget de la mâini şi de la picioare. Ochii mi s-au luminat şi auzul

mi s-a ascuţit. Asta era armura de care aveam nevoie acum, sau cel puţin aşa nădăjduiam.
Şi aşa, am mers singură în deşert, ca să-mi întâlnesc soţul, acolo de unde venea călare, cu judecata mea urmărindu-l, în sfârşit
.L-am auzit pe Lo-Melkhiin râzând şi am ştiut că m-a văzut venind spre el. Albele straie preoţeşti ale surorii mele fuseseră proaspăt spălate şi luceau în lumina lunii. Nu eram greu de observat. Când am auzit râsul soţului meu, m-am oprit şi am aşteptat. Venisem până aici. îmi aşteptam judecata.

— Steaua cerurilor mele, nu trebuia să ieşi ca să ne saluţi, a spus Lo- Melkhiin când s-a aflat destul de aproape ca să nu fie nevoit să strige.

în el nu era nici urmă de om bun. Dar dacă aş fi dorit unul, l-aş fi făurit, aşa cum îl făurisem pe omul cel palid pentru sora mea.

— Suntem chiar bucuroşi să mergem la corturile pe care tatăl tău le-a ridicat în ued. Vrem să le vedem.

— Te rog, i-am spus. Ia-mă înapoi în qasr şi ţine-mă ostatică acolo. Sileşte-i să ţi-o trimită pe mama ta. Spune-le că nu trebuie să se mai răscoale niciodată sau mă vei ucide.

— Vieţile oamenilor nu înseamnă nimic pentru noi, a spus unul din neamul lui Lo-Melkhiin. Fratelui nostru nu-i pasă de viaţa ta, chiar dacă are trup de om şi s-a căsătorit cu tine în obiceiurile omeneşti.

— Semenul meu spune adevărul, a rostit Lo-Melkhiin către mine. Doar că eu preţuiesc ceva la viaţa ta. O să te iau şi tot o să-i mistui pe tatăl şi pe fraţii tăi şi pe toţi cei care stau alături de ei, până când nu vor mai fi decât cenuşă amestecată cu nisipul deşertului.

— Te rog, i-am spus din nou. Cruţă-le viaţa şi îţi voi da toată puterea pe care o am.

— Oamenii nu au putere, a spus un alt semen al lui Lo-Melkhiin. Sau, cel puţin, nu au putere asemuită cu a noastră.

Cum altfel am putea să-i furăm şi să le irosim vieţile atât de uşor?
Acum îi vedeam mai limpede. La început, părea că Lo-Melkhiin stătea călare şi era înconjurat de o ceaţă albă, precum aburul care se ridică din cărbunii de la hammamul din qasr, când torni apă peste ei. Acum vedeam nişte forme în ceaţa aceea. Erau înalţi, cu mâinile şi picioarele prea lungi şi, deşi nu le puteam vedea limpede chipurile, nu-mi plăcea nici puţinul care se zărea

.—Asta are putere, i-a spus Lo-Melkhiin semenului său. Dar nu poate să mi-o dea. Totuşi, n-avem de ce să ne temem. Dacă şi-o foloseşte prea mult, cade bolnavă şi doar eu pot s-o salvez.

— Te rog, i-am spus pentru a treia oară. Lasă-ne în pace; lasă-ne, Lo- Melkhiin, şi întoarce-te cu toţi ai tăi de unde aţi venit.

Auzindu-mă, au râs cu toţii, iar sunetul acela mi-a zgâriat auzul.

— Nu vom pleca niciodată, mi-a răspuns Lo-Melkhiin. Şi de ce am face-o, când avem aici tot ce ne dorim? Poate că poporul tău se va lupta şi se va răscula împotriva noastră, din când în când, dar nu vom muri. O să-i strivim. O să-i strivim chiar acum, dacă aşa vrem.

Lo-Melkhiin şi-a mânat calul spre locul în care stăteam. Nu l-a urmat niciunul din neamul lui. A venit drept spre mine şi m-a prins de umeri. Degetele lui mi s-au înfipt în piele, dar nu m-am clintit.

— Nevastă, a spus el, doar pentru mine. Uite singurul târg pe care ţi-l propun în noaptea asta. Luptă alături de mine, ca să-i alungăm pe cei de-un soi cu mine departe, în deşert, şi o să-ţi las poporul în pace. Le vei spune că răscoala lor s-a sfârşit, că eşti prizoniera mea şi că nu trebuie să se mai ridice vreodată împotrivă-mi. Doar ajută-mă să-i învingmai întâi pe semenii mei şi apoi îi cruţ şi eu pe ai tăi.

N-aveam nicio îndoială despre ce puteam face împreună. Chiar şi cea mai uşoară atingere a degetelor lui pe braţele mele mă încărca de putere şi niciunul dintre noi nu încercase cu adevărat treaba asta. Fiinţele din ceaţă erau doar pe jumătate alcătuite. Ştiam că focul meu şi lumina rece a lui Lo-Melkhiin ar fi fost îndeajuns să le îngropăm în nisip pentru veşnicie, dacă ne-am fi unit străduniile. Familia mea ar fi fost în siguranţă. Eu aş fi fost în siguranţă. Dar Lo-Melkhiin tot ar fi avut în el un demon şi, cu puterea mea

alături, mi-era groază să mă gândesc la ce ar fi putut face acesta.

— Cum pot avea încredere în tine, dacă îi trădezi pe cei de-un soi cu tine? l-am întrebat.

N-aş fi făcut pentru nimic în lume o înţelegere cu el. îmi dăduse ce-mi trebuia, iar nunta surorii mele îmi oferise restul. Eram mai puternică aici decât fusesem vreodată în qasr, întărită de dansatorii care înconjuraseră focurile dintre corturile tatei.

— Cum aş putea să las siguranţa familiei mele pe mâinile unuia care n- are niciun respect pentru propriii lui semeni? Nici măcar n-ai întrebat de mama ta. Nu-ţi voi sta niciodată alături.

— Prea bine, mi-a spus, întorcându-se la calul său.

A urcat în şa şi s-a întors în ceaţă.

— Soaţa mea şi-a urgisit semenii, irosindu-mi cuvântul şi respingându- mă. Mergeţi la corturile tatălui ei. Luaţi tot ce vreţi de la ei.

Atunci am urlat, dar n-am putut opri ceaţa. S-a strecurat dincolo de noi, prin noapte, spre locul unde familia mea dansa la nunta surorii mele. Am pus în strigătul meu nişte foc de aramă, ca să-mi previn oamenii, dar n-a folosit la nimic. N-am putut opri ceaţa care trăgea copiii în vetrele aprinse şi ardea bărbaţii în nisip.

— Lo-Melkhiin! am strigat la el. Te rog, soţ al meu, opreşte-i!

— Nu pot, mi-a răspuns el, cu vipera în priviri.

Maică-sa se înşela. Nu mai rămăsese nimic înăuntrul lui din băiatul pe care ea încă îl iubea.

— Sunt furioşi, nu vezi? Acum nu-i mai poate opri nimic. Priveşte cum lumea ta arde din temelii, lumina sufletului meu. Mâine vom găsi alta şi o vom arde şi pe aceea.

Mi-am întors chipul de la el şi am împrăştiat peste tot focul de aramă. Nu m-a oprit, poate că n-a izbutit s-o facă, iar eu m-am dus în mijlocul corturilor tatei, spre dezastrul şi

teroarea de acolo. L-am tras pe fratele meu mai mare din nisip. A tuşit, împrăştiind fire de colb peste tot în jur, apoi s-a întins, sfârşit. Am stins toate focurile pe care le-am găsit, lămpile şi candelele, vetrele şi focurile pentru mâncare, dar mulţi dintre copii arseseră deja. Sora mea stătea cu un braţ în jurul mamei ei şi cu celălalt în jurul mamei mele, iar în jurul lor ceaţa se împrăştiase. Nu ştiam de ce le cruţaseră, dar apoi m-am uitat mai bine şi am văzut că fiecare dintre ele purta câte un colier făcut din metalul acela strălucitor.

— Soră! am strigat spre ea, sperând că mă va auzi. Metalul vă apără. Ia cât de mult poţi!

M-a auzit şi a pornit-o în fugă. Nu puteam rămâne cu ea. Erau prea mulţi cei care fuseseră arşi sau îngropaţi de vii. Nu-i puteam salva pe toţi.

— Nimic omenesc, până la urmă, a spus către mine negura albicioasă, cu vocile ei nenumărate, lipsite de chipuri. Şi totuşi, nu ai destulă putere
ca să te lupţi cu noi. Eşti bună doar ca să cureţi murdăria.

Aveam nevoie de mai multe mâini, dar chiar şi cu focul meu de aramă, nu aveam decât două. Nu era drept. Ei erau atât de mulţi, în timp ce eu stăteam singură în deşert, fără nicio armă împotriva lor. La picioarele mele s-a oprit un glob de lemn, care venise rostogolindu-se. Lângă el se afla o lampă. Şi un sul de pânză naramzie, cu fir de aur. Deasupra-mi au auzit ţipătul unei păsări uriaşe. Ştiam că eu le-am făcut, nu că le-am chemat sau găsit. Ele nu existaseră, iar când mi le-am dorit, s-au întrupat. Dacă voiam ajutor, n-aveam decât să mi-l făuresc.

Am adus dinainte-mi cât de mult foc arămiu am putut zămisli şi l-am aruncat peste deşert. Demonii nu ştiau bine locul, deşi trăiau aici. Ei nu foloseau deşertul aşa cum o făcea poporul meu. Nu-i ştiau firea şi apucăturile: ce animale se găseau aici, ce taine aveau creaturile acestea. Puteam să-i înfrunt cu fiecare dintre lucrurile pe care ei le nesocoteau şi astfel deşertul însuşi putea deveni mâinile mele.

Am găsit şopârlele care se prăjeau la soare şi se târau noaptea pe sub leandri. Erau mari, de mărimea unei oi mature. Am aruncat foc în pântecele lor şi le-am trimis să lupte pentru mine. Ardeau atât de tare, încât au străbătut negura şi au pârjolit-o. Auzeam urletele semenilor lui Lo-Melkhiin, răsunau în urechile mele precum râsul soră-mii.

Am luat caii pe care neguţătorii din sudul îndepărtat îi aduseseră cu ei. Aveau copitele late şi puteau mărşălui prin deşert chiar şi atunci când soarele pârjolea mai tare. Le-am făcut coarne din metalul adus de omul cel palid, ca să împungă făpturile pe jumătate întrupate ale semenilor lui Lo-[4]Melkhiin şi, acolo unde au străpuns negura, ichor negru a curs pe nisip.

Am trezit corbii de nisip şi i-am adus la viaţă din cuiburile lor. Când semenii lui Lo-Melkhiin i-au doborât, au luat foc şi au prins din nou să zboare, iar ghearele lor s-au acoperit cu acelaşi metal strălucitor pe care îl purtau şi suratele lor din nord. Au sfârtecat negura, alungând-o departe de poporul meu.

Caprele au venit la mine, curioase şi nerăbdătoare, şi şi-au luat isteţimea din focul meu de aramă, de parcă ar fi fost un bulgăre de sare pe care îl lingeau din palma mea. Au făcut capcane, ca să prindă negura în coşuri, apoi au închis-o în corturi. Negura mugea de furie, dar căpriţele mele, ca spiriduşii, se mulţumeau să râdă de ea şi să mai facă nişte stricăciuni.

Izbucniseră din nou focuri, arzând de tot pietrele vetrelor şi ale cuptoarelor. Am chemat broaştele râioase din ued, cele care ştiau mereu când vin şuvoaiele, şi le-am făcut mâini cu care să aducă apă. Ele au stins flăcările, apoi au turnat apă pe pielea arsă, iar aceasta s-a vindecat.

În cele din urmă, am trezit stupii şi am scos din ei albinele. Nu vedeau în întuneric, aşa că mi-am folosit focul de aramă ca să le luminez drumul. Au mers la toţi cei întâlniţi în cale, cărând cu ele aşchii mici din metalul

strălucitor adus de omul palid şi încredinţându-se că fiecare este ferit de negură. Capul mi se îngreunase şi aveam gâtul uscat. Creaturile pe care le făcusem luptau pentru mine, iar eu stăteam în nisip şi plângeam de durere şi oboseală. Poporul meu îşi jelea şi îşi striga morţii, bocindu-i pe cei pe care nu fusesem îndeajuns de iute ca să-i salvez de la a fi îngropaţi sau arşi de vii. Voiam să-l ucid pe Lo-Melkhiin pentru ce prăpăd adusese asupra familiei mele. în sfârşit, împărtăşeam furia surorii mele.

Lo-Melkhiin era aproape de mine şi, cumva, pe chipul lui se dezlănţuise un război. Rămăsese nemişcat, în timp ce se lupta cu propria lui minte. Calul îi murise; spaima îngrozitoare făcuse ca bietei făpturi să-i plesnească inima. în jurul nostru, lupta părea să se domolească. Dacă eram meniţi să facem pace, lucrul ăsta urma să se întâmple curând. Aveam în mână un jungher strălucitor, nu unul din aramă.

— Slăvită stăpână, mi-au spus albinele. Negura este prizonieră. Unde s- o ducem?

Ştiam un loc unde cei de-o teapă cu Lo-Melkhiin puteau fi închişi pe vecie. Era atât de departe, încât nu ştiam dacă puterile mele ar fi ajuns pentru această călătorie, dar ştiam, totodată, că trebuie să încerc, chiar dacă ar fi fost prea mult pentru mine. Cuţitul a dispărut. îmi alesesem sfârşitul.

—Spre nord, le-am spus. Duceţi-o spre munţii în care metalul strălucitor zace în pământ. Să-i ferecăm acolo vreme de secole-ntregi.

— Ne ducem, ne ducem! au spus albinele, corbii aprigi şi şopârlele, cărora le crescuseră aripi din pântecele arzând.

Au urcat spre cer, iar Lo-Melkhiin a urlat când i-a văzut plecând, fără să-i poată ajunge. I-am privit dispărându-mi din ochi, dar am simţit când au ajuns în munţi. Semenii lui Lo-Melkhiin se zvârcoleau slăbiţi, fără scăpare.

— Steaua inimii mele, mi-a spus el.

Furia i se domolise, dar vipera rămăsese acolo.

—Acum nu ne mai avem decât unul pe celălalt.

Nu voiam să mă întorc la el, mai degrabă aş fi murit. Moartea mea nu-i mai aparţinea; aş fi sfârşit aici, în deşertul meu, pe nisip, sub cerul înstelat. Nu mai eram a lui.

Focul meu arămiu urma să se termine curând. îmi mai rămăsese doar pentru încă cinci cuvinte, cea mai scurtă poveste pe care o spusesem vreodată, făcută din vorbe care se destrămau aproape înainte de a apuca să fie rostite. Ştiam că mă puteam salva cu ele. Sau îl puteam salva pe Lo-Melkhiin.

M-am gândit la un qasr fără rege. M-am gândit la negustorii cărora nu le păsa ce se întâmpla cu deşertul. M-am gândit la tata, care merita mai mult de-atât, la sora mea, care merita tot ce-i mai bun. M-am gândit la un glob şi o lampă şi la un sul de pânză, toate făcute pentru că eu le dorisem. Nu conta că mama lui Lo-Melkhiin se înşelase. Puteam să fac în aşa fel încât să aibă dreptate.

încă cinci cuvinte şi apoi puteam să dorm. Capul nu-mi mai era greu. Gâtul nu-mi mai ardea. Urmau pacea şi liniştea. Poate că visasem creaturile pe care le făurisem. Voiam să ştiu în ce se vor preschimba ele dimineaţă, când va răsări soarele. Artiştii lui Lo-Melkhiin făuriseră astfel de minuni, dar nu cred totuşi că făcuseră animale noi, de când se născuse lumea; acum, eu creasem şase. Speram să o ducă bine şi după ce eu voi dispărea.

încă cinci cuvinte. Le simţeam pe vârful limbii. Vor aduce pace în tot deşertul, nu doar în unele locuri ale sale. Nu doar pentru nobilii din curtea lui Lo-Melkhiin, ci şi pentru oamenii obişnuiţi din qasr. Pentru toată lumea. Pentru caravana tatei. Pentru cortul mamei. Peste întreg nisipul deşertului. în fiecare sat şi fiecare mahala dintre zidurile cetăţii. Eu voi vorbi pentru ei toţi. încă cinci cuvinte şi se va face vrerea mea.

1

Lo-Melkhiin este un om bun.Când m-am trezit, deasupra mea stătea un leu, un leu cu faţa unei femei, aşa că am crezut că visez.

— Fiică a inimii mele, mi-a spus mama lui Lo-Melkhiin, ai toată recunoştinţa mea.

M-am ridicat în capul oaselor. Am crezut că o să-mi crape capul, dar, după o clipă, pământul a încetat să se mai învârtă cu mine şi durerea m-a părăsit. Am căutat focul de aramă înlăuntrul meu, dar nu mai era. Nu mai era nimic de ars.

— Soră?

Lampa care lumina chipul surorii mele ardea cu raze blânde. Am fost la fel de uimită ca şi ea, în faţa uimirii mele. încă îmi puteam simţi inima şi îmi puteam auzi respiraţia. îl înfruntasem pe Lo-Melkhiin şi supravieţuisem, încă o dată. Voiam să alerg şi să dansez pe nisipurile schimbătoare, dar nu eram sigură că mă vor ţine picioarele.

— Fiica mea, a spus tata. Lasă-ne să te ducem înapoi la cortul tău.

S-a aplecat să mă ridice, aşa cum nu mai făcuse de când ieşisem pentru prima dată din cortul mamei, dar am ridicat o mână.

— Unde este Lo-Melkhiin? l-am întrebat. Unde este soţul meu?

—A murit, mi-a spus sora mea. Soră, l-ai ucis.

— Nu, i-am răspuns. Trăieşte, sunt sigură de asta. Unde îi este trupul?

Mama lui Lo-Melkhiin mi-a arătat cu degetul locul unde zăcea, iar eu

m-am târât într-acolo. Tata era uimit şi nu i-a trecut prin minte să mă ajute. Chipul lui Lo-Melkhiin era cenuşiu. Avea sânge pe buze, iar răsuflarea îi era atât de slabă, încât am ascultat aproape un minut până când am auzit-o.

— Trăieşte! am strigat spre ei. Ajutaţi-l, vă rog!

2

Se holbau la mine de parcă stătusem prea mult timp în soare şi acesta mă bătuse drept în cap. Mă ţintuiau cu privirea, în afara mamei lui Lo- Melkhiin, care privea în pământ.

— Soră, m-a întrebat soră-mea, de ce?

— L-am salvat, i-am răspuns.

— Am strigat cât am putut de tare, aşa încât toţi cei care erau în apropierea mea să mă poată auzi.Aţi văzut bătălia care a fost dusă. Nu v-aţi luptat cu oameni. V-aţi luptat cu demoni, la fel şi eu. Aţi văzut puterea şi făpturile cele noi care au fost create. Vă spun, este izbăvit. Când se va trezi, va fi iar un rege bun. Demonii au plecat şi nu mai trebuie să ne facem griji pentru asta.

— Fiica mea, eşti sigură? m-a întrebat tata.

— Tată, o ştiu aşa cum ştiu chipul surorii mele. O ştiu aşa cum ştiu glasul mamei mele. O ştiu aşa cum mă ştiu pe mine însămi. Lo-Melkhiin este un om bun.

Tata l-a purtat în braţe, lăsându-mă pe mine în seama fratelui meu mai vârstnic, ai cărui plămâni fuseseră curăţaţi de nisip. Multe dintre corturi erau doborâte, dărâmate în luptă, dar destule rămăseseră în picioare ca să adăpostească răniţii şi morţii; era unul şi pentru mine şi Lo-Melkhiin.

Ne-au lăsat acolo şi apoi au plecat cu toţii, în afară de sora mea şi de mama lui Lo-Melkhiin. A venit şi băiatul, care avea braţele arse, iar în spatele lui se aflau bătrâna şi servitoarea. Au plâns când m-au văzut şi eu le-am sărutat. Apoi m-am întors spre locul unde zăcea soţul meu şi am aşteptat să se trezească.

Lângă cortul meu, mama şi mama surorii mele şi-au început ritualurile pentru morţi. Toţi cei care muriseră aici urmau să fie îngropaţi alături de oasele familiei, inclusiv fratele meu mezin şi fiii fratelui meu mai vârstnic. Urma să le ia mai mult de-o noapte să le îndeplinească, fie şi cu ajutorul celorlalţi oaspeţi care purtau haine albe, preoţeşti, dar trebuiau îndeplinite.

— Iartă-mă, soră a mea, i-am spus. N-a fost vrerea mea să-ţi preschimb nunta într-o înmormântare.

— Nu fi prostuţă, soră, mi-a răspuns. Dacă n-ai fi fost tu, am fi murit cu toţii şi n-ar mai fi rămas nimeni să îndeplinească ritualurile.

Apoi a plecat să-şi găsească soţul. Nu putea s-o ajute pe mama ei, nici pe a mea, pentru că îi purtam hainele preoţeşti.

Băiatul a adus o felie de pepene. I-am mulţumit pentru că mi-a ostoit uscăciunea gâtului. A fugit de mine, ascunzându-se în spatele bătrânei. Ea l-a luat din nou în poală - de data asta nu s-a mai împotrivit - şi a început să cânte. Era un cântec despre dimineaţă şi, chiar dacă soarele se afla de câteva ceasuri bune pe cer, am fost bucuroasă să-l ascult. Nu voiam să-mi treacă prin minte gânduri negre.

Un sunet ca un bâzâit s-a auzit la urechea mea. M-am uitat şi am văzut una dintre albine, care nu mai era însă albină. încă aurie, era făurită acum în formă de om. Ţinea în locul acului ceva ca un toiag de păstor pentru oi micuţe, care lăsa în urmă pulbere de aur. O broască de ued se chircise la picioarele mele. Avea lăbuţele palmate, dar nu chiar ca ale unei broaşte, şi genunchii îndoiţi ca ai unui bătrân. Ţinea un urcior cu apă, însă când să-l apuc, mi-a luat-o înainte o capră. Acum mergea în două picioare, delicate şi albe, strălucind în lumina lămpii. A turnat apa pe faţa lui Lo-Melkhiin. Celelalte făpturi nu aveau loc în cort, însă am auzit strigătele aprigului corb de nisip şi am simţit aroma de sulf pe care a lăsat-o în aer, în zborul său. Am auzit călcătura apăsată a noului meu cal cu corn şi am simţit căldura venită din pântecele şopârlei. Creaturile mele erau încă alături de noi şi făceau mult bine.

Lo-Melkhiin a tuşit şi a deschis ochii. L-am privit, speriată să nu zăresc în ochii lui ceva ascuns. Dacă aş fi văzut în ei răutate sau cruzime, ar fi trebuit să-l ucid, dar nu ştiu dacă aş fi putut. Ochii care mă priveau erau însă plini de blândeţe. O vedeam în ei pe mama lui, speranţele ei aprinse, îl vedeam pe tatăl lui, regele nebun pe care îl iubiseră cu toţii, oricum. Şi vedeam înţelepciunea şi liniştea care erau numai şi numai ale sale. Deşi eram căsătoriţi de aproape trei luni şi îl

văzusem aproape în fiecare zi, simţeam că îmi priveam soţul pentru prima dată.

— *Al-ammiyyah,* mi-a spus el.

O *fată obişnuită.* Această veche ocară nu avea hotar şi am judecat-o drept un bun început.

— Stai liniştit, i-am spus eu. Trebuie să te odihneşti şi să bei mai multă apă.

Acum, broasca de ued mai mult se clătina decât sărea, dar s-a dus să umple urciorul şi s-a întors fără să verse niciun strop, aşa cum faceam eu şi sora mea când căram găleata între noi.

— Du-te, a spus mama lui Lo-Melkhiin. Spune poporului tău ce ai văzut.

Am ieşit din cort şi i-am văzut pe oameni. Le-am spus că Lo-Melkhiin va trăi, că inima lui nu s-a dat bătută şi că va fi regele bun pe care şi-l aminteau. Le-am spus că, după ce morţii vor fi înmormântaţi, pot pleca acasă cu toţii, să spună tuturor că acum e pace. I-am spus surorii mele că nunta ei va fi de acum o zi sacră, acea zi în care oamenii îşi vor aminti cum a fost câştigată pacea. Noile mele albine zburau în jurul meu în timp ce vorbeam, lăsând în urma lor, în aer, pulberea de aur, şi nimeni nu mi-a pus vorbele la îndoială.

Am mers la tata şi la fraţii mei care încă trăiau şi i-am îmbrăţişat. Mama şi mama surorii mele munceau, aşa că trebuia să mai aştept până să le vorbesc, iar sora mea plecase alături de soţul ei în cortul lor, aSa câ nu puteam să stăm frunte lângă frunte şi să pălăvrăgim, cum faceam odată. Acele zile, se pare, trecuseră. Vom avea alte taine acum şi alte lucruri de făcut în timp ce ni le şopteam.

Timp de trei nopţi, mama şi mama surorii mele au îngropat morţi şi, tot timp de trei nopţi, Lo-Melkhiin şi-a venit în fire. în cele din urmă, ele şi-au terminat treaba, iar el s-a întremat. Am mers să le mulţumesc şi ele m-au îmbrăţişat şi au plâns. Ştiau că mă vor pierde iar; dar de data asta voi pleca pentru că aşa mi-e vrerea.

Am dat trei ulcele cu praf de aur în schimbul a cinci cai. Băiatul îl adunase pentru mine, fugărind albinele de parcă ăsta ar fi fost cel mai grozav joc inventat vreodată. Lo-Melkhiin a luat calul castrat, aşezându-l pe băiat în şa, în faţa lui. Eu aveam iapa neagră, iar mama lui Lo- Melkhiin şi cele două femei care ne însoţeau călăreau iepe murge. Ne-am îndreptat spre deşert, ca şi altădată, doar că acum sora-mea nu s-a mai rugat, când ne-a văzut plecând. De data asta am privit îndărăt spre corturile tatei până când mi-au pierit din vedere şi când Lo-Melkhiin mi-a promis că pot veni să-i văd am ştiut că o să-şi ţină cuvântul.

Am ajuns în oraş la asfinţit. Străjile de la poartă au fost uimite să ne vadă. Au spus că văzuseră lumini stranii peste deşert în noaptea în care am dat bătălia şi că din pricina asta se gândiseră că Lo-Melkhiin n-avea să se mai întoarcă vreodată. Era limpede că şi unii dintre vizirii cetăţii gândiseră astfel, dar odată ce regele se întorsese acasă, se domoliseră şi ei.

Lo-Melkhiin l-a chemat la sine pe Firh Atingepiatră şi i-a spus că nu mai trebuie să sculpteze nimic, dacă nu mai vrea. I-a înapoiat cioplitorului toate statuile, spunându-i că poate să facă ce doreşte cu acestea. N-am întrebat ce se va întâmpla cu ele, dar statuile au dispărut peste noapte din grădină şi speram că le-a preschimbat în praf şi pulbere. în acelaşi timp, în grădina cu apă a apărut o sculptură nouă. Era tot o felină, însă de data asta o leoaică, nu un leu, iar ochii ei nu te bântuiau, ca ai celorlalte statui.

— Asta este a ta, slăvită stăpână, mi-a spus Firh Atingepiatră. Am cioplit-o cu binecuvântarea ta şi altele n-o să mai fac.

— Este minunată, i-am spus, căci aşa era. Şi îţi sunt recunoscătoare.

Mi-a făcut o plecăciune şi a plecat. Am stat să privesc statuia până când
o altă umbră a intrat în grădină: era Lo-Melkhiin.

— Vei rămâne cu mine, Al-ammiyyah? m-a întrebat el. N-o să te silesc. Scepticii au spus că nu-i nevoie să facem nuntă şi că te poţi întoarce la corturile tatălui tău şi la un ursit ales de el - sau la niciunul - dacă aşa alegi.
— Voi rămâne, soţul meu, i-am răspuns. M-am obişnuit cu qasrul şi cu oamenii de aici. Credeam că deşertul este casa mea, dar nu mai este. Casa ta este şi a mea, acum, şi voi trăi în ea.
— Lasă-mă atunci să fac din tine cu adevărat regina mea. Căsătoreşte-te iar cu mine, dacă vrei. îţi voi da o coroană şi un loc printre sfătuitorii mei.
— Vizirii tăi meschini nu vor îngădui niciodată una ca asta, i-am spus.
— Se tem de tine. Se tem de ceea ce spun femeile din palat că ai făcut. Dacă le povestim acum, o vor îngădui.
Am cugetat la spusele lui. înainte, când locuisem aici, avusesem puţine lucruri cu care să-mi ocup timpul. Nu voiam să păţesc din nou la fel, dar mă gândisem că mă voi îngriji doar de conducerea casei. Un loc în sfat - să ascult jalbele oamenilor şi să dau poveţe pentru judecată - îmi era mult mai mult pe plac, deşi nu credeam că ar fi de nasul meu. O albină de aur zbura printre florile din grădina mea cu apă. Creaturile mă urmaseră în oraş şi trăiau chiar între zidurile qasrului. Trebuia să le amintească tuturor de faptele mele.
— Atunci, răspunsul meu este da, i-am spus. Mă voi mărita din nou cu tine şi voi accepta locul pe care mi l-ai oferit la dreapta ta.

Lo-Melkhiin a zâmbit şi m-a luat de mână. Gustasem puterea şi mă folosisem de ea, dar acum urma să primesc un altfel de forţă. O vom împărţi şi ne vom păzi unul pe celălalt de întuneric. Soarele strălucea pe cerul deşertului, iar pietrele zidurilor oglindeau lumina lui peste toată grădina, dar nu se mai ivea niciun foc la atingerea degetelor noastre.Povestea deja e schimbătoare.

Când bărbaţii au spus-o, în bazaruri şi în deşert, au modelat-o astfel încât să se potrivească înţelegerii lor. A trecut de la caravană la caravană, spre locuri unde oamenii nu auziseră niciodată de unul pe nume Lo- Melkhiin. Cuvintele schimbaseră limba în care erau rostite, iar înţelesul lor era pierdut şi regăsit în fiecare schimbare de literă. Ele au transformat monstrul în om, au preschimbat povestea în ceva care putea fi întrebuinţat pentru a da o lecţie: dacă erai isteţ şi dacă erai bun, monstrul nu avea să pună stăpânire pe tine.

Nu trebuie să crezi tot ce auzi.

Oamenii buni cad în fiecare zi pradă monştrilor. Oamenii isteţi sunt traşi pe sfoară de propria lor mândrie sau de vorbe mieroase. Asta i s-a întâmplat şi regelui din povestea pe care a spus-o ea. El era isteţ şi bun, iar monstrul l-a smuls din deşert de parcă ar fi fost un simplu fir de nisip. Şi ea a fost isteaţă şi bună, atât de bună, încât şi-a dorit ca el s-o ia în locul surorii ei, şi atât de isteaţă, încât să-l păcălească s-o facă. Dar nu asta a salvat-o de monstru.

Povestea spunea lucruri diferite fiecărui om care o asculta. Aşa şi trebuia să fie. Ţi-aş putea spune ce înţeles a avut ea pentru mine, ţelul şi calea pe care mi le-a dat în viaţă, dar nu vor însemna nimic pentru tine dacă nu înţelegi, în primul rând, de ce ţi-a fost spusă.

Una este viaţa şi alta este trăirea - şi ea a învăţat asta.

A spus povestea în părticele; cel puţin asta e adevărat. A văzut-o în lâna nevopsită pe care o torcea, în firele pe care le ţesea sau cosea. Nu a spus-o în fiecare noapte şi nu a spus-o mereu aceluiaşi om. Câteodată şi-a spus-o numai ei înseşi, folosind uneltele şi puterea date ei de ceilalţi. Asta nu face ca puterea ei să fie mai neînsemnată, căci puterea aceasta i-a dat viaţă.

Trăirea a venit mai târziu, când a învăţat să spună povestea cu un ţel anume

.Monstrul o pusese la încercare, ispitindu-i sufletul şi spintecându-i voinţa. S-a agăţat de viaţă şi în agăţarea asta poate că şi ea a devenit un monstru, doar că a ales calea pe care a apucat-o şi povestea ei. A ales ziduri albe de piatră şi o coroană aurită. A ales să chibzuiască la cuvintele legilor, nu să macine grânele. A ales să înfrunte bărbaţii în fiecare zi şi apoi să-şi înfrunte fiii, care credeau că sunt mai deştepţi decât tatăl lor.

Legenda ei a fost înghiţită de creaturile pe care le-a făurit. Toate şase au mers în lumea largă şi cei care le-au văzut le-au numit în legea lor. Fiecare dintre ele avea puteri aparte pe care ea nu ţinuse să li le dea, puteri care aşteptau să fie slobozite pe măsură ce oamenii începeau să le înţeleagă. S- au împrăştiat peste tot pământul, în locuri unde nu trăiau oameni; fiecare a prosperat în felul său, dar n-au uitat-o niciodată pe fata care le-a dat viaţă.

Dacă asculţi şoaptele îndeajuns de mult, vei auzi adevărul. Până atunci, o să vă spun asta: lumea e păzită de o femeie. Ea a înlănţuit demonul şi l-a alungat departe, iar bărbatul care a rămas a fost izbăvit. Pentru o mie de nopţi, am trăit un coşmar în întuneric, dar când a venit a o mie şi una, coşmarul s-a sfârşit.

Al-ammiyyah, graiul cel obişnuit, l-a salvat pe rege

.Mulţumiri

w

Multe, multe mulţumiri pentru:

Josh Adams, care a promovat această carte chiar înainte ca ea să fie scrisă şi care m-a trezit de cel puţin patru ori din somn, în martie 2014, ca să-mi vorbească despre ea.

Emily Meehan, care m-a luat foarte în serios când i-am spus că nu, nimeni nu va primi vreun nume. La fel şi Mărci Senders: sunt uimită de designul volumului şi mi-ar plăcea să-mi fac tapet pentru acasă din această copertă, operă de artă.

Familia mea, în special EJ şi Jen, care mi-au închiriat cabana lor; Sarah şi Dan, care mi-au împrumutat bani; Ian şi Emily, care au ţinut să se asigure tot timpul că mă simt bine. Şi mătuşa, unchiul şi verii mei din Londra (şi echipa Bentley!), care au avut grijă de mine înainte şi după operaţia pe care am facut-o.

Emma şi Colleen, care au citit fiecare capitol, pe măsură ce le-am scris, şi Faith, Laura, RJ şi Tessa, care le-au citit când am terminat şi mi-au spus cum aş putea să le fac mai bune. De asemenea, Carrie Ryan, care a dat excelente sfaturi despre carieră unei scriitoare novice, chiar dacă ea nu-şi aminteşte discuţia cu pricina, şi care a dat un răspuns de mare ajutor unui e-mail complet criptat.

Scriitorii de la Fourteenery şi Hanging Garden sunt cu toţii fabuloşi şi amuzanţi şi sunt mai bună acum, după ce i-am cunoscut.

în cele din urmă, n-aş fi scris această carte fără timpul pe care l-am petrecut în Iordania, lucrând împreună cu dr. Michèle Daviau şi cu dr. Michael Weigl în proiectul Wadi ath-Thamad. Patru ani de şcoală şi şase veri în desert şi mult mai multe lucruri învăţate decât am înţeles la acel moment. Mulţumesc

.Observaţii

[<-i]

Palat, reşedinţă (în lumea arabă). (N.t.

)Haină arăbească lungă, simplă, confecţionată de obicei din bumbac alb şi specifică mai ales bărbaţilor. (N.t.)

Vas tradiţional în culturile arabe, folosit pentru a turna apă la baie. (N.t.

)Fluid care se presupunea că ar fi curs prin venele zeilor din mitologia greacă. *(N.t.)*